

Giới thiệu Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!

Thể loại: Cổ đại, đoản văn

Ta thật sự không muốn làm hoàng đế, thật sự không muốn a!!!

Tên thừa tướng đáng chết này, hấn im một lúc thì sẽ bị người khác nói mất sao?

Đệ đệ, nguoi mau tỉnh. Ta ghét làm hoàng đế lắm rồi.

Đoạn ngắn:

Tên thừa tướng đáng ghét ghé sát mặt ta, một mùi thơm thoang thoang từ người hấn bay ra. Tại sao ta thấy nó quen thuộc vậy nhỉ.

Hình như mỗi lần Thục phi xuất hiện...

Cái gì? tên đáng hận này đừng nói với ta chàng là...phi tử?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phần 1

Có con gió lướt qua sườn đồi, mang theo mùi hương thơm mát từ những nương chè xanh thắm.

Thiếu nữ có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt long lanh như làn nước mùa thu. Bàn tay nâng nhẹ nhàng hái những búp chè còn đọng sương đêm, cả thân người nàng toát ra phong vị sáng khoái của người con gái miền sơn cước.

Tiếng hát ngân vang khắp một miền rừng núi. Trái tim người thiếu nữ hái chè lần đầu biết rung động trước tình yêu...

Mười sáu năm sau...

Đồi chè vẫn một màu xanh thắm, mùi hương vẫn thơm ngát khắp triền đồi thoải. Chỉ có người thiếu nữ năm xưa, nụ cười ấy không còn sự rạng rỡ, ánh mắt ấy đã mất đi vẻ long lanh lúc ban đầu.

Đó là câu chuyện “đáng sợ” nhất mà mẫu thân từng kể cho ta nghe. Ta còn nhớ, năm ta lên tám tuổi, đệ đệ ta đột nhiên mất tích. Từ đó, mẫu thân ta đắm ra ngơ ngẩn suốt cả ngày. Mỗi lần thấy ta, bà ấy liền níu ta lại, kể cho ta sự tích về một đế vương lạc bước đến miền sơn cước rồi yêu nàng thiếu nữ hái chè.

Nghe mãi, nghe mãi, ta đâm ra chán nản. Vì vậy, trong những năm tháng về sau, ta luôn tìm cách trốn mẫu thân.

Hấn là một tên nhóc, con trai của người nông dân chăm sóc đồi chè. Ta rất thích chơi đùa cùng hấn. Hấn rất biết bày trò, lúc nào cũng thích trêu chọc ta.

Chúng ta đã có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau. Năm hấn lên mười tuổi, hấn đột nhiên mất tích. Phụ thân hấn nói, hấn chơi đủ rồi, đến lúc phải lo học hành.

Hình như... cái người đưa đệ đệ ta đi cũng nói như vậy.

Nhưng mà thật kỳ quái, đệ đệ ta mới tám tuổi đã bị bắt học, sao hấn còn được thông thả thêm hai năm vậy nhỉ?

Lại thêm sáu năm dài đằng đẵng trôi qua. Ta không có thêm một người bạn nào. Tối tối, mỗi khi nhớ hấn, ta sẽ nhìn lên mặt trăng, thầm ước hấn là Hằng Nga tiên tử, vĩnh viễn phải nhớ mong Hậu Nghệ là ta!

Nhiều năm về sau, mỗi lần nghĩ lại, ta cảm thấy mình thật ngu ngốc. Ta lẽ ra không nên ước hấn là Hằng Nga tiên tử, tuyệt đối không nên ước hấn là Hằng Nga tiên tử!

...

“Hoàng thượng... Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng... Hoàng thượng!”

“Chết tiệt! Ngươi có thức hay không thì bảo?!”

Lỗ mũi bị nheo đến mức đau đớn. Ta ngồi bật dậy.

Tiểu Sam Từ đáng chết! Nàng ta không thể gọi ta bằng cách nhẹ nhàng hơn à?!

Nói đến Tiểu Sam Từ này, ai da... Quả là một câu chuyện dài.

Ta và đệ đệ là song bào thai. Tình yêu giữa một đế vương và người thiếu nữ hái chè... phải nói sao ta??? Theo cách nói văn hoa của Tiểu Sam Từ thì là đơm hoa kết trái, khai hoa nở nhụy... Kết quả, ta và đệ đệ ra đời. Đệ đệ tám tuổi, vì phụ hoàng ta chỉ có một con trai duy nhất, đành phải buộc thẳng nhóc miệng còn hôi sữa vào cung làm Thái tử.

Ta vốn tưởng mình sẽ sống an nhàn mãi nơi đồi chè xanh mát. Nào ngờ, có một ngày, người lần trước đã đưa đệ đệ ta đi đột nhiên tới tìm ta, lạy ta đến mức ta sợ tồn thọ, vội vàng bảo ông ta ngồi lên ghế.

Ông ta nói, Thái tử lâm nguy, đột ngột ngủ mãi không dậy. Vì sự yên bình dài lâu của giang sơn xã tắc, thỉnh ta tạm thời làm chủ thay đệ ấy.

Chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói, nếu không có hai việc sau đây.

Một: Sau khi ta mặc nam trang, dáng vẻ không khác gì đệ đệ.

Hai: Ba năm sau, phụ hoàng qua đời. Đệ đệ cứ ngủ ngon lành, chả thèm tỉnh dậy.

Ba: Vì để đảm bảo sự an toàn cho ta, ông ta sai đệ tử của mình giả làm Thái giám. Nàng ta không ai khác ngoài Tiểu Sam Từ! Có chết ta cũng không nói ra tên nàng ta! Ta phải để nàng ta ế tới già, không ai biết tới tên mới thôi!

Ngày hôm nay, ta ngồi đọc một loạt những tấu chương xin được tuyền tú. Đám Ngự sử này thật là đáng ghét! Ta là nữ nhi thì làm sao mà có phi tử được?

Đáng ghét tới đâu thì cũng thôi đi! Đáng chết ở chỗ, kẻ bày đầu cho đám Ngự sử ấy dâng tấu lại là Chu Dật Ninh.

Chu Dật Ninh, Chu Thái sư, trăm thẻ một ngày nào đó, trăm phải đánh cho ngươi một trận sống mái!!!

Năm ta mười sáu tuổi, hần trở thành vị sư phụ trẻ nhất của ta trong Thư phòng. Thơ với chả thần, văn với chả vẻ, ta càng nghe lại càng rối tinh rối mù. Kết quả, hần bắt ta bề quan sát hỏi.

Bề với chả hỏi! Bỏn Thái tử thừa cơ chun lỗ chó, chuồn đi tìm đầu bếp, hỏi xin bánh bao đường.

Năm ta mười tám tuổi, hần được phụ hoàng phong làm Thừa tướng. Ta thấy hần thừa hơi thì đúng hơn! Thừa tướng không lo ở phủ nghỉ ngơi, suốt ngày vào cung tìm ta, nói cái gì mà Quan quan thư curu... yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...

Nghĩ lại...

Sao lúc đó ta không phát hiện ra vấn đề nhỉ?

Hoàng đế là nam nhi. Hần dám giảng Quân tử hảo cầu với ta...

Rốt cuộc có một ngày, ta không nhịn được mà hỏi hần.

Chu Dật Ninh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, khóe môi có chút giễu cợt, “Thần đây là đang giảng cho điện hạ. Điện hạ nghĩ xem, bao năm nay, tính tình của người tùy ý như vậy, về sau sao có thể làm một quân tử, làm một minh quân? Thực nữ xứng đôi cùng quân tử. Điện hạ, muốn có thực nữ bên cạnh, người phải tu luyện nhiều hơn.”

Ngày ta đăng cơ làm Hoàng đế, vô tình phát hiện hần có hồng nhan tri kỷ.

Trong lòng ta cảm thấy mát mát vô cùng...

Tiểu Sam Từ không khách khí chút nào, phang thẳng một câu vào mặt ta, “Hoàng thượng có còn nhớ “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”... Hoàng thượng à, người có phải thực nữ đâu mà đòi quân tử người ta hảo cầu?”

Ta đóng chặt cửa Càn Nhật cung, lệnh cho tất cả nội thị cung nhân rút ra ngoài hết, một mình ta đuổi đánh Tiểu Sam Từ cả đêm.

Kết quả, ngày hôm sau, khắp hậu cung dấy lên tin đồn: Hoàng thượng có ý với Thái giám!!!

Ta thật là oan ức, oan ức quá đi thôi!!!

Chu Dật Ninh, trăm nhất định phải lột da ngươi!!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phần 2

Tiểu Sam Tử ngày ngày hầu hạ ta rất ân cần. Mặc dù nàng luôn nghiêm khắc nhắc nhở tave hình tượng của một Hoàng đế, nàng vẫn là người đối xử với ta tốt nhất ở trong chốn cung đình này.

Phụ hoàng ta sống cả đời cô độc, không con không cái, mãi mãi ôm ấp hình bóng của mẫu thân vào lòng.

Mãi đến lúc hấp hối, ông ấy mới kể hết mọi chuyện cho ta nghe. Phụ hoàng yêu, rất yêu mẫu thân, nhưng mẫu thân không muốn bị ràng buộc vào chốn cung đình sâu tựa biển. Bà ấy đã khước từ phụ hoàng, thậm chí cũng chẳng mong phụ hoàng biết mình có con.

Tình cờ làm sao, phụ hoàng ta biết được chuyện đó. Vì dạy dỗ đệ đệ ta nên người, phụ hoàng hao tâm tổn sức, không sao kể hết. Vì để giữ vững ngôi báu cho đệ đệ, phụ hoàng đành nén nỗi đau để rước một nàng công chúa về cung, phong làm phi tử.

Đông Linh quốc là một vùng xa xôi, có biển gần kề, tài nguyên phong phú. Năm đó, phụ hoàng đã lớn tuổi, đệ đệ ta còn quá nhỏ, lại là Thái tử duy nhất, tránh không khỏi có kẻ nhòm ngó giang sơn.

Đông Linh cầu thân, phụ hoàng chấp nhận. Ta nghe nói, vốn dĩ nên là Chu Dật Ninh chấp nhận hôn sự ấy. Nào ngờ, Đông Linh nói rõ, họ muốn công chúa của họ được gả cho phụ hoàng.

Thế lực của phụ hoàng không nhỏ. Ông ấy có thể một mình chống đỡ cả một triều đại nhiều năm, không thể nói là ông ấy bất lực. Việc chấp nhận lời cầu thân của Đông Linh... chỉ là để tránh cho mẫu thân ta phải gánh lấy tiếng “thơm” ngàn đời về sau.

Một nữ nhân khiến đế vương si tình, lục cung vô chủ. Nếu không gọi nữ nhân ấy là hồ ly, thì cũng phải gọi là đồ phụ, độc phụ, hãm phụ...

Sau khi nghe phụ hoàng nói câu ấy, ta ngớ hết cả người ra.

Cũng còn may, phụ hoàng chưa sùng hạnh vị công chúa của Đông Linh kia.

Khi còn giả làm Thái tử, ta từng nghe qua danh tiếng của nàng ta. Dáng vẻ ung dung, khí độ trầm ổn, phong thái tao nhã... không hổ danh là vị Công chúa quốc sắc thiên hương, đệ nhất tài nữ của cả Đông Linh.

Nàng ta tên là Đông Phương Anh Anh, được phụ hoàng phong làm Thư Quý phi.

Cho đến một ngày đẹp trời, rất chi là đẹp trời, ta mới tận mắt nhìn thấy cái gọi là “phong thái tao nhã”.

Hôm đó, Tiểu Sam Tử bị ta dụ dỗ đến Ngự Thiện phòng để trộm gà nướng. Bụng ta khó chịu cả ngày, khó khăn lắm mới khỏe lại, khi ấy liền rất đói. Tiểu Sam Tử nhăn nhó mặt mày, quyết không làm ra cái chuyện đáng xấu hổ như vậy. Sau một hồi bị ta dùng lời ngon tiếng ngọt để quyến rũ, nàng ta cũng đồng ý, đổi lại, ta phải học thuộc mười bài thơ trong vòng năm ngày. Tiểu Sam Tử đúng là rất đáng chết!

Đi ngang qua Ngọc Lan cung, đột nhiên nghe tiếng cười khúc khích. Không, không phải khúc khích. Cái này phải gọi là cười... cười bá cháy mới đúng!

Ta tưởng rằng mình là đệ nhất khác người, nào ngờ còn có kẻ khác người hơn.

Một tay cầm bài, một tay sát phạt quyết liệt... Thư Quý phi tao nhã, Thư Quý phi dịu dàng... Nàng ta mà là thực nữ, tên ta phải viết ngược lại!

...

Mùi hương hoa lan tỏa khắp nội điện. Ta xua tay, lệnh cho đám cung nhân nội thị ở trong Từ Ninh cung lui ra ngoài, đồng thời thỉnh an Thái hậu theo lễ thường. Tiểu Sam Tử theo sát bên cạnh, trong tay bưng một mâm bánh ngọt.

Vạt áo bị hất sang một bên, mũ miện bị tháo sạch, trăm vàng vòng ngọc đều bị ném đầy ra giường...

Ta quên nói, sau khi phụ hoàng qua đời, Thư Quý phi trở thành Thái hậu – Vị Thái hậu trẻ nhất triều đại, hơn ta đúng năm tuổi.

Đông Phương Anh Anh nhìn ta bằng ánh mắt tình nghịch, sau đó chuyển dời tầm mắt sang mâm bánh ngọt trong tay Tiểu Sam Tử. Ta cảm thấy thật là tội nghiệp cho mâm bánh xiu xiu ấy...

“A Tuyết, A Sam, rốt cuộc thì hai người cũng tới. Lại đây, tỷ tỷ chán tới mức phát điên rồi!”

Mẫu thân đặt tên cho ta là Tịch Tuyết – Hoa Tịch Tuyết.

Ta trừng mắt với Đông Phương Anh Anh rồi thở dài một tiếng, nói, “Thái hậu nương nương của ta ơi, ngày mai phải tuyển tú rồi... Tỷ giúp ta một chút được không?”

“Giúp thế nào?”

“Lại đây, ta nói nhỏ cho tỷ nghe.”

Trong nháy mắt, ta thấy sắc mặt của Tiểu Sam Tử sa sầm cả lại.

...

Một đêm trước ngày tuyển tú, tên Thừa tướng rồi hơi ấy lại vào cung. Chỉ là lần này, hắn không giằng dụa với ta nữa, mà trực tiếp hỏi ta một câu.

“Bệ hạ có từng nghe qua câu chuyện giữa Hằng Nga và Hậu Nghệ?”

Ta đáp tình bơ, “Dĩ nhiên.”

“Vậy bệ hạ nghĩ sao? Nếu như có một ngày Hằng Nga và Hậu Nghệ đoàn tụ?”

Ta đột nhiên nghĩ đến những nỗi nhớ mông lung vào đêm trăng tròn, liền không suy nghĩ mà trả lời, “Vậy thì sẽ rất tốt chứ sao. Trăm lúc nào cũng đợi Hằng Nga của mình, mà Hằng Nga thì chẳng bao giờ nhớ tới trẫm... Nhớ khi xưa, Hằng Nga rất thích cướp trà trong tay trẫm...”

Chưa nói xong, sắc mặt Chu Dật Ninh đã đen đến mức trầm trọng, đen chuyển sang đỏ, đỏ thành xám, xám phát ra màu trắng sáng...

Hắn rời khỏi hoàng cung ngay lập tức.

Ngày hôm sau, hậu cung lại dậy lên tin đồn: Hoàng thượng nhưng nhớ Hằng Nga. Nghe nói Hằng Nga là hồng nhan tri kỷ của Chu Thừa tướng. Chu Thừa tướng thấy Hoàng thượng thổ lộ tình cảm với ý trung nhân của mình thì vô cùng giận dữ, lập tức rời cung, hồi phủ.

Ta muốn nói... ta mà hiểu tình thế lúc đó thì ta chết liền.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Phần 3

Miệng lưỡi của đám cung nhân nội thị thật là ghê gớm.

Sáng hôm sau, ta dậy rất sớm để chuẩn bị cho ngày tuyển tú. Tối qua, Tiểu Sam Tử bị ta dày vò, dằn vặt cả đêm chỉ vì biểu hiện kỳ lạ của Thừa tướng. Nhìn đôi mắt đen như cú vọ của nàng ấy, ta không biết làm cái gì khác ngoài xin lỗi rồi rít.

Có lẽ Tiểu Sam Tử nói đúng. Ta không phải thực nữ, Chu Dật Ninh đâu có thèm hảo cầu.

...

Đây là lần đầu ta “tuyển tú”.

Tú nữ xinh đẹp, nhiều vô số kể. Ta phải cố gắng lắm mới ngồi vững trên ghế rồng. Trời ạ, bọn họ đẹp thì đẹp ấy, nhưng bọn họ đâu cần phải diện trang sức lắm đến thế! Năng chói chang, chiếu vàng cả một khoảng sân. Ta nheo đến mức đôi mắt híp lại thành sợi chỉ mới nhìn rõ được người nào là người nào. Vàng bạc, châu ngọc cứ như chất đồng trên đầu họ. Năng chiếu vào đó, chói cả mắt ta.

Hôm qua, ta đã thương lượng với Đông Phương Anh Anh, tuyệt đối không nạp nữ tử thích xa hoa. Ta đã là Hoàng đế già rồi, bảo ta học thơ, ta có thể miễn cưỡng, nhưng nếu bảo ta phân biệt mấy thứ đồ trang sức hay gọi tên chính xác của từng cây trầm chiếc vòng, ta làm không được!!!

Nữ tử không thích xa hoa, tất nhiên sẽ biết tiết kiệm. Mỗi lần có đồ mới hay đồ tiến cống, ta cứ sẽ chia cho các nàng, các nàng cũng không cần vòi vĩnh ta lúc này lúc nọ, so đo hơn thua với nhau.

Về phần vị Thái hậu trẻ tuổi... nàng ta chỉ có chơi bài là nhất. Còn Tiểu Sam Tử ấy à? Công phu chạy trốn khi bị ta đuổi đánh có thể xưng là thiên hạ đệ

nhất!

Đông Phương Anh Anh nhìn một loạt mấy tú nữ tiến vào rồi bị ta bỏ qua, thờ dài ngao ngán. Nàng ta muốn có thêm bạn, ta dĩ nhiên không thể không đáp ứng. Dù sao thì ngoài khả năng chơi bài, nàng ta còn có khả năng phân tích xuất chúng.

“Hoàng nhi à, mẫu hậu mệt quá... Hay là con chọn đại ai đó đi...”

Ta liếc nàng ta một cái. Mới có hai mươi cô nương mà đã kêu mệt, đúng là chẳng có phong thái nào của mẫu nghi thiên hạ.

Được rồi, chọn thì chọn.

Ta thật may mắn quá đi thôi!

Người tiếp theo bước vào trong điện là một thiếu nữ mang vẻ đẹp dịu dàng, phong thái tao nhã, từng cử chỉ thật hợp hồn người ta.

Khuôn mặt điềm đạm, nét đẹp thuần khiết... Ta mà là nam nhi, ta nhất định...

E hèm...!!!

Tiểu Sam Từ đáng chết. Ai mượn nàng ta nhắc nhở? Ta còn chưa tới mức há miệng nhỏ dài cơ mà!

Và rồi, ta chọn được một người. Nàng ấy là con gái của Anh Vũ Tướng quân Hoắc Chính Trực – Hoắc Hồng Ca.

Đông Phương Anh Anh vuốt cằm, gật gù. Mới có hai mươi bốn tuổi mà đã bắt chước dáng vẻ của đám quan Ngự sử rồi.

Người tiếp theo tiến vào lại là một người khiến ta hài lòng hơn gấp bội... Ai da... Nước da nõn nà, trắng hồng rạng rỡ; đôi môi trái tim chúm chím đáng yêu, thật muốn hôn lên một cái; ngay cả đôi mắt cũng như đang đọng đưa sóng tình... Tim ta bất giác đập thành thịch.

Lại là Tiểu Sam Từ không khách khí e hèm thêm một tiếng nữa...

Được rồi, ta sẽ thu hồi dáng vẻ xấu hổ của mình lại. Đông Phương Anh Anh nín cười đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Đợi đi, sau khi buổi tuyển tú kết thúc, ta không tin vị Thái hậu này được yên...!!!

Đông Phương Anh Anh ghé sát vào tai ta, nói, “Người đó là Phương Niệm Vũ. Ta còn nhớ, năm đó ta được gả qua đây, tiên hoàng theo lệ ba năm tuyển tú một lần, rốt cuộc lại không chọn ai cả. Ta đi rình xem... hình như có thấy Phương cô nương...”

Gi chứ?

Phương Niệm Vũ... Ta thích cô rồi đấy.

Lại thêm một loạt người tiến vào, đều toàn những kẻ không biết tiết kiệm là gì.

...

Kết thúc buổi tuyển tú đầu tiên, ta chấm được hai người. Một là Hoắc Hồng Ca, hai là Phương Niệm Vũ.

Tiểu Sam Từ không hiểu vì sao ta lại chọn Phương Niệm Vũ.

Ta giải thích, “Ta thích cá tính của Phương Tiểu thư. Đúng như câu: Thua keo này, bày keo khác.”

Tiểu Sam Từ tái mặt, không nói thêm lời nào nữa.

...

Tú nữ chưa được ấn định danh phận. Ta ngồi lật đi lật lại quy chế của tổ tông, suy nghĩ đến nát óc cũng không biết làm sao.

Đông Phương Anh Anh he hé mắt nhìn vào, sau đó nói rất tỉnh bơ, “Hoắc Hồng Ca làm Hiền phi là được nhất. Còn Phương Niệm Vũ... nữ nhân kiên trì như vậy, mục đích nhất định không nhỏ.”

Ta chột dạ, nhưng rồi cũng phê một dòng chữ vào dưới tên nàng ta: Ban phong hiệu Mỹ Nhân, sắc phong Quý tần.

...

Mấy đêm liền, Chu Dật Ninh không tới tìm ta thêm lần nào nữa.

Ta biết hần có hồng nhan tri kỷ. Nếu không, hần sẽ chẳng giữ chiếc khăn thêu uyên ương đó nhiều năm làm gì.

Chỉ là... hần giận ta cái gì chứ?

Ta thừa nhận, lúc hần hỏi ta chuyện của Hằng Nga và Hậu Nghệ, ta nói mình nhớ Hằng Nga, Hằng Nga chính là tên nhóc con mười tuổi năm xưa.

Không lẽ đúng như lời người ta đồn? Hồng nhan tri kỷ của hần là Hằng Nga?

Hần ở bên ta ba bốn năm dài, cũng coi như bằng hữu. Có lẽ hần nhớ Hằng Nga của hần, thậm chí mong bản thân là Hậu Nghệ, một ngày nào đó sẽ gặp lại nàng ta; nào ngờ, ta vừa mở miệng liền nói ta nhớ Hằng Nga, hần tưởng ta muốn tuyển nàng làm phi, nên tức giận?

Tâm tình của ta rất không tốt... Ta không phải thực nữ, nhưng lại mong có quân tử hảo cầu...

Và rồi, ta lại than thở với Tiểu Sam Từ.

Kết quả, vẫn là ta cầm chổi đuổi đánh nàng ấy.

Nhưng mà sau trận đuổi đánh ấy, mùa xuân của Tiểu Sam Từ cũng bắt đầu.

Ta có hẹn với đường đệ của mình – Trường An Thân vương Đàm Thế Hưng. Ta nhờ hần tìm giúp ta một cây cung thật đẹp để làm quà sinh thần cho Chu Dật Ninh, hồng mong hòa giải. Hần tìm ra khá nhanh, nhưng lại đưa đến không đúng lúc. Thấy Càn Nhật cung đóng cửa im lặng, hần sợ chuyện gì phát sinh không rõ, mặc kệ đám cung nhân can ngăn, cứ thế xông vào.

Tiểu Sam Từ đầu tóc rũ rượi, cả người ướt đẫm mồ hôi, y phục xóc xếch vì bị ta rượt theo. Có lẽ vì quá ham vui, cũng có thể vì cả hai chúng ta chẳng còn để ý hình tượng là gì...

Đàm Thế Hưng bước vào, ngay lập tức, hần ta bị Tiểu Sam Từ tông cái rầm vào người.

Cả hai ngã ra đất. Tiểu Sam Từ trong y phục thái giám, nằm đè lên Trường An Thân vương mới có mười tám tuổi.

Ta quên mất, hình như nàng ấy cũng mười tám tuổi...

Bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, sau đó đồng loạt chĩa mũi dùi về phía ta.

Ta sớm đã chạy ra ngoài rồi, đồng thời hô hào cả đám cung nhân lại nhìn cảnh tượng hấp dẫn.

Sau hôm đó, hậu cung lại truyền ra tin tức: Thái giám hầu cận của Hoàng thượng dám cả gan “ăn đậu hũ” của Trường An Thân vương!!!

Ta quả thật đã tạo nghiệt, đã tạo nghiệt...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phần 4

Tiểu Sam Từ giận ta. Đây là lần đầu tiên nàng ấy giận ta...

Sau chuyện hôm đó, đường đệ ta trốn biệt trong phủ, không thém lộ mặt ra ngoài, dù chỉ một bước.

Tiểu Sam Từ không quan tâm ta nữa. Buổi sáng không ai bắt cá với ta, buổi trưa không có ai làm bánh ngọt cho ta ăn, buổi tối không có ai cho ta dày vò, dẫn vật.

Ta biết mình hơi quá đáng... nhưng tình thế lúc đó, ta phải nói là... ta chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà cười vang một trận sáng khoái.

Đường đệ của ta tuy được phong Thân vương khi mới mười ba tuổi, tâm hồn của hần vẫn còn ngây thơ lắm.

Ví dụ như...

Nha hoàn thiếp thân mang tới cho hần, hần chỉ nói nàng ta nhìn được. Chấm hết.

Khi ta ngoài để mama tới chỉ dạy hần chút chuyện “đại sự”, hần ngây ngốc nhìn ta, hỏi lại một câu khiến ta chết đứng, “Đệ thấy đại sự của huynh là suốt ngày xem tàu chươg, trộm gà nướng của Ngự Thiện phòng. Huynh là Hoàng đế... nhưng đệ là thân vương, học đại sự để làm gì nhỉ? Đệ chỉ thích đọc sách ngâm thơ thôi. Bỏ qua đi huynh, cái đó khó lắm”

Ta vỗ vỗ vai hần, ra vẻ đồng tình. Thằng nhóc này... nói ra cũng rất tội nghiệp. Năm tuổi mất đi nẫu thân, mười tuổi mất đi phụ thân. Phụ hoàng ta rất thương hần, cái gì cũng dạy dỗ hần, chẳng khác gì so với đệ đệ ta. Vì vậy, từ ngày giả làm đệ đệ, ta khá thân với tên nhóc này.

Nhưng mà... từ sau ngày đó, hẳn biệt tăm biệt tích, chẳng hề hỏi thăm ta lấy một lời.

Hiền phi là một nữ nhân hiền lương thực đức. Ta cảm thấy buồn chán, đành đến tẩm cung của nàng ấy để tâm sự, nào ngờ chỉ nhận được cái cốc đầu

“A Tuyết, muội có biết là muội đã... Ai da... Thanh danh của hai người họ bị muội bôi xấu cả rồi. Nữ nhân rất coi trọng danh tiết, nam nhân càng coi trọng mặt mũi. Muội đó... Đúng là ngốc mà.”

Ta xem Hoắc Hồng Ca như tỷ tỷ. Đông Phương Anh Anh nói, Hiền phi hiền lắm, dịu dàng lắm, nàng ta muốn biến Hoắc Hồng Ca thành con người khác.

Ta trùng mắt với vị Thái hậu đáng ghét. Hiếm hoi lắm mới có một người chịu dõ dành ta, ta không muốn tỷ ấy trở nên kỳ quái như Đông Phương Anh Anh đâu.

Hiền phi biết chân tướng của ta, mà Phương Niệm Vũ, cũng là Mỹ Nhân Quý tần, hoàn toàn mù tịt.

Ta e dè nàng ta, cũng vì một phần quá khứ mà Thái hậu nói.

...

Một ngày nọ, ta vô tình phát hiện, Tiểu Sam Tử đứng trầm ngâm một mình, giống như đang rất suy tư.

Đêm đó, khi đang ngủ cùng với Hiền phi, ta nghe tiếng khóc của nàng ấy.

Ta bật dậy, ôm lấy Tiểu Sam Tử. Hiền phi đuổi hết cung nữ nội thị ra ngoài, sau đó cùng ta an ủi nàng ấy.

Tiểu Sam Tử không giận ta nữa.

Nàng ấy khóc rất âm ỉ. Ta thờ dài, về mặt đầy về hói lồi.

Hiền phi lắc đầu, nói với ta, “Nếu đường đệ của muội không phải là Thân vương thì tốt.”

Ý của tỷ ấy là sao?

Chẳng lẽ... Tiểu Sam Tử?...

Ta ngờ ngợ ra cái gì đó. Ngày hôm sau, ta vội vàng gọi Đàm Thế Hưng vào cung.

“Nói mau, sau ngày hôm đó, đệ đã làm gì Sam Tử của ta?”

Đàm Thế Hưng gãi gãi đầu, về mặt không được tự nhiên.

“Đệ... đệ... đệ... đệ không làm gì cả!... Đệ chỉ nói... đệ thích hấn, nhưng mà... đệ không thể lấy hấn làm Vương phi...”

“Đệ và Sam Tử gặp nhau lúc nào?”

Đàm Thế Hưng lại gãi gãi đầu.

“Đệ... dùng khinh công... Lúc huynh đang nghỉ ở chỗ Hiền phi, đệ đi tìm hấn.”

“Hai người qua lại đã bao lâu?”

“Khoảng một tháng.”

Đúng lúc đó, Tiểu Sam Tử từ ngoài cửa bước vào. Vừa thấy Đàm Thế Hưng, về mặt nàng ấy liền trở nên ngại ngùng.

Ta thuận miệng, trêu chọc bọn họ, “Nếu đệ thích, Sam Tử cũng bằng lòng, ta đồng ý ban hôn cho đó.”

Không được!!!

“Đệ không thể lấy một thái giám làm Vương phi... Như vậy, mặt mũi của đệ còn để đâu nữa?”

“Nô tài không thể lấy Thân vương, nô tài còn có chuyện quan trọng phải làm.”

Hai cái tên chết tiệt này... Ta biết hai người các ngươi khoái muốn chết, nhưng khúc mắc là gì mà lại dây dưa như vậy?

Ta chán, không quan tâm nữa.

Sau một tháng, lại có thêm một đợt tuyển tú.

Lần này, ta chọn được một nữ nhân kiêu diễm. Tên của nàng ta là Huỳnh Ngọc Tuyền, đích nữ của Lại bộ Thị lang. Ta tạm phong nàng ta làm Hoa phi.

Hoa phi rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng ấy lại có gì đó man mác u buồn.

Nhờ nhân mạch của Đông Phương Anh Anh, ta mới phát hiện, thì ra nàng ấy bị phụ thân dùng tính mạng của mẫu thân để ép nhập cung.

Mẫu thân của Hoa phi là chính thê, nhưng phụ thân nàng ấy lại sủng ái tiểu thiếp...

Cái tên Huỳnh Thị lang này... ta thật muốn hét to vào mặt hắn, cái đồ chết tiệt!

Ta nhờ Hiền phi khuyên nhủ Hoa phi, dù gì tỷ ấy cũng biết cách nói chuyện hơn ta.

Còn một mình, ta tiếp tục tương tư một tên đáng ghét – Chu Dật Ninh...

Lại thêm một khoảng thời gian trôi qua...

Hoàng cung quá mức buồn chán. Lựa một ngày đẹp trời, ta rủ mấy phi tử và Thái hậu ra ngự hoa viên chơi, dĩ nhiên bao gồm cả Tiểu Sam Tử.

Nắng đẹp trời trong, muôn hoa muôn sắc, quả là lúc thích hợp để chơi đánh bài.

Ban đầu, ai nấy đều rụt rè, ngay cả Tiểu Sam Tử cũng mất tự nhiên. Sau một hồi được ta chỉ dẫn, bọn họ cảm thấy hứng thú, và thế là...

Thái hậu một tay cầm bài, một tay sát phạt quyết liệt. Tiểu Sam Tử hứng chí xào bài. Hiền phi tỷ tỷ cười sang sảng. Hoa phi háo hức vô cùng, đòi phải ăn được tứ quý mới thôi. Còn Mỹ Nhân Quý tần... nàng ta sớm đã gom sạch số bạc thắng được rồi ngồi đếm từng nén một.

Rốt cuộc thì hậu cung cũng khôi phục vẻ tươi vui lúc ban đầu.

Ta cứ thỏa thích chơi đùa, thỏa thích bày trò, mà quên mất bên ngoài sớm đã lan truyền bốn chữ: Hoàng cung náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phần 5

Ở cùng với nhau nửa năm, ta đột nhiên phát hiện, hóa ra mỗi người đều có nỗi niềm riêng.

Hiền phi tỷ tỷ có một tình yêu vĩnh viễn không nói nên lời với người sư phụ hơn mình 8 tuổi.

Hoa phi mãi ôm giấc mộng về một đấng nam nhi trượng nghĩa, chung tình, có lẽ một phần là bị ảnh hưởng bởi mẫu thân của nàng.

Mỹ Nhân Quý tần hăm hở vào cung, thật ra chỉ để thoát khỏi một thế gia tàn ác. Sau khi phụ thân nàng ấy qua đời, Phương gia liên tục chèn ép mẫu thân của nàng, chỉ vì bà ấy không thể sinh con trai. Sau khi vào cung, nàng ấy mới có chút tiếng nói, đổi lấy sự bình an cho mẫu thân và chỗ đứng của bà ấy trong gia tộc.

Tiểu Sam Tử lặng lẽ tương tư đường đệ của ta. Mỗi lần ta hỏi, nàng đều trả lời bằng quơ cho có lệ. Ta biết câu nói ngày đó của đường đệ đã làm tổn thương nàng, nhưng ta biết phải làm sao...

Đông Phương Anh Anh tuy nghịch ngợm vô cùng, nhưng ta biết rõ, nàng ta thâm thương trộm nhớ một người. Thành thạo khi ta lần la hỏi thăm, nàng ta sẽ nói, “Nếu ta và người đó ở cạnh nhau, thiên hạ sẽ đại loạn mất.”

Còn ta thì sao nhỉ?

Ta thích Thừa tướng là thật, mà bản thân trông chờ một ngày để gặp lại tên nhóc con năm xưa cũng là thật.

Tuy ta nhìn thấu nỗi niềm của họ, nhưng với chính mình, ta lại hoàn toàn mù tịt. Ta chưa từng yêu thương một nam nhân, chưa từng được nam nhân lau nước mắt như Hiền phi tỷ tỷ, chưa từng hiểu được sự lạnh bạc của nam nhân như Hoa phi, chưa từng nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của người đời như Mỹ Nhân Quý tần... Thậm chí, ta còn chưa từng được như vị Thái hậu đáng ghét kia, ít ra nàng ta còn được nam nhân của mình bế, dạy cười đùa, dẫn đi chơi, ôm ngủ cùng... Đó là lúc nàng ta hứng lên thì kể, chứ ta cũng chẳng rõ nam nhân “đáng thương” đó là ai.

Ở Hoàng cung mãi cũng chán, ta nảy ra ý định xuất cung, dẫn mọi người ra ngoài chơi đùa cho thỏa thích.

Trước ngày xuất cung thì có đợt tuyển tú thứ ba. Ta giao mọi việc cho Thái hậu. Thái hậu thay ta chọn được một nữ nhân rất biết “tiết kiệm”. Mái tóc

đen xõa dài, nước da trắng nõn nà, đôi môi đỏ như son, váy áo một màu trắng xóa. Ta thật muốn thốt lên hai chữ “ma nữ”.

Tối hôm đó, Đông Phương Anh Anh thở dài, “Người đó là biểu tỳ của ta ở bên Đông Linh. Hoàn cảnh của tỳ ấy có chút giống với Hoa phi và Mỹ Nhân Quý tần. Vinh Dương Trường công chúa mất sớm, biểu tỳ lại quá mức hiền lành, khiến cho đám di nương và thứ muội cầu kết, trộm sạch tư trang, vu oan giá họa... Tỳ ấy bị phế đi danh hiệu Quận chúa, bị đuổi khỏi Đông Linh. May thay làm sao... Người của ta vô tình gặp tỳ ấy, sau đó thì ta biến tỳ ấy thành tú nữ. Đơn giản.”

Ta thở dài. Nữ nhân trên đời này, ai nấy đều có một số phận buồn. Có lẽ chỉ có ta và mẫu thân là được an nhàn nhất.

Nhắc tới mẫu thân, ta đột nhiên phát bực.

Một thiếu nữ hái chè, một đế vương tình si, một cặp đôi “hoàn hảo”... Mẫu thân hung dữ, buru hân, đôi khi còn rất hay đông dài; phụ hoàng hiền dịu, kiên nhẫn,... Trời ạ...

Phụ hoàng ta năn nỉ hết lời cũng không thêm trả lời, còn nói chốn cung đình sâu tựa biển, bà ấy sẽ chết sớm. Ta thì lại thấy, ngay trong gia đình bình thường đã rất ồn ào, náo nhiệt.

...

Sau khi biết được thân phận biểu tỳ của Đông Phương Anh Anh, ta liền không ngần ngại mà phong nàng ta làm Chiêu Nghi, ban phong hiệu Ly. Nói thật, ta cũng chả hiểu phong hiệu này là gì. Thái hậu dặn sao thì ta làm vậy. Hình như Ly là tên thật của Chiêu nghi thì phải... Vinh Trần Quận chúa Hoàng Nhan Ly Ly...

Hình như từ đầu tới giờ mọi người chưa biết tên ta phải không? Tên ta là Tịch Tuyết. Đám Tịch Tuyết là theo họ phụ hoàng, Hoa Tịch Tuyết là theo họ mẫu thân.

Xuất cung buổi sáng thì ta vướng phải buổi chiều, xuất cung buổi chiều thì dễ bị phát hiện. Vì vậy, ta đợi khi trời sẩm tối mới bắt đầu xuất phát.

Chỉ có một vấn đề nan giải đó là...

Tiểu Sam Từ bắt ta phải mặc nữ trang, chỉ vì ta mặc nam trang, lỡ có gặp người “quen”, ta nhất định sẽ bị lộ diện.

Được thôi. Lâu rồi không mặc nữ trang...

Chỉ là... từ cái vị trí Hoàng đế cao vợi vợi, ta thành muội muội của một đám “nam nhân” chuyên bắt nạt người khác.

Họ nói, ta chẳng có phong thái nào của một tỳ tỳ cả, vì vậy làm tiểu muội vẫn hơn.

Được lắm!!! Vậy thì ta sẽ dẫn các người đến một chỗ hay ho, ở đó, các người tha hồ mà làm ca ca!!!

...

Hình như hôm nay là đêm rằm, dân chúng tụ tập bên bờ hồ Song Quy để thả hoa đăng.

Ta đứng thờ thán trên cầu kiều, nhìn mấy “ca ca” nhà mình ngồi trầm tư bên mấy chiếc đèn hoa.

Lại nghĩ đến Chu Dật Ninh nữa rồi, dạo này hắn có khỏe không?

“A Tuyết, xuống đây nào! Chúng ta đi ăn thịt nướng!”

Người lên tiếng là Thái hậu. Ta phì cười, lâu rồi không tự tay nướng thịt ăn.

Bảy người chúng ta hòa vào nơi đô thành hoa lệ, náo nhiệt. Mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp nơi. Chúng ta hết lê la chỗ này lại chạy tới chỗ kia. Đều là người trưởng thành cả, lại phải chịu khá nhiều áp lực trong một khoảng thời gian dài, mấy “ca ca” của ta rất hứng chí.

Bọn họ đều biết thân phận thật của ta, điều bất ngờ là họ không hề xa lánh hay có mưu đồ gì...

Ta thật sự mong là vậy.

Được rồi. Cho bọn họ chơi thỏa thích rồi, giờ tới phiên ta trả thù cái vụ ép ta làm “tiểu muội”.

...

“Chúng ta tới Túy Hồng lâu ngắm cảnh đi. Gió mát trăng thanh, phong cảnh hữu tình. Lược vị ca ca, A Tuyết muốn ăn đồ ăn ở Túy Hồng lâu.”

Tiểu Sam Từ sầm mặt, nói, “Câu trước bảo là ngắm cảnh, câu sau liền nói tới ăn uống... Đúng là không có chút tiền đồ.”

Ly Chiêu nghi... bây giờ ta mới thấy tỳ ấy cười, nét cười rạng rỡ, tươi tắn như ánh sáng đêm rằm...

“A Tuyết của chúng ta đơn thuần, đáng yêu như vậy, chiều muối ấy một lần đi A Sam”

Ta cười đến tí mắt, dung dăng dung dề đi tới Túy Hồng lâu.

Trên đường đi, ta thấy Phương Niệm Vũ cứ ra vẻ suy tư, miệng lẩm bà lẩm bẩm, “Túy Hồng... Túy Hồng... cái tên này sao mà nghe quen quen...”

Kết quả sau đó, mọi người đều có thể đoán được rồi đấy.

Với nhan sắc kiều sa lộng lẫy của ta, đám nam nhân chỉ có thể nói là muốn rút hết cả hàm. Còn với sáu vị “ca ca”, ôi trời ạ, tú nữ của Túy Hồng lâu bu đen bu đỏ, vây kín bọn họ.

Ta khề chuồn ra một chỗ, gọi tiểu nhị mang đồ ăn lên, điềm nhiên uống rượu, gặm đùi gà nướng thỏa thích.

Ánh mắt của đám nam nhân khiến ta chán ghét. Vì vậy, ta liền phò hết toàn bộ cái gọi là “thục nữ” ra ngoài. Một chân gác lên ghế, một chân thả dưới đất, hai tay cầm đùi gà béo mỡ, miệng thì nhai đến nhồm nhoàm.

Tiểu Sam Từ cố gắng thoát khỏi đám nữ nhân. Nàng ấy chỉ kéo được Hoa phi ra. Ta cười đến mức khàn giọng..

Và rồi, nàng ấy còn chưa hỏi tội ta, ta đã cảm thấy một luồng rét lạnh từ sau sống lưng.

Không dám quay đầu lại, không dám làm gì cả. Sao cả người ta run rẩy thế này?

“Chu huynh, chúng ta về thôi.”

Chu... Chu...

Đừng có nói với ta là... Chu Dật Ninh đang ở phía sau ta nhé?

Sáu người kia trốn được khỏi đám nữ nhân, trừng đôi mắt rực lửa về phía ta. Ta dờ khóc dờ cười.

Đúng lúc đó, một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, “Tiểu Sam... Từ?”

Thôi rồi... Là Chu Dật Ninh! Là Chu Dật Ninh!

Ta cố gắng ngồi im như pho tượng, không thèm quay đầu nhìn lại đằng sau. Có lẽ giờ hắn cũng nhìn thấy hình tượng của ta thế nào rồi..

Bất thành linh, một tên nam nhân to béo nào đó vội vàng nhào tới chỗ ta, vẻ mặt dè xỏm hết chỗ nói. Ta theo thói quen liền nhảy khỏi ghế, trốn chạy hắn.

Ông trời ơi, sao ta xui như vậy?...

Ta đâm sầm vào Hoa phi tỷ tỷ, và rồi ta lọt vào vòng tay Chu Dật Ninh.

Hoa phi tỷ tỷ nằm gọn trong lòng của tên nam nhân nào đó.

Ta nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng không nhìn đối phương. Chu Dật Ninh hừ lạnh một tiếng, nghiêng rằng, “Tiến bộ lắm! Tiến bộ lắm!”

Ta sợ quá nên chẳng dám làm gì cả. Đúng lúc đó, Tiểu Sam Từ đột ngột hét lớn, “Hoa... Hoa... Nhị ca ngắt đi rồi!”

Cả Túy Hồng lâu trở nên ồn ào, không sao kể xiết.

Chu Dật Ninh nghiêng rằng treo treo, đối với cô nương như ta chỉ đành thờ dài, sau đó nói, “Trương đệ, tạm thời đưa hắn đến phủ của đệ trước, sau đó mời đại phu tới khám đi. Ta cũng qua đó xem sao. Chỗ này quá mức náo nhiệt.”

“Tiểu Sam Từ, đệ cùng mấy ca ca tạm thời cùng ta qua chỗ Trương Tướng quân đây. Nhà của các người khá xa, lát nữa ta sẽ gọi xe để các người về sau. Còn vị Tiểu muội này... chắc là sợ đến mức bất tỉnh luôn rồi!”

Chuyện sau đó thì không cần phải nói. Hoa phi tỷ tỷ được đưa về Trương phủ, các vị “ca ca” lẻo đẻo theo sau.

Còn ta... vừa được đưa lên xe ngựa, Chu Dật Ninh đã trừng mắt, quát lớn, “Còn không mau mở mắt?”

Ta hí hí đôi mắt to tròn. Chu Dật Ninh... hắn thật là tuần mỷ...

Ta đột nhiên cảm thấy không khí trong xe trở nên dồn dập, Chu Dật Ninh quay mặt đi nơi khác. Có chuyện gì bất thường à?

Thôi chết!... Trong lúc chạy nháo nhào, áo của ta... áo của ta rách... rách... rách!!! Oa oa oa....!!!

Chẳng trách hắn đành phải ôm ta từ trong kỹ viện ra, còn nói dối là ta ngắt xiù. Hóa ra hắn đang bảo vệ ta.

Ta thăm cảm động...

Sau khi tới Trương phủ, Tiểu Sam Từ vội vàng lấy áo khoác lên người ta, sau đó thì vội đi hỏi đại phu.

“Chỉ là sợ hãi quá nên ngất xỉu, không có vấn đề gì cả.”

Ta thờ phào nhẹ nhõm

Sau ngày hôm đó, ta không dám đưa mọi người ra ngoài chơi nữa.

Hoa phi tỷ tỷ dần khỏe lại. Ta đích thân đến xin lỗi, nào ngờ tỷ ấy lại cảm ơn ta rồi rít.

Thì ra là hôm đó, Trương Tướng quân săn sóc cho tỷ ấy một hồi lâu, sau đó mới ân cần đỡ tỷ ấy lên xe, hồi cung.

Nghĩ lại, tên đó cũng to gan thật...

Hắn đúng là rất to gan!!!

Ngày hôm sau, Trương Vĩnh Dương vào cung cầu kiến ta, đồng thời yêu cầu được nói chuyện riêng với một mình ta.

...

“Hoàng thượng... Thần một lòng yêu thương Hoa phi nương nương, xin Hoàng thượng chấp thuận!”

“Người nói rõ xem nào!”

Trương Vĩnh Dương kể lại cho ta nghe một câu chuyện dài. Một đôi thanh mai trúc mã, yêu thương nồng nhiệt, giữa đường chen vào một nữ nhân đáng ghét khác. Hai người hiểu lầm nhau, một người bị ép vào cung, một người đành ôm gót si đọa chờ.

Ta lắng đầu, thờ dài ngao ngán. Có lẽ đây là việc duy nhất ta có thể làm cho hai người họ.

“Người biết khinh công thì tốt. Hôm nào có dịp, người qua phủ Trường An Thân vương, hỏi đệ ấy đường nào để vào đây lúc chiều tối. Nếu đệ ấy thắc mắc, người cứ nói là... Người tương tự một cung nữ trong cung, ngại không thể gặp, đành dùng cách này.”

Trương Vĩnh Dương dập đầu tạ ơn. Ta phát tay, bảo hắn lui ra ngoài.

...

Một tối nọ, ta qua thăm cung của Ly Chiêu nghi để ngủ.

Tỷ ấy bình tĩnh đến mức đáng sợ, cứ như thể những chuyện đã qua là quá khứ xa xôi.

Ta thật muốn tìm cho tỷ ấy một nam nhân tốt, một nam nhân có thể yêu thương tỷ ấy cả đời.

Về phần Hiền phi tỷ tỷ... sự phụ của tỷ ấy là ai thế nhỉ?

Còn Thái hậu nữa, ta thật không rõ người có thể chịu đựng nặng ta là ai..

Quên mất một chuyện quan trọng. Ba ngày nữa, ta phải đích thân thiết yến hoàng thất Đông Linh. Họ cứ người sang thăm Thái hậu, đồng thời thương nghị về một số chuyện giữa hai nước...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Phần 6

Đợt tuyển tú cuối cùng vào hai ngày trước khi người của Đông Linh sang. Từ sáng sớm, ta đã nhận được tấu chương xin nghỉ tạm thời của Chu Dật Ninh để về quê lo gia sự.

Được lắm. Ra về giận dữ, không thèm nói chuyện với ta, giờ thì đi thẳng một nước.

Nhưng nghĩ lại đêm đó, hẳn quả là chính nhân quân tử, nhìn thấy cảnh ấy mà lòng không loạn...

Khoan đã. Nếu vậy, hẳn biết ta là nữ nhân rồi chứ?

Hay là hẳn muốn lánh đi một khoảng thời gian, tìm cách lật đổ ta?

Không..

Ta không thể bị phế truất. Đệ đệ ta còn chưa tỉnh lại, ta phải tìm Thần y chữa cho nó trước, sau đó thì tha hồ tiêu dao giang hồ. Ta không muốn mang tiếng bị phế truất, thanh danh ngàn đời bị hủy, đã thế tính mạng chưa chắc bảo toàn.

Đông Phương Anh Anh có nhân mạch rộng lớn, ta liền tìm tới chỗ nàng ấy thương lượng. Vị Thái hậu trẻ tuổi đảm bảo, trong vòng một tháng sẽ điều tra ra tung tích của Chu Dật Ninh.

...

Buổi tuyển tú cuối cùng diễn ra khá suôn sẻ. Từ đầu tới cuối, ta chọn thêm được một thiếu nữ vô cùng đáng yêu. Tên nàng ấy là Tư Đằng Niệm, ái nữ thứ tư của phủ Thượng thư.

Còn khoảng mười người nữa sắp sửa đi vào, ta làm ra vẻ ngáp ngắn ngáp dài, ý bảo Đông Phương Anh Anh tùy ý chọn đi, ta không tham gia thêm nữa. Nàng ta chẳng nói chẳng rằng, liếc tới liếc lui đám tú nữ người vào kẻ ra. Bất thình lình, ánh mắt nàng ta trợn trắng cả lên. Ta bị hình ảnh ấy làm cho bật dậy.

Đông Phương Anh Anh thì thầm vào tai ta, “... Người đó... sao mà cao quá, tướng không giống nữ nhân chút nào.”

Ta nheo mắt. Quả đúng là vậy. Tú nữ kia cao lớn vô cùng, khuôn mặt trang điểm quá đậm, nhìn chẳng ra làm sao.

Tiểu Sam Từ lật lật cuốn sổ ghi lại tên tuổi từng người, sau đó nói nhỏ với ta, “Nàng ta là con gái nuôi của phủ Quốc công. Quốc công đại nhân cả đời không có con gái, thấy nàng ta tội nghiệp, cách đây không lâu đã nhận làm nghĩa phụ. Tên nàng ta là Châu Trữ. Dung mạo không đẹp, nên thường trang điểm thật đậm để che khuyết điểm... còn nữa, nàng ta bị câm.”

Tốt! Không nói nhiều, dung mạo không đẹp... nàng ta sẽ không làm phiền ta, quấy nhiễu bên tai ta như Tiểu Sam Từ được!

Ta phong Tư Đằng Niệm làm Dung hoa, ban phong hiệu Nguyệt. Về phần Châu Trữ... ta nên làm cái gì đây nhỉ?

Đúng lúc ta đang vắt óc suy nghĩ trong Ngự thư phòng, Hiền phi tỷ tỷ đột nhiên tiến vào, mang theo một bình trà thơm ngát. Ta nói với tỷ ấy những điều đang day dứt, tỷ ấy liền bảo ta, “Người ta không may gặp phải khuyết tật, xuất thân lại có chỗ không tốt. Coi như muội làm việc tích đức, cũng là giúp đệ đệ mình mau chóng khỏe lại, phong nàng ta làm gì cũng được, miễn là trên tỷ.”

Ta nhú mày, “Tỷ tỷ à... Tỷ muốn nàng ta ở trên tỷ thật sao?”

“Dù gì thì tỷ cũng không muốn làm phi tần, địa vị cao lại phải quản cái hậu cung này... Đợi lúc thích hợp rồi, muội nhất định phải giúp tỷ tìm sự phụ đó.”

Hóa ra là vậy.

Ta phê một dòng chữ đỏ chói bên cạnh cái tên Châu Trữ: Thực phi.

...

Thực phi vừa vào cung, ta liền bảo mấy mỹ nhân tỷ tỷ của mình ném hết sổ sách từng cung cho nàng ta.

Châu Trữ quả nhiên là người ngoan ngoãn, có lẽ nàng ta cũng an phận với địa vị của mình, chuyên tâm làm hết mọi việc.

Ta thấy thích, nên đêm đó đã qua cung nàng ta để ngủ, coi như an ủi.

Nhưng mà...

Ánh mắt của Thực phi... có gì đó lóe sáng, ta mơ hồ cảm thấy lửa giận đang sôi sùng sục.

Thực phi viết lên trên giấy một hàng chữ, nét chữ vô cùng cứng cỏi, khiến ta cảm thấy có chút hoài nghi.

“Đêm nay trăng tròn, thần thiếp muốn cùng bệ hạ uống rượu thưởng hoa dưới trăng.”

Suýt nữa thì quên mất chuyện ấy. Mỗi đêm rằm, ta đều nhớ Hạng Nga của mình.

...

Ta đưa Thực phi đến Ngự hoa viên, tiến vào một lương đình bên bờ hồ mát mẻ. Gió mùa thu khẽ lay động, mát rượi tâm can. Hoa cúc vàng khoe sắc dưới ánh trăng óng ả. Ta nhấp một ngụm rượu, nhìn lên bầu trời, nói, “Không biết Thực phi có từng gặp được tri kỷ của đời mình hay chưa?”

Thục phi lắc nhẹ đầu.

Ta thờ dài, nói tiếp, “Trẫm có một bằng hữu. Tuy rằng cách biệt gần mười năm, đối với trẫm mà nói, vị bằng hữu đó chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim của trẫm.. Hẳn rất nghịch ngợm, lúc nào cũng coi trẫm thấp hơn hẳn; bù lại, hẳn hiểu trẫm..

Nhớ lúc nhỏ, những ngày không có phụ hoàng bên cạnh, trẫm cũng từng lén khóc vì lời trêu chọc của vài đứa trẻ con. Hẳn xuất hiện, thay trẫm giáo huấn bọn họ. Nhờ có hẳn, trẫm mới mạnh mẽ lên từng ngày...

Mỗi khi đòi chè xanh lá, hẳn sẽ trở lại bên trẫm, hát cho trẫm nghe những bài dân ca, kể cho trẫm nghe những câu chuyện mà trên đường đi hẳn đã thấy. Những lúc ấy, trẫm từng nghĩ, nếu hẳn có thể vĩnh viễn ở cạnh trẫm thì tốt biết bao...”

Ánh mắt ta mơ màng nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh giữa trời, suýt chút nữa thì ta đã bật khóc khi nhớ đến tên nhóc năm xưa ấy.

Tri kỉ, bằng hữu một thời...

Ta vĩnh viễn không thể nào quên được, cho dù thích Chu Dật Ninh đến mức nào đi chăng nữa, ta vẫn không thể quên được người bạn thời thơ ấu.

Vô tình, ta thấy khuôn mặt Thục phi có chút thất thần.

Sau đó, ta nhoen miệng cười, nói một câu cảm thán, “Vị vậy, mỗi đêm trăng tròn, trẫm sẽ đến lương đình này, uống chút trà, thưởng chút hoa, ngắm vầng trăng vàng óng giữa trời... Hẳn là Hằng Nga, trẫm là Hậu Nghệ. Hậu Nghệ thương nhớ Hằng Nga, cũng giống như trẫm chờ đợi hẳn từng ngày từng ngày vậy...”

Ta còn chưa nói xong, đã cảm nhận được một luồng sát khí rất gần.

Rất nhanh, nó đã tan biến.

Thục phi trầm mặc nhìn ta, sau đó viết một dòng chữ vào tay ta, “Bệ hạ có từng nghĩ đến việc tìm lại Hằng Nga?”

“Có. Ta cho người đi tìm khắp tứ xứ, thậm chí còn năn nỉ lão ác bà... à không, năn nỉ Thái hậu giúp đỡ, rốt cuộc vẫn không có tin tức gì.”

Thục phi nhìn ta, ánh mắt lóe lên tia nhìn khó hiểu. Nàng ta đột nhiên nhắc bỗng ta lên. Ta hoảng sợ vô cùng. Một nữ nhân mềm yếu sao lại có sức mạnh kinh khủng như vậy?

Ánh mắt nàng nhìn ta chăm chú. Không hiểu sao, ngay giây phút ấy, ta bất giác đỏ mặt.

Một mùi hương đột ngột xộc vào mũi. Thục phi, nàng ta xông hương gì mà thơm thế nhỉ?

Ta đột nhiên vùi đầu vào ngực nàng, tận hưởng sự ấm áp.

Cứ như vậy, hai chúng ta ngồi trong lương đình ngắm trăng...

Ta thiếp đi lúc nào không biết.

...

Ta cảm nhận được có ai đó đưa ta về cung. Lồng ngực rất ấm, cánh tay rất chắc. Cảm giác này thật dễ chịu, thật quen thuộc làm sao...

Khi ta mở mắt dậy, Tiểu Sam Tử liền giúp ta thay triều phục, chuẩn bị tiếp đón sứ thần Đông Linh.

Ta ngồi trên ngai vàng, Thái hậu ngồi ở ghế phượng bên cạnh.

Người đứng đầu sứ đoàn Đông Linh là Bảo Thân vương – đứng thứ mười bốn – đệ đệ ruột của Hoàng đế Đông Linh – Đông Phương Trường Huân.

Nói vậy, xét về vai vế, hẳn ta là thúc thúc của Thái hậu.

Về mặt của Đông Phương Anh Anh rất trầm tĩnh, nhưng hai tay thì đã run bần bật.

Kết thúc buổi triều, ta sắp xếp cho sứ đoàn ở lại Dịch quán, sau đó cùng Thái hậu về cung.

...

“Nói mau, A Anh! Người mà tỷ hay kể cho bọn muội nghe có phải là ông ấy?”

Đông Phương Anh Anh gật đầu.

Không tốt! Không tốt! Như thế thì chẳng khác nào loạn luân cả?!

Thục phi và Ly Chiêu nghi im lặng, đứng từ xa, không làm gì cả.

Chỉ có bảy người bọn ta vây quanh Thái hậu, tra hỏi không ngừng.

Đông Phương Anh Anh bức quá, quát lớn, “A Tuyết, muội có thể tổ chức tang lễ cho ta, như vậy không phải rất dễ dàng sao? Còn nữa, chỉ cần muội phong ta làm Quận chúa rồi gả qua đó làm Vương phi, làm một Vương phi tiêu dao sơn thủy cùng hần thì có gì không tốt?”

Ta hét lên, “Nhưng như vậy là loạn luân, rối loạn huyết thống hoàng thất Đông Linh!”

Đông Phương Anh Anh cười nhạt, “Loạn luân? Loạn luân là cái khi gì? Ta vốn dĩ là đường nữ của mẫu phi, là đứa con mà mẫu phi dùng để bù đắp nỗi đau vì sự mất tích của Ngũ Hoàng tử! Ta thích Thập tứ thúc thì sai à? Hần từng ôm ta ngủ, từng dạy ta cười ngửa, từng hôn lên trán ta... Ta không quan tâm cái gì cả! Chỉ cần được gả cho hần, bất cứ cái gì ta cũng cam lòng! Trước đây ta đồng ý làm Thục Quý phi để giữ thanh danh cho mẫu thân muội, muội cũng nên giúp ta thành toàn tâm nguyện này đi chứ?!”

Ly Chiêu nghi dường như không nhìn nổi nữa. Nàng ấy tiến lại gần ta, nói như hét lớn, “Đông Phương Anh Anh! Muội mau tỉnh lại cho ta! Đúng, muội lấy hần không thành vấn đề! Nhưng quan trọng là hần không có tình cảm với muội!... Cả đời của hần chỉ biết có đao kiếm võ học, luyện thuốc luyện đan, căn bản không hề để ý tới muội! Muội hà tất vì một kẻ không có trái tim mà đau lòng?”

Đông Phương Anh Anh khóc rống lên, nước mắt, “Vậy thì đã sao? Ta yêu thúc thúc! Ta yêu thúc thúc! Mặc kệ hần có trái tim hay không, chỉ cần ở cùng hần, ta đã mãn nguyện rồi! Dù ai nói ta loạn luân hay gì đi chăng nữa, ta cũng chẳng cần quan tâm! A Tuyết, muội phải giúp ta, muội phải giúp ta! Ta nhìn hơn mười năm trời, hôm nay rốt cuộc cũng xả ra được rồi!”

Tiểu Sam Tử chịu hết nổi, la lên, “Im miệng hết đi!”

“Khóc cho lắm vào, bộ dạng của cô sao lại thành ra thế thảm như vậy hả? Hần không có trái tim thì cô giúp hần, dễ như vậy sao không làm mà lại ở đây khóc lóc? Thái hậu phúc hắc ngày thường biến đâu cả rồi?! Ta thì lại thấy tên thúc thúc của cô giống hệt đường đệ của A Tuyết! Đầu óc ngốc nghếch, ngay cả “đại sự” cũng chẳng rõ!”

Ta chột gật gù, “Phải ha.”

“Không phải hần không yêu ta à?”

Hiền phi cười khi một tiếng, nói, “Muội không bày tỏ tình cảm thì làm sao người ta biết?... Giờ thì ta hiểu rồi. Hóa ra mấy năm trước, muội đồng ý qua đây làm phi tử, chính là vì thấy hần mặc kệ, không thêm để ý tới mình rồi giận dữ chứ gì?”

Ta cười ha ha, tiếp lời, “Thái hậu à... Con giúp người rồi, vậy chuyện của con, người giúp tới đâu rồi vậy?”

Đông Phương Anh Anh đổi sang bộ mặt vui vẻ ngay tức khắc. Ta ngẩn hết cả người. Nàng ta đúng là diễn sâu...

“Tìm được dưỡng phụ của Chu Dật Ninh rồi. Dưỡng phụ hần làm việc gần chỗ muội ở lúc trước đây. Nghe đâu ông ta cả đời không có thể tử, chuyên tâm trồng và chăm sóc đồi chè. Hóa ra quê nhà của hần ở cùng một vùng với muội.”

Cái gì? Dưỡng phụ...

“A Anh, tỷ mau nói rõ cho ta biết! Dưỡng phụ của hần tên là gì?”

"Trương Sinh."

Không thể nào...

Không thể nào...

Phụ thân của tên nhóc đó cũng tên là Trương Sinh...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phần 7

Trương Sinh...?

Đông Phương Anh Anh nhìn sắc mặt kỳ quái của ta. Nàng ta vội nói, “À không không, Trương... Trương Minh!”

Vậy thì ổn.

Nếu Chu Dật Ninh biết ta gọi hấn là Hằng Nga, hấn sẽ trù ẻo ta đến chết mất.

Ai da, những ngày tiếp theo trôi qua rất chi là êm đềm..

Tối tối, ta thường ngủ cùng Hiền phi tỷ tỷ, có khi sẽ nghỉ ở cung của Thục phi.

Mỹ Nhân Quý tần tha hồ rong chơi các kiêu ở bên ngoài, đến tối mịt mới về, còn bày đặt giấu giếm đồ ăn ngon cho mấy cung nữ, thái giám.

Trương Vinh Dương đều đặn mỗi đêm một lần. Ta sớm đã dặn hộ vệ không cần canh gác ở bức tường phía sau cung Hoa phi, vì thế, hấn dễ dàng chui vào đèn sáng, sau đó lại phi thật nhanh ra ngoài.

Đồng Phương Anh Anh la cà ở Dịch quán suốt ngày suốt đêm, trong tầm cung luôn có một cung nữ giả dạng Thái hậu cầu phúc cho dân chúng.

Tiểu Sam Tử tiếp tục hẹn hò với tên đường đệ ngốc nghếch của ta. Đạo này hấn khôn ra hấn, mỗi khi nhắc tới nàng ấy, khuôn mặt hấn không còn vẻ xấu hổ vì yêu phải thái giám nữa. Nhưng mà tên này ngốc vẫn hoàn ngốc khi nói, “Sam Tử đây... thượng bất chính, hạ tắc loạn, có nghĩa là... ở trên không làm xong chuyện, ở dưới sẽ không ổn chút nào. Đệ thấy có phải vậy đâu? Hoàng huynh thỉnh thoảng vẫn lười, đệ đệ vẫn giỏi võ đấy thôi.”

Ta vỗ trán, than than: Đàm Thế Hưng, trăm nhất định phải nấu cho đệ một nồi thập toàn đại bổ, bổ tất cả mọi thứ, bổ luôn cái đầu của đệ!

Ly Chiêu nghi vẫn im lặng như trước. Đôi mắt đẹp như nước hồ thu rất hiếm khi hiện lên nét cười. Ta luôn thắc mắc, phải là nam nhân như thế nào thì mới phá tan được tảng băng ngàn năm là nàng ấy?

Nguyệt Dung hoa rất hay vẽ tranh. Mỗi ngày, nàng sẽ vẽ một bức họa nam nhân. Lúc thì nam nhân ấy đang đọc sách, lúc thì nam nhân ấy đang luyện võ, nhưng không có một bức vẽ nào mà người nam nhân ấy được nàng vẽ mặt.

Có rất nhiều chuyện khúc mắc trong lòng mỗi người, chỉ là tạm thời, mọi thứ an ổn, ta vẫn cho là họ may mắn.

Cho đến một ngày nọ, biểu muội của ta – Ngọc Quyên Quận chúa Hà Đình Mai tiến cung làm phi tử...

Thật ra ta rất ghét nàng ta. Từ lúc còn làm Thái tử, nàng ta từng không ít lần túm lấy áo ta, gạ gẫm ta, còn nói mai một ta phải lấy ả làm chính thê, cho ả làm Hoàng hậu...

Lúc đó ta chỉ phì cười, trêu chọc một câu, “Chắc cho.”

Ta thề, đó chỉ là một câu đùa cợt...

Nào ngờ, Tường Lam Trường Công chúa – mẫu thân của Hà Đình Mai buộc ta phải giữ lời hứa.

Ta nói, ta có hứa bao giờ mà phải giữ lời? Nếu muội ấy muốn vào cung, cùng lắm ta chỉ phong làm Uyển nghi Tông tử phẩm.

Phải rồi, đúng là kẻ chỉ biết khiến gà chó không yên.

Ngày thứ nhất, Tường Lam Trường Công chúa vào cung gặp Thái hậu, than ngắn thở dài, nói cái gì mà con gái mình là cành vàng lá ngọc, ít nhất cũng nên được phong làm Phi.

Phi hả? Được! Ta cho.

Ngày thứ ba, ta lấy lý do mùa màng được tốt, đại xá thiên hạ, thăng cấp một loạt cho mọi người trong hậu cung.

Hà Đình Mai được phong đầu tiên, trở thành Hinh phi.

Nàng ta rất đắc ý, lên mặt kiêu căng với tất cả tỷ muội của ta.

Sau đó...

Ta thăng Hoắc Hồng Ca lên Quý phi, Thục phi vẫn giữ nguyên như cũ, Huỳnh Hoa phi lên Hiền phi, Ly Chiêu nghi lên Đức phi, xong Tứ phi. Kế tiếp, thăng Mỹ Nhân Quý tần lên Dương Phu nhân, Nguyệt Dung hoa lên Nguyệt Phu nhân.

Tám người chúng ta, trừ Thục phi, cười một trận thật to.

Hà Đình Mai yếu thế, không còn nói được cái gì.

Đáng tiếc, trình độ gây sự của nàng ta không ít.

Hoắc Quý phi đi cho cá ăn bên hồ, Hà Hinh phi lượn lờ kề cận, ra vẻ tỷ muội thân thiết, sau đó lên đẩy Quý phi xuống.

Ai da, Hà Hinh phi đúng là không biết điều.

Hoắc Quý phi từng học qua võ công, một cái đảy là vấn đề sao? Kinh công xuất thần nhập quỷ... Tỷ tỷ của ta thiên hạ vô song. Hắc hắc...

Huỳnh Hiền phi hẹn hò tình nhân mỗi đêm. Hà Hinh phi bắt gặp, đi tố cáo với ta.

Ta liền hỏi đám hộ vệ, “Có ai thấy Hiền phi của trẫm làm ra chuyện đó hay không?”

Đám hộ vệ đồng loạt lắc đầu, bởi vì bọn họ trông thấy cái liếc mắt đáng sợ của Tiểu Sam Tử. Tay nàng ấy giấu một loạt kim châm, chỉ cần phóng ra trong tình không... ai da, đám hộ vệ này phải sung vào cung hết một loạt, thật là hao tổn quốc khố để nuôi họ...

Thái hậu trốn ra ngoài đi chơi. Hà Hinh phi nhìn thấy, vội ton hót với mẫu thân, sau đó tiến cung hỏi chuyện Thái hậu.

Ta nhàn nhạt trả lời, “Hai người điên à? Đây là tình nhân của Bảo Thân vương ở bên Đông Linh – Trầm Lục Anh. Không tin thì tới đó mà tra!”

Bảo Thân vương thân thiết với Thái hậu, dĩ nhiên sẽ không hãm hại Thái hậu. Huống hồ, nàng từng kể với ta, dưới sự “bá đạo” của nàng, cái tên gà mờ ấy đã chịu khuất phục.

Kết quả, người của Tường Lam Trường công chúa đi hỏi thăm một chuyến, sau đó tái mặt vì bị mắng cho té tát.

Ta nghe nói, Bảo Thân vương hùng hừng khí thế, ôm chặt tình nhân, quát mấy người bọn họ, “Người của ta, ta không được ôm, để Trường Công chúa và Hà Hinh phi ôm chắc?”

Hắn không sợ bất kỳ một ai, vì hắn là bậc siêu quần, lại thêm thâm tình với Thái hậu và sợi dây liên kết với ta.

Dương Phu nhân đến Túy Hồng lâu chơi đùa, gọi đồ ăn, bày rượu uống. Hà Hinh phi biết chuyện, lần này thì bảo mẫu thân mình ton hót với đám Ngự sử.

Giỏi lắm! Nàng ta muốn làm Hoàng hậu, ta sẽ cho nàng ta làm Phụng hoàng gãy cánh!

Đám Ngự sử kể tội Phụng Niệm Vũ rất nhiều, nào là gian dâm, cấu kết đại thần, tham ô hối lộ. Ta cười nhạt, nàng ta tham ăn, tham uống, ưa kể chuyện ma, thích nghe chuyện ở quán trà thì có.

“Chúng khanh gia, ai nhìn thấy Phu nhân của trẫm cấu kết đại thần? Đại thần đó là ai? Còn nữa, nam sủng của nàng ấy là ai?? Mau đưa hết lên điện cho trẫm!”

Đúng lúc đó, Tường Lam Trường công chúa ra mặt, kể tội Phụng Niệm Vũ.

Ta sờ cằm một hồi, thân nhiên nói, “Hôm nay gió mát đầu hui, nắng đẹp trời trong, rất thích hợp để đi săn.”

Tường Lam Trường công chúa vẫn tiếp tục mắng nhiếc mấy tỷ tỷ muội muội của ta.

Ta chán nản, dựa vào ghế rồng, nói với Tiểu Sam Tử, “Mau đưa con gái bà ấy ra đây... Trẫm không muốn đòi co thêm nữa.”

Hà Đình Mai dầu tóc rối bù, cả người lem luốc, tựa như vừa lăn vào bùn sinh tanh hôi.

“Mẫu thân... Mẫu thân... Con không làm Hoàng hậu nữa! Con muốn về... Mẫu thân... Mẫu thân...”

Nàng ta khóc lóc âm ỉ, đầu óc hoảng loạn cả lên. Ta cười nhạt, sống thế nào thì báo ứng thế ấy.

Có rất nhiều chuyện ta không biết.

Ví dụ như...

Hoàng Nhan Đức phi giỏi dùng độc, ép Hà Đình Mai phải khai ra toàn bộ sự thật.

Nguyệt Phu nhân võ công cao cường, đánh hạ đám cao thủ muốn ám sát Hoắc Quý phi và Châu Thục phi.

Và người đó...

Ta không biết khuôn mặt của hắn, nhưng có vẻ hắn và Đức phi rất thân với nhau.

Hắn luôn mang một chiếc mặt nạ bằng bạc, giọng nói băng lãnh vô cùng; lúc nói chuyện với Đức phi, hắn rất dịu dàng, ảm áp...

Ta đột nhiên cảm thấy ghen tỵ nha...

Mà thôi, chuyện qua hết cả rồi.

Chúng ta lại tiếp tục những ngày bình yên trong chốn hậu cung này.

Cho đến một ngày, ta nhìn thấy Tư Đằng Niệm khóc nức nở sau khi vừa về nhà thăm phụ thân. Gặng hỏi mãi, muội ấy mới trả lời.

“Muội vì Sư huynh nên mới khuyên can... Nhưng Sư huynh... sư huynh... sư huynh... nghe lời của Uyển Như sư tỷ rồi đánh muội.”

Sư huynh của Tư Đằng Niệm tên là Vũ Hạo Thiên, nhị đệ tử của tên Đông Phương Trường Huân – người tình của Thái hậu.

Xem ra vấn đề này khá phức tạp, đành nhờ Thái hậu giúp một tay.

Không biết đầu của tai nheo, xen vào chỉ có nước phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phần 8

Thì ra mọi chuyện là như vậy.

Đông Phương Trường Huân có một vài đệ tử, nghe đầu dạy cả võ công và y thuật. Đại đệ tử Lãnh Du Hàn, nhị đệ tử Vũ Hạo Thiên, tam đệ tử Trang Uyển Như, tứ đệ tử Tư Đằng Niệm.

Lãnh Du Hàn hành tung bất định, năm sáu năm rồi không gặp sư phụ. Vũ Hạo Thiên là Minh chủ võ lâm, võ công xuất chúng, đứng đầu thiên hạ. Trang Uyển Như lập ra Bích Chi cung trong giang hồ, mà Tư Đằng Niệm... lại an phận làm Tứ Tiểu thư của Thượng thư phủ.

Không phải Tư Đằng Niệm không có ước mơ, mà là Thượng thư đại nhân bắt ép nàng phải làm một nữ nhân hiền lành, ngoan ngoãn, đợi ngày nhập cung trở thành phi tử, ôm giấc mộng làm Hoàng thái hậu.

Cũng còn may, Tư Đằng Niệm không phải hạng người tham lam vinh hoa phú quý, mong muốn nắm lấy quyền lực khuynh thiên hạ.

Mấy tháng rồi mà Chu Dật Ninh vẫn chưa trở về, ta bất giác cảm thấy lo lắng. Có lẽ là ta thích hắn thật...

Ta đã hứa sẽ biến giấc mộng của các phi tử trở thành sự thật. Vì vậy, đệ đệ ta cần phải nhanh chóng tỉnh lại.

...

Đêm hôm ấy, đợi tất cả mọi người ngủ say, ta cùng Tiểu Sam Tử lên khỏi Ngự thư phòng, chuẩn qua cửa sau cung Từ Ninh. Đông Phương Anh Anh sớm đã đợi hai người chúng ta từ trước. Nàng ta xoay nhẹ chiếc bình hoa trong phòng ngủ, kéo bức tranh phú quý bình an qua một bên, cửa vào mật thất liền xuất hiện.

Cánh cửa ấy dẫn đến một con đường dài, sâu hun hút, không có một ánh đèn. Tiểu Sam Tử cầm đèn dầu đi trước, ta và Đông Phương Anh Anh rài bước theo sau. Rất lâu, rất lâu, có lẽ là hơn nửa canh giờ, chúng ta mới đến được Toàn Bạng động.

Một nam nhân tầm ba mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng, tràn đầy sự cương nghị đang ngồi canh gác bên chiếc giường làm từ băng lạnh ngàn năm. Hắn khoác một chiếc áo lông dày, mà người nằm trên giường chỉ mặc một chiếc áo mỏng tang màu xám.

“Trọng Khang, đệ đệ ta thế nào rồi?”

Trần Trọng Khang cung tay, lễ phép đáp, “Thưa Công chúa, Thái tử vẫn như trước, không có chút biến chuyển... Đêm nay sẽ là thời hạn xảy ra “chuyện đó”...”

Đệ đệ ta – Đàm Quân mắc một loại độc kỳ lạ. Ngủ mãi không tỉnh, sắc mặt tím tái. Điều đáng sợ nhất chính là, trong một năm, cứ ba tháng một lần, đệ đệ ta sẽ trùng mắt dọa người hơn nửa canh giờ.

Ta thở dài một hơi. Sinh trong nhà đế vương, tất không tránh khỏi hai chữ “ám sát”, mà kẻ ám sát đệ đệ ta ngày trước vẫn còn chưa tra được là ai.

Trần Trọng Khang đột nhiên nhìn ta và Thái hậu, khuôn mặt có hơi ngại ngùng, lúng túng mãi mới mở miệng được, “Hoắc Tiểu thư... Công chúa, thần có nghe nói Hoắc Tiểu thư đã nhập cung. Trước đây, thần là sư phụ của nàng ấy, thần muốn hỏi thăm vài lời về sức khỏe của nàng.”

Đông Phương Anh Anh nở nụ cười, đáp, “Quý phi sống rất tốt, mỗi ngày đều vẽ tranh, làm thơ.”

Ta tiếp lời, “Khinh công của Quý phi xuất quỷ nhập thần. Ngươi là một sư phụ tốt.”

Trần Trọng Khang cố gắng kìm nén cái gì đó thì phải. Ta thấy khuôn mặt hắn có chút cứng đờ. Bất thành linh, hắn nói nhỏ với ta, “Công chúa, mọi người mau ra ngoài. Thời khắc ấy sắp đến rồi, sẽ rất dọa người.”

Ta gật đầu.

Trần Trọng Khang đưa chúng ta trở về con đường, cách Toàn Bể Động một khoảng khá gần. Tiểu Sam Từ lấy cây đèn mà ban nãy đã gác nó lên một kê đá trên đường đi để soi sáng chúng ta. Nàng ấy nói, “Sư phụ, sao người không nói với con chuyện của Quý phi nương nương? Từ trước tới nay, con luôn tưởng rằng mình không hề có huynh đệ tỷ muội...”

“Con là đệ tử do đích thân ta nuôi lớn, mà Quý phi nương nương cũng không hẳn là đệ tử của ta...”

“Hoặc Tiểu thư sao có thể nhận một kẻ như ta làm sư phụ... Tất cả chỉ là chuyện như mây khói mà thôi.”

Đông Phương Anh Anh chợt nói một câu băng quơ, “... A Khang, Tiểu Huân Huân từng nói với ta, hắn rất là không yên tâm về sư đệ của hắn. Sư đệ hắn là kẻ nhất gan nhất trần đời, cũng là kẻ khiến hắn tức chết nhất trần đời.”

Ta cố nín cười... Hoặc Hồng Ca, đừng nói với muội, vị sư phụ này nhất tới mức không dám nói một tiếng yêu tỷ, khiến tỷ hụt hẫng, đau lòng mà tiến cung đó nha?

Chúng ta còn đang trò chuyện hăng say. Bất thành linh, một tiếng thét vang trời truyền từ Toàn Bể Động.

AAAAAAA ~~~~~

Tiểu Sam Từ giật cả mình, “Là tiếng của Đàn Phu nhân! Sao nàng ta lại ở đây?!”

Phương Niệm Vũ?! Ta quên mất, nữ nhân này rong chơi đến mức quên cả trời đất... có khi nào bản tính tò mò trỗi dậy, đi lung tung rồi lạc lối tới đây?

Thôi bỏ đi. Dầu sao cũng ba bốn năm, chưa có ai dám chứng kiến đệ đệ ta từng mất, trừ ta, Sam Từ, Thái hậu và Trần Trọng Khang.

...

Toàn Bể động tỏa ra hơi lạnh ngàn năm, mang theo mùi hương ngọt ngào của nữ nhân. Phương Niệm Vũ, nàng ta chắc chắn là vừa mới qua Túy Hồng lâu uống rượu đây mà!

Ta thật hết cách để nói.

Trên chiếc giường băng, đệ đệ ta nằm đó, tròng mắt, khuôn mặt nhăn nhoe đến đáng sợ...

Mà bên cạnh, một nữ nhân tò mò đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đệ ấy, ánh mắt còn trợn ngược lên, giống như đang tranh nhau xem ai hung dữ hơn...

Hết nói nổi! Hết nói nổi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta chàng Là... Phi Từ?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phần 9

Sau khi trở về từ ngày hôm ấy, Phương Niệm Vũ cứ bám riết lấy ta.

“Tỷ tỷ à, đệ đệ của tỷ thật tuần tú!”

“Tỷ tỷ à, muội nghĩ là muội thích huynh ấy rồi!”

“Tỷ tỷ, tuy huynh ấy trông mất rất đáng sợ, nhưng huynh ấy vẫn có khí chất!”

Ta thật muốn lấy vải nhét vào mồm nàng ta.

Trên đời này, những chuyện “nhất kiến chung tình” không phải chưa từng có, mà là đối với Phương Niệm Vũ, nó lại trở thành “nhất trùng chung tình”...

...

Có một hôm, sau khi từ Dịch quán trở về, Đông Phương Anh Anh nói với ta, “A Hân không gặp Tiểu Huân Huân sáu năm, hôm qua đột nhiên chạy tới

bái kiến sư phụ... Tiểu Huân Huân có hỏi hấn về việc giải độc cho tên nhóc A Quân.”

Lãnh Du Hàn sao?

“Rồi hấn trả lời thế nào?”

Đông Phương Anh Anh thở dài một cái, “Hấn nói... hấn không muốn làm không công. Tiền nào của nấy.”

“Vậy hấn muốn gì?”

“Hấn muốn... muốn biểu tỳ của ta gả cho hấn!”

Suýt chút nữa thì ta sặc nước...

...

Sau khi nghe ta và Thái hậu kể lại mọi chuyện, Đức phi trầm ngâm suy nghĩ, ta mơ hồ nhìn thấy gò má nàng ấy ửng đỏ cả lên.

Một hồi sau, Hoàng Nhan Ly Ly mới cất tiếng, “Ta đồng ý... Nhưng trước hết, ta muốn thanh danh của mẫu thân được rửa sạch.”

Đây là vấn đề của riêng Đông Linh. Mọi việc cứ để Thái hậu và tên “tình nhân” đó an bài đi.

Về phần Đức phi, ta cho nàng một tháng để thu dọn tất cả, đồng thời cũng để nàng “giả bệnh”, chuẩn bị “tang lễ”.

...

Tư Đằng Niệm mỗi lúc một ra ngoài nhiều. Võ công của muội ấy xuất quỷ nhập thần, tinh thần trở nên cứng rắn hơn trước. Có lẽ vết thương lần đó đã khiến muội ấy tỉnh táo...

Nam nhân si tình đến mù quáng như Vũ Hạo Thiên, rốt cuộc đáng trách hay đáng thương?

...

Dưới sự cương quyết của Thục phi, ta dần ngoan ngoãn hơn trước, không tùy hứng nữa. Nàng ấy biết ta thích ngủ chung, thích đi chơi cùng, mỗi lần ta không phải “thực nữ”, hành động tùy tiện, nàng ấy sẽ giận, giận đến mức đóng chặt cửa cung, không cho ta vào, để mặc ta gào thét điên cuồng, khóc lóc như hoa lê đêm mưa...

“Nhờ có Thục phi nương nương, bệ hạ ngày càng có phong thái hoàng gia đấy. Cho nên, bệ hạ nên ngoan ngoãn, bỏ cái tính hờ chút là nhảy cẫng lên khi gặp chuyện mừng đi...”

Tiểu Sam Từ đáng chết. Thấy ta bị bằng hữu bỏ rơi, nàng còn châm chọc.

Nhưng mà Thục phi của ta... ta vẫn cảm thấy ở chỗ nàng ấy có thứ đáng để tò mò.

Ví dụ như, mỗi lần ta đến ngủ, nàng ấy sẽ dẫn ta qua một phòng khác; mỗi lần ta đề nghị tắm chung, nàng ấy liền giận dữ; mỗi lần ta uống rượu say, nàng ấy sẽ dìu ta về tắm điện, nhưng sau đó sẽ không để ý đến ta trong vòng nửa tháng...

Trên người Thục phi có một mùi hương rất thơm, rất mát...

Nếu ta nói ra thì có ai tin không nhỉ? Mùi hương ấy y hệt như mùi hương trà, khi những búp non tràn khắp miền đồi quê ta...

Nữ nhân ưa xông hương hoa, ai đòi lại đi xông hương trà.

Chẳng sao cả. Ta là kẻ khác người mà... Ta yêu mùi hương quê cũ, nên cũng rất thích lại gần, vùi đầu vào lòng Thục phi mà ngủ.

Ông trời thật tốt với ta, cho ta một vị tỳ tỳ tuyệt vời như vậy! Không những “ép” ta thành thực nữ, còn cho ta hít hà mùi hương sáng khoái.

Nhưng mà dù muốn hay không... ta cũng phải suy tính cho con đường về sau của tỳ ấy...

Ta muốn ở cùng tỳ ấy...

Ta muốn sống cả đời với tỳ ấy...

Tỳ ấy dịu dàng, tỳ ấy hiểu ta, tỳ ấy...

...

“Đàm Tịch Tuyết, cô không thể có tình yêu với nữ nhi được!”

Ta sa sầm hết cả mặt. Với tính khí ăn thua đủ sẵn có, ta hét toáng lên, “Đường đệ của ta cũng không thể có tình yêu với thái giám được!”

Đúng lúc đó, Đàm Thế Hưng bước vào Ngự thư phòng của ta...

Tên tiểu tử chết tiệt, toàn đến vào những lúc không đâu!!!

Hình như những lời ta nói đều lọt cả vào tai hắn, hắn vội vàng la lên, “Hoàng huynh, đệ mặc kệ! Mặc dù Sam Tử là thái giám, nhưng nàng có con của đệ, đệ không thể...”

Gi?!

Hai cái người này giỏi lắm! Đến nước này, ta hận đến mức cốc một cái rỗ đau vào đầu tên đường đệ đần độn.

“Thái giám thì liên quan à? Đệ dám làm “đại sự” trước cả ta? Được lắm! Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Sam Tử dọn qua phủ Thân vương mà ở! Muốn về đây lúc nào thì về, nhưng phải mặc nữ trang để ta còn tiện phong làm Vương phi! Trời ạ!!!”

Tiểu Sam Tử và hắn ngơ ngác nhìn ta. Ta thờ dài... Chuyện của bọn họ ta không để ý lắm, rốt cuộc thì cũng có kết quả của ngày hôm nay.

Nhưng mà khoan...

Ly Đức phi sắp gả đi, Tiểu Sam Tử chuẩn bị rời hoàng cung...

Từng người một cứ như vậy, ta ở lại đây một mình... Không được! Tên nhóc ngốc nghếch kia phải nhanh chóng tỉnh lại!

Trong cơn tức giận, ta chạy vội đến cung Hoắc Quý phi, hồng mong được tỷ ấy ôm ấp vào lòng. Nào ngờ, nội giám thông báo lại, Quý phi nương nương sớm đã được mời qua cung Thái hậu có việc.

Ta đành qua cung của Thục phi vậy.

Mỗi khi đến cung của ai, ta đều theo thông lệ báo trước một tiếng. Hôm nay tâm trạng của ta khá buồn bực, chẳng buồn nói với ai câu nào, cứ thế xông thẳng vào thăm cung tỷ ấy.

Tính tình của ta rất tùy hứng, tới không gõ cửa, đi chẳng thông báo, ta cứ như vậy mà đi thẳng vào nội điện của Thục phi nương nương...

Cung nữ hồi môn của tỷ ấy vội vàng ngăn ta lại. Ta đang bực bội, không có tâm tình đối co, giằng tay nàng ta ra rất quyết liệt, chạy tới, tung tấm màn sa đang che cho Thục phi ngủ. Ta muốn kéo tỷ ấy ngồi dậy, muốn tỷ ấy ôm chặt mình vào lòng để an ủi.

.....

Giây phút ấy, ta bất giác nín lặng.

Có lẽ vì quá bất ngờ, Thục phi tỷ tỷ nhìn ta với vẻ mắt hờn. Ta cũng trợn mắt nhìn lại...

Chu... Chu... Chu Dật Ninh?!

Khuôn mặt hắn đỏ bừng cả lên. Hai người chúng ta không nói với nhau tiếng nào. Cả người ta run rẩy, định bụng chuồn khỏi.

Bất thành linh, một đôi tay rất khô kéo ta vào trong màn. Chu Dật Ninh, hắn muốn làm gì ta?!

Thừa tướng đáng chết kẻ sát vào mặt ta. Một mùi thơm thơm bay ra từ lồng ngực của hắn. Ta nhú mày, “Sao cái mùi này nghe quen thế nhỉ?”

Hình như mỗi lần Thục phi xuất hiện, mỗi lần ta vùi đầu vào ngực nàng ấy...

Cái tên đáng hận này! Đừng nói với ta... hắn là phi tử?!

Ông trời ơi! Hắn sống với ta bấy lâu, làm Thục phi nương nương của ta, ta kể cho hắn nghe mọi chuyện, ta còn làm nũng đủ thứ với hắn... Sao có thể, sao có thể?!

Đừng tàn nhẫn với ta như vậy! Ta nhất thời không chịu nổi đâu!

Chu Dật Ninh, ngươi rúc vào cái xó nào không rúc, sao lại rúc vào hoàng cung vậy hả??? Mặt mũi của ta coi như bị ngươi làm mất hết rồi!

Tên khốn... Ta hận ngươi! Thục phi nương nương Chu Dật Ninh!!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phần 10

Màn trướng buông lơi. Mùi hương trà thơm thoang thoảng, ta bất giác nhớ quê nhà.

Đột nhiên, ta thấy mình hiểu ra một vài điều...

Hằng Nga mà ta hằng mong đợi luôn ở bên ta, hân ở bên ta, đứng nghĩa một “Hằng Nga”.

Chu Dật Ninh ôm chặt ta vào lòng, để mặc ta hít hà mùi trà thơm phức.

“Nàng biết không? Ta đợi nàng hơn mười năm ròng.”

“Người ngọc của ta, nàng làm ta giận lắm, nàng có biết không?”

Ta đỏ mặt, khẽ cựa quậy trong lòng hân, nói bằng vẻ giận dỗi, “Trương thúc nói chàng phải đi học, chàng liền bỏ mặc ta sáu năm dài. Nếu chàng không phải Chu Dật Ninh, chàng có biết là ta sẽ...”

Chu Dật Ninh ôm ta chặt hơn, ta nghe rõ tiếng nghiến răng của hân.

“Nếu thật sự có chuyện đó, nàng cứ thử xem thì biết. Ta không ngại làm Hằng Nga, dĩ nhiên không ngại làm Mã Văn Tài!”

“Chàng...!”

Đôi mắt với khí tức của hân, ta chỉ có hai chữ: Đầu hàng.

Gương mặt hân ửng đỏ cả lên, khắp người tựa như có một luồng khí đang sôi sùng sục. Thân hình ta mềm oặt, nằm trên người hân. Tiếp xúc với khối thịt cường tráng, tràn đầy khí thế như vậy, cánh tay ta bắt đầu không chịu yên.

Hân xé toạc y phục của ta. Hai chúng ta ôm lấy nhau, làm chuyện của chính mình. Sau một hồi “lăn qua lăn lại”, đất trời cũng dần sáng tỏ.

“Chu Thừa hoi, chàng biết ta là A Tuyết từ lúc nào?”

“Sau khi từ quê nàng trở về nhà, ta được triệu vào cung để làm thư đồng cho Thái tử. Phụ hoàng của nàng rất coi trọng ta, ta đương nhiên đối với Thái tử thân càng thêm thân... Vì vậy, tính cách của Thái tử sau này, ngoại trừ Tiên đế và Trần Tướng quân, không ai rõ hơn ta.”

Ta vuốt ve mái tóc dài của hân. Đột nhiên nghĩ tới một việc, ta liền hỏi, “Lãnh Du Hàn... hân có quan hệ gì với chàng? Tại sao lúc hân vào cung để gặp Ly tỷ tỷ, chàng không hề lên tiếng?”

Chu Dật Ninh thở dài, “Hân là đệ nhất Thần y. Ta cũng chỉ là một hồi mắt nhắm mắt mở, sau đó tìm cách nói chuyện với hân, mới biết hân là đệ tử của Bảo Thân vương Trường Huân... Tên này y độc vô song, nhiều năm học hỏi bên ngoài, hân mà đã ra tay thì không có gì không thể được. Đáng tiếc... hân chuyên dùng “biện pháp mạnh”, sau khi chữa trị thì gây ra tác dụng phụ... rất mạnh.”

Tác dụng phụ?

Từ hôm ta đồng ý gả Ly tỷ tỷ cho hân, hân liền đến Toàn Bổng động để chữa bệnh cho đệ đệ ta...

“Chàng nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chu Dật Ninh có hơi mất tự nhiên, sau một hồi ấp úng cũng nói được một câu đầy đủ, “Đàm Quân... ngoài trúng kỳ độc, thực tế còn bị... bị... thiếu dương... dương... dương khí.”

Gì chứ?! Sao ta lại không biết chuyện này?

“Nàng là nữ nhân, nói cho nàng biết... nam nhân chúng ta chẳng phải sẽ bị nàng cười đến chết à?”

“Ta đâu có...”

Khoan, khoan đã! Hình như hôm qua, Phương Niệm Vũ có nói, muội ấy muốn qua Toàn Bổng động ngắm đệ đệ ta ngủ say, hi vọng có thể nhìn thấy đệ ấy tròng mắt một lần nữa.

Ta cầu mong cho chuyện gì đó đừng có xảy ra...

Đáng tiếc, kết quả không như ta mong đợi.

...

Đàm Quân đỏ mặt, quỳ trước mặt ta, áp a áp ứng, “Là nàng ấy... Nàng ấy chuốc say đệ!”

Phương Niệm Vũ càng then thùng hơn, la toáng lên, “Là chàng ấy... Chàng ấy chủ động trước!”

Ta vỗ trán, sau đó trừng mắt nhìn Chu Dật Ninh. Thừa tướng chết tiệt, sao chàng không nói sớm cho ta biết chuyện tác dụng phụ gì đó hả?!

Phương Niệm Vũ đến Toàn Bổng động, đúng lúc Đàm Quân mới tỉnh dậy một ngày. Thấy hấn ngồi có một mình, nàng ta liền đem ba bình rượu mới mua để mời hấn uống.

Nữ nhân này... Con sâu rượu!!! Thèm rượu đến mức nào cũng không nên rủ rê một nam nhân vừa tỉnh mộng ba bốn năm uống chứ!!!

Chuyện xấu xảy ra. Ta nghe nói, đệ đệ rất là anh dũng, khí thế bùng bùng. Phương Niệm Vũ là hoàng hoa khuê nữ, trong phút chốc đã bị hấn làm cho khuất phục.

Sau bảy ngày, rốt cuộc cũng đặt chân xuống được giường, Phương Niệm Vũ vội chạy tới tố cáo với ta...

Ta trừng mắt, nhìn đôi người trước mắt. Trông cũng không tệ...

Ngày kế tiếp, đệ đệ ta tiếp nhận long bào, ngọc tỷ, kim quan, rất nhiều thứ của Hoàng đế... sau đó chân chân chính chính trả lại thân phận thật cho ta, thậm chí còn phong ta là Hiền Liên Công chúa.

Vừa nghe thấy phong hiệu của ta, đám phi tần và Thái hậu đồng loạt cười rộ lên.

Được lắm!... Mấy người kia tạm thời không tính tới. Tiểu Sam Từ, Ly tỷ tỷ, Thái hậu kính mến... Ta sẽ cho các người ăn no tới chết!!!

...

Không biết bên Đông Linh đã giải quyết chuyện của Hoàng Nhan Ly Ly thế nào, chỉ biết là sau khi Đông Phương Trường Huân qua đó một chuyến, trong vòng bảy ngày, tất cả tội lỗi của tỷ ấy đã được minh oan, còn những kẻ vu oan thì bị chết rất thảm.

Chỉ có bảy ngày mà đã biết bao nhiêu chuyện xảy ra...

Hoàng Nhan Ly Ly được minh oan. Vào ngày thứ tám, tỷ ấy dùng thân phận Quận chúa của Đông Linh để gả cho Lãnh Du Hân. Hôn lễ rình rang. Đêm hôm đó, mấy người chúng ta nháo động phòng một trận rôm rả. Khuôn mặt của Lãnh Du Hân đen tới mức đáng sợ. Chu Dật Ninh phải kéo ta lại, thủ thi một câu, “Nàng muốn ta giống Hoàng thượng à?”

Ta nín lặng.

Hoàng thượng – đệ đệ ta, Niệm Vũ chịu là được rồi, không cần kéo ta cùng vào. Ha ha ha...

Tên nhóc Đàm Quân, kể từ ngày bị Phương Niệm Vũ tố cáo, mắng cho một trận, đá cho một cước mất hết mặt mũi, không hiểu vì sao lại bám nàng không ngừng, thậm chí còn phong nàng làm Hoàng hậu. Lúc thì đòi nàng kể chuyện xưa, lúc lại lết theo nàng vào tận ôn tuyền, không một phút nào để Phương Niệm Vũ được yên.

Dân gian đồn đại: “Đế yêu Hậu nhất cước, Hậu yêu Đế nhất trùng.”

Tên nào to gan đến mức chế ra một câu nhảm nhí như vậy nhỉ?

...

Mồng năm tháng Bảy năm Nhâm Thìn, Triết Nhân Thái hậu – Đông Phương Anh Anh qua đời.

Lễ tang của nàng ta được tổ chức trọng thể. Khắp hoàng cung nước mắt ngấn dài, chỉ có đương sự là nấp ở tường sau lãnh cung, ha ha ha ha.

Suốt một tháng sau đó, ta và Đông Phương Anh Anh ở phủ Công chúa. Nếu ai có hỏi đến nàng ấy, ta đều nói, nàng ấy là biểu tỷ của ta, cũng là tình nhân của Bảo Thân vương – Trầm Lục Anh lúc trước.

Cuối cùng cũng đến lúc từ biệt. Bảo Thân vương dùng nghi lễ long trọng, rước vị “biểu tỷ” này của ta về Đông Linh làm Vương phi.

Cái bụng của Tiểu Sam Từ càng lúc càng lớn. Đệ đệ ta đành phải hạ chiếu chỉ, sau khi sinh hạ Thế tử bình an, lập tức cử hành hôn lễ, phong nàng ấy làm Trường An Thân vương phi, đồng thời ghi tên vào ngọc điệp hoàng gia – Cao Hồng San.

Ta đã từng thề, nhất định không bao giờ viết tên nàng ra, để nàng cô độc suốt đời, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hạnh phúc của nàng và khuôn mặt hiền hòa của đường đệ, ta liền bỏ đi ý nghĩ trời ơi năm nào.

Rốt cuộc, trong cung chỉ còn Hoắc Quý phi, Huỳnh Hiền phi, Nguyệt Phu nhân là còn khúc mắc với mấy tên nam nhân ngoài cung.

Những lúc rảnh rỗi, Chu Dật Ninh thường tới phủ của ta, ở một lần liền ở tới nửa năm. Ta oán hân, ta chửi hân. Hân không những mặt dày, thậm chí còn đùa cợt ta hằng đêm.

Ta từng hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho các vị tỷ muội. Để xem... Vũ Hạo Thiên, Trần Trọng Khanh, Trương Vinh Dương...

Ba người các người sắp tới số với ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Phần 11

Từng người một lần lượt xuất giá, còn Hiền Liên Công chúa như ta thì phải làm sao?

Chu Dật Ninh đáng chết! Ta sớm đã là người của hân, phủ đệ cũng có chỗ cho hân ngủ, thậm chí hân còn thường xuyên trèo vào khuê phòng của ta...

Vậy thì tại sao hân vẫn không chịu mang sính lễ đến dạm hỏi ta chứ?

Một chiều mùa đông lạnh buốt giá, ta ngồi trước hiên nhà, ngắm nhìn những đóa hoa tuyết bay bay. Sự cô đơn bất chợt ập đến, ta mơ màng nhớ lại mùa đông của mấy tháng trước, tựa như các vị tỷ muội vẫn còn ở bên cạnh ta.

Khi đó, Ly tỷ tỷ rất thích ngồi trong phòng ấm, chăm chút cho từng chiếc lông vũ trắng trên áo của mình; Hồng Ca tỷ tỷ sẽ gảy một bản đàn thật du dương; Anh Anh lộ ra vẻ hiền hòa hiếm thấy, ôm con mèo trong lòng mà dứt bánh cho nó ăn; Niệm nhi ngồi luyện thư pháp, sau đó sẽ vẽ vài bức họa sơn thủy; Ngọc Tuyền tỷ may cho ta áo gấm xinh đẹp; Phuong Niệm Vũ tự kỷ chơi bài, luôn tưởng tượng trước mặt mình có ba cao thủ đang đấu; Tiểu Sam Tử chăm lo cho mấy chậu hoa bên cửa sổ, chốc chốc lại mỉm cười, nhìn cảnh tuyết rơi trắng xóa cả đất trời...

Bọn họ... đều đã quên ta rồi.

“A Tuyết, nàng lại hoài niệm chuyện cũ sao?”

Ta dựa vào vai Chu Dật Ninh, thì thầm với hân, “Lúc còn nhỏ, ta không biết mình có phụ thân. Lên tám tuổi, đệ đệ duy nhất bị người ta mang đi. Mười tuổi, chàng rời khỏi ta. Sáu năm sau, ta vào cung, giả đệ đệ, gặp phụ hoàng, rồi cùng các tỷ muội chơi đùa rất vui... A Ninh... ta nhớ mẫu thân, nhớ cả các tỷ muội...”

Hân không nói gì. Hơi thở nóng ẩm phả vào khuôn mặt ta. Ta mỉm cười. Có đôi khi, im lặng là một điều tốt.

Hân rất hiểu ta...

...

“Người nói cái gì? Trần Trọng Khang, có gan thì nhắc lại một lần nữa trước mặt bổn công chúa!”

Khuôn mặt Trần Trọng Khang trở nên nghiêm túc hơn hân, tuy rằng có hơi mất tự nhiên. “Thứ cho vi thần vô lễ. Hoắc Quý phi ngọc thể ngàn vàng, vi thần không thể đụng đến.”

Hoắc Hồng Ca đột nhiên bật cười, tiếng cười ấy hết sức thê lương.

“Sư phụ, người rốt cuộc vẫn không chịu thừa nhận... Yêu ta có gì là sai? Yêu ta người sẽ chết sao? Cho dù ta đã cất công đến tận phủ đệ, xông vào tận đây, người cũng không thừa nhận là người thích ta!”

Ta đập bàn một cái rầm, sau đó hét toáng lên với Trần Trọng Khang, “Trần Trọng Khang, người đừng lỗ tai to lên mà nghe cho rõ! Thuận Linh Quý phi vừa mất sáng hôm qua, tang lễ vừa mới cử hành, ở đâu ra Hoắc Quý phi đứng ở đây mà cãi cộ với người? Đây là biểu tỷ của ta – Trịnh Hồng Ca!”

Chu Dật Ninh nhất thời đen mặt, vội vàng rù rì vào tai ta, “Nàng đào đâu ra lắm biểu tỷ thế?”

Phải... Ta có rất nhiều biểu tỷ “ruột”, trước có Trầm Lục Anh, sau có Cao Hồng San, và giờ là Trịnh Hồng Ca...

Aiz...

Trong chớp mắt, ta không còn thấy Trần Trọng Khang và Hồng Ca tỷ tỷ đâu nữa.

Có tiếng kiếm chém nhau trong đêm, bọn họ dùng võ công để định thân với nhau chắc?

Chu Dật Ninh cười khinh bỉ, “Trần Tướng quân làm sao dám để lộ tâm tư của mình, chẳng phải là vì Hoắc Hồng Ca quá mức cao quý à?... Tình tình của hần rất kỳ quái, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm một câu “nỗi nào úp vung này”.”

Hóa ra là không tự tin.

Trong giây lát, ta chợt nhận ra có gì đó không đúng.

Cái tên Thừa tướng chết tiết ấy lại kẻ sát mặt vào ta, rù rì rù rì, “Nếu ta giống như hần, nàng làm sao có thể trở thành Thừa tướng phu nhân đâu?”

Ta nghiêng rặng treo treo, “Chu Dật Ninh, chàng nhớ cho kỹ, ta còn chưa thành thê tử của chàng đâu! Vả lại, chàng có phải quân tử không mà đòi ta phải làm thực nữ?”

Hần tròn mắt, cãi lại, “Ta không quân tử chỗ nào?”

Tên đáng hận này! Hần muốn ta nói huych toẹt ra cả sao?

“Ta là hoàng hoa khuê nữ, ta là công chúa kim chi ngọc diệp, vậy mà chàng dám... chàng dám... chàng không phải là quân tử!”

“Thế à? Vậy thì lần sau, ta không treo cửa sổ vào khuê phòng nàng nữa, ta sẽ đi cửa chính đường hoàng; thậm chí, mỗi khi lên giường sẽ không vội vã...”

Hần... Hần...

Ta xấu hổ quá, chạy thẳng một nước về phủ Công chúa.

Đêm hôm đó, có kẻ đáng chết phải ra hành lang ngủ. Bỗng Công chúa cấm đoán thị vệ cho hần bước vào sân nửa bước.

...

Rốt cuộc cũng có một ngày, Lãnh Du Hân trở lại kinh thành.

Lần này, hần đích thân vào cung để xem mạch cho đệ đệ ta. Ly tỷ tỷ nói, suýt chút nữa thì Hoàng hậu nương nương đã đánh bẻ đầu hần, chỉ vì thuốc hần chữa cho Hoàng thượng quá mức... công hiệu, khiến nương nương xinh đẹp nằm lì trên giường suốt bảy ngày không thể xuống.

Ly tỷ tỷ còn nói, “Hần ca rất hay thù dai. Chàng thích chế thuốc, chế độc... Niệm Vũ tham rồi.”

...

“Vũ nhi, ta muốn... Ta muốn...”

“Sắc lang, ngươi mau tránh ra!!!!”

Gối bị ném tứ tung khắp Phụng Hòa cung. Đám cung nữ, thái giám được một phen cười rôm rả.

“Vũ nhi... ta chịu hết nỗi rồi...!!!”

Mon trốn trên da thịt nàng, sự khoái cảm càng lúc càng tăng lên đến mức vô hạn.

“Lãnh Du Hân, tên chết tiết, ngươi mau ra đây cho bản cung!!!!”

...

“Chàng chế ra thứ gì nữa vậy? Không phải loại độc giết người đó chứ?”

Lãnh Du Hân cười, ra vẻ thần bí, thăm thì vào tai Hoàng Nhan Ly Ly. “Thứ đó nàng đã thử qua rồi mà... Vô Hạn Tĩnh.”

Sắc mặt Ly tỷ tỷ bất chợt đỏ lên.

“A Hân, ta cũng muốn một bình Vô Hạn Tĩnh.”

Người nào đó vừa thốt lên câu nói vô duyên, lập tức bị ta cấm cửa ba ngày liền.

...

Có một đêm, Trần Trọng Khang chạy tới chỗ ta để tìm Chu Dật Ninh. Khuôn mặt hần buồn rười rượi, sầu não không thôi.

“Ca nhi bỏ đi rồi... Nàng ấy nói, nàng ấy không cần ta... Dật Ninh, đệ mau giúp ta đi. Không có nàng ấy, cuộc đời này của ta không còn ý nghĩa gì nữa!”

Cho người đáng đời! Ai bảo dám bỏ rơi tỷ tỷ ta trước?!

Nấp sau khung cửa gỗ, ta thăm rủa tên Trần Tướng quân kia. Hắn to gan lắm. Vì từ chối tỷ tỷ, nhẫn tâm thành thân với Cung chủ trên giang hồ – Trang Uyên Như. Tỷ tỷ tức giận, vào ngày hân cưới ngựa hoa đi đón tân nương, tỷ ấy quyết tuyệt một lần, sau đó dong ngựa bỏ đi mất.

Cho vừa lòng người! Đúng là tên đáng chết!

Nhưng mà khoan... Trang Uyên Như? Sao cái tên này nghe quen quá vậy? Hình như Thái hậu từng nhắc tới với ta.

Có lẽ bữa nào phải mời Bảo Vương phi của Đông Linh qua đây chơi mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Phần 12

Ngày hôm ấy, Bảo Thân vương đưa Vương phi về thăm quê nhà.

Đông Phương Anh Anh chạy tới chỗ ta chơi cả ngày, báo hại Bảo Thân vương và tên Thừa tướng họ Chu phải than ngắn thở dài.

Lựa cơ hội, ta hỏi nàng ta về cái tên Trang Uyên Như.

Đông Phương Anh Anh gật gù như vừa nhớ ra gì đó, sau đó ô một tiếng, “Đó chẳng phải là Tam đệ tử của Tiểu Huân Huân sao? Nó lại gây sóng gió gì à?”

Ta kể lại câu chuyện của Trần Tướng quân và Hoắc Hồng Ca.

Đông Phương Anh Anh hít hà ly trà thơm trong tay, sau đó nhìn ra ngoài. Những đóa anh đào nở trong tuyết trắng, sắc đỏ hiện lên vô cùng chói mắt.

“Trang Uyên Như... con bé đó bản tính tham lam, ham mê quyền lực, mưu đồ bá chủ thiên hạ. Tiểu Huân Huân nhiều lần răn đe nó, nhưng nó đều bỏ ngoài tai...”

Ta đâm ra lo lắng. Vũ Hạo Thiên trầm mê vì nữ nhân đó, nay lại bị bỏ rơi, liệu hắn ta sẽ cảm thấy thế nào?

Từ Đăng Niệm... Lúc này muội đang làm gì?

...

Tiểu Sam Từ rút cuộc cũng hạ sinh Thế tử bình an. Đường đệ ta mừng đến mức trở nên ngây ngốc. Ta vỗ vai hắn, ra về an ủi. Chắc, cái tên đầu gỗ này, nếu không có Tiểu Sam Từ, có lẽ hắn sẽ ngây ngốc cả đời.

Ly tỷ tỷ bỗng đưa trẻ đỏ hỏn trong lòng, vẻ mặt hiền hòa vô cùng. Lãnh Du Hàn liếc mắt nhìn qua, buông một câu gọn lỏn, “Khi nào thì nàng mới sinh con cho ta? Vô Hận Tình đúng là chẳng có tác dụng.”

Suýt chút nữa thì ta phụt cả ngụm trà ra khỏi miệng.

Phương Niệm Vũ lao tới trước mặt Lãnh Du Hàn, mắng to, “Cái đồ chết tiệt bỉ ổi nhà người! Người dám hạ Vô Hận Tình vào thuốc của lão công ta... Ta rất muốn... Ta rất muốn băm thây người ra vụn đoạn!”

“Nương tử cẩn thận, đừng để động thai khí!”

Đàm Quân vội vàng tiến lên, ngăn cản cuộc cãi vã giữa Phương Niệm Vũ và Lãnh Du Hàn. Hắn vuốt ngực cho nàng ta, vỗ về nàng ta, thậm chí còn dịu dàng nhận lỗi.

Nhìn thấy mấy cảnh đó, ta bất giác bụm miệng, cảm giác muốn nôn bắt đầu tuôn trào.

...

“Chu Dật Ninh, chàng đứng lại đó cho ta!!! Nếu chàng còn không mang sính lễ tới cưới lão nương, lão nương sẽ để đứa con này nhận kẻ khác làm cha...!!!”

Lừa gạt bốc lên phùng phùng. Hấn vọt tới bên cạnh ta, nghiêng răng treo treo, “Nàng dám... A Tuyết, nàng dám chọc tới sự nhẫn nhịn của ta?!”

“Ngay cả phi tử chàng còn dám làm, chút chuyện này mà không nhẫn được à?!”

Đúng lúc đó, một tên thị vệ chạy vào bẩm báo, “Công chúa, Anh Vũ Tướng quân cầu kiến.”

Là Trương Vinh Dương.

...

“Công chúa, Huỳnh Hiền phi và thần đã có con với nhau, xin Công chúa cho phép thần được lấy nàng ấy!”

Ta nhếch mép, liếc nhìn Chu Dật Ninh. Hấn trở nên mất tự nhiên, đưa tay gãi đầu liên hồi.

...

“Sao muội lại hỏi tỷ vấn đề này?”

Ta bĩu môi, ra vẻ giận dỗi. “Hấn chần chừ mãi, chắc chắn là đang giấu muội nuôi hồ ly tinh!”

Ngọc Tuyền tỷ vuốt ve mái tóc mềm của ta, dịu dàng nói, “Trong mấy năm muội không ở đây, ta đã từng nói chuyện với Chu Dật Ninh vài lần. Hấn lúc nào cũng kể về một hồng nhan đã xa cách nhiều năm. Mỗi lần nhắc đến chuyện cũ, ánh mắt của hấn rất sáng, tựa như đó là tất cả tâm can. A Tuyết, tỷ không tin hấn bỏ rơi muội. Vả lại... Dương Dương có nói, Chu Dật Ninh là kẻ không dễ thay đổi một cái gì đó.”

“Muội nghĩ lại xem, A Tuyết. Trước khi vào cung làm Thục phi, chẳng phải hấn đã trốn muội một khoảng thời gian đó sao? Còn cả chuyện bị gọi là Hằng Nga nữa. Hấn là kẻ không dễ chấp nhận một thứ đã cố định lâu ngày, từ trước tới nay, hai người ngọt ngào, không có gì ràng buộc, lại rất chung tình với nhau. Đùng một cái, muội đòi hấn thành thân... A Tuyết, muội có biết thành thân rất phức tạp không?”

Ta lắc đầu... Không phải chỉ là bãi đường, kính trà trường bối rồi động phòng thôi sao?

A Ninh, giờ thì ta biết rồi, chàng sợ chứ gì?!

...

Trương Vinh Dương lấy “biểu tỷ” Ngọc Lan Tuyền của ta. Kiểu đồ dẫn xuyên suốt phố phường, kèn trống náo nhiệt, âm vang khắp nơi.

Ta ôm cái bụng đã to sáu tháng, ngược mắt nhìn trời, bất giác thở dài. Chu Dật Ninh... chàng dám đối xử với ta như vậy, chàng sẽ biết tay ta!!!

...

“Tư Đằng Niệm, ngươi mau ra đây cho ta!”

Tiếng hét âm vang trước cửa. Ta đỡ bụng, gọi thị vệ ra xem là kẻ nào đang càn quấy.

Chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp rạng ngời, tay lăm lăm thanh kiếm lóe sáng, xông thẳng vào phủ ta.

Ta hét hồn. Không xong! Bụng đã to thế này, làm sao có thể chạy trốn?

Nhưng mà không sao, thích thì cứ việc, phủ Công chúa là nơi cho ngươi tự tung tự tác chắc?

Tư Đằng Niệm nấp ở sau bức tường, kéo cả Vũ Hạo Thiên đứng cùng.

Chuyện này kể ra rất dài, thôi thì ta kể sau vậy.

Tóm lại là, nữ nhân kia xông vào muốn tìm Niệm nhi, đòi Vũ Hạo Thiên, thậm chí còn tự nhận mình là thê tử của hấn. Suýt thì ta phun cho ả một ngụm nước bọt.

Lợi dụng người ta, lừa gạt người ta, sau đó bỏ rơi người ta, rồi cuộc đi tìm người ta để đòi làm thê tử?

À phải rồi. À vừa mới biết được một việc, Vũ Hạo Thiên là Tiểu Hoàng tử mà năm xưa đã mất tích, thay vào đó, Đông Phương Anh Anh được nhận nuôi ở Đông Linh.

Đông Linh Hoàng đế yêu thương mẫu phi của hấn, tám phần mười sẽ lập hấn làm Thái tử.

...

“Tiện nhân, mau nói cho ta biết Nhị Hoàng tử đang ở đâu?”

Ta cười nhạt, “Nhị Hoàng tử? Cô có lộn không? Đệ đệ ta mới có một đứa con trai à nha, nhị nhị con khi ấy chứ nhị.”

À không ngờ lại bị ta trêu như thế, trong chốc lát liền cúi gắt.

“Câm mồm! Ta là thê tử sắp cưới của Nhị Hoàng tử Đông Linh! Ngươi mau giao chàng cho ta, bằng không, với võ công tái thể này, ngươi sẽ một xác hai mạng ngay lập tức!!!”

Ta chống nạnh, chửi lại ả, “Ngươi là cái thá gì mà ở đây lên mặt với ta? Thê tử sắp cưới? Bảo Thân vương, hoàng huynh của huynh đã hạ chi cho ả làm thê tử sắp cưới của cháu huynh rồi à?”

Đông Phương Trường Huân bước ra từ trong góc, cười nhạt một tiếng, “Thê tử? Trang Uyển Như, con quả là gan to tay trời!”

“Sư phụ...? Sao người lại ở nơi này?”

Ta chột vò, “Nếu hần không ở đây, cháu trai của hần sẽ bị ngươi làm nhục hết thanh danh! Cái đồ không biết sống chết này, A Huân, một là huynh dạy dỗ lại nó, hai là huynh bảo nó đi đi, Niệm nhi của ta đã bị nó làm tổn thương quá nhiều, mất bao công sức mới cứu được Hạo Thiên khỏi cửa chết... Nếu Trang Uyển Như này muốn làm loạn, đừng trách ta bắt giam ả vào thiên lao!”

“Ngươi dám? Ngươi là cái thá gì? Một con ả chỉ biết quyến rũ Thừa tướng như ngươi không có tư cách nói ta!”

Ta tát cho Trang Uyển Như ba cái thật vang. “Cái tát thứ nhất, ta tát thay cho Niệm nhi, ngươi là sư tỷ mà lại hãm hại nó xất bác xang bang, thật đúng là không thể dung thứ! Cái tát thứ hai, ta tát thay cho Hoắc Hồng Ca, ngươi dám bày trò với phu quân tỷ ấy! Cái tát cuối cùng, ta tát cho việc ngươi dám xúc phạm ta và Thừa tướng! Cả cuộc đời này, ngươi nhớ kỹ cho ta! Một, ta từng làm Hoàng đế, Thừa tướng làm Thực phi, ai quyến rũ ai không cần phải nói! Hai, ta là Công chúa, hần là Thừa tướng, ngươi không có tư cách đụng tới! Ba, ngươi dám bắt nạt tỷ muội ta, chính là đối đầu với ta, Đàm Tịch Tuyết, ngươi không có cửa đâu!”

Đông Phương Trường Huân không nói không rằng. Lẽ ra hần có thể tha cho Uyển Như, nhưng hần chấp nhận phé hết võ công của ả, chi vì ả đã thương và gây hại cho quá nhiều người, trong đó có cả Đông Phương Anh Anh. Nàng ta bị ả bắt cóc để ép sư phụ phải giúp ả làm thê tử của Vũ Hạo Thiên.

Chuyện riêng của bọn họ ta không biết được nhiều, chủ yếu là qua lời kể của mấy tỷ muội và A Ninh.

Một ngày đẹp trời, Tư Đằng Niệm và Vũ Hạo Thiên thành thân. Trước đó, ta sớm đã chỉnh cho Thượng thư đại nhân một trận, bắt hần phải thừa nhận việc con gái mình hòa ly với Hoàng thượng, tám thân vẫn trong sạch để gả qua Đông Linh. Thật ra ta vẫn muốn muội ấy làm “biểu muội” của ta hơn...

Tư Đằng Niệm lắc đầu, “Muội yêu cái tên của mình, đây là cái tên mà mẫu thân đã đích thân đặt cho muội. Dù sao đi nữa, muội và Thiên ca cũng thành đôi rồi... Tỷ tỷ, tỷ cũng nên... sớm một chút với Thừa tướng đi.”

Ta không biết phải nói gì hơn, đành tiễn hai người họ một đoạn đường.

Tư Đằng Niệm, tất cả chỉ mới bắt đầu. Ta hy vọng muội có thể kiên cường vượt qua tất cả...

...

Ta đau bụng quá... Aaaaaaa

Tắm màn nhạt màu lay động trước mắt ta, nhắc nhở ta về một kiếp trước chỉ biết vì bản thân mình.

Con đau càng lúc càng trở nên mãnh liệt, ta tựa như không còn sức lực.

Đau quá, đau quá...!!!

Một kiếp nào đó, trên thế gian này chỉ tồn tại Hoa Tịch Tuyết, mà không có Tiểu Sam Từ, Hoắc Hồng Ca, Hoàng Nhan Ly Ly, Huỳnh Ngọc Tuyền, Phương Niệm Vũ, Tư Đằng Niệm, Đông Phương Anh Anh.

Họ không xuất hiện, nam nhân của cuộc đời họ cũng không xuất hiện.

Và đó... là một câu chuyện rất xa, rất xa...

Ta chìm dần vào hôn mê. Quảng thời gian mệnh mong kiếp trước dần trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Từ?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-1: Phần 13 (1)

Kiếp trước, ta chỉ biết có mỗi cái tên Hoa Tịch Tuyết.

Hoa Tịch Tuyết ở vùng đồi trà, Hoa Tịch Tuyết là một thôn nữ.

Và...

Hoa Tịch Tuyết ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.

Trong giấc mơ, ta nhìn thấy cái ngày mà người thần bí tìm đến nhà ta, đưa đệ đệ rời khỏi cuộc sống của ta và mẫu thân.

Sáu năm sau, hắn ta lại tìm tới, van cầu ta thay thế tạm thời cho đệ đệ. Ta yếu đuối, ta lo sợ cho tính mạng của mình, ta không thích sự ràng buộc chốn cung đình, ta kịch liệt từ chối hắn.

Mọi thứ không hề đơn giản như vậy.

Kể từ ngày đó, ta không gặp lại hắn, cũng không biết một chút tin tức nào của đệ đệ.

Vì lần ích kỷ ấy của ta, mẫu thân và ta đã đoạn tuyệt nhau.

Ta khăn gói, tìm đường lên kinh thành.

Tính tình của ta vô cùng nhút nhát. Lạc đường đến Túy Hồng lâu, mấy tên công tử xúm vào trêu chọc ta, ta chỉ biết ôm mặt khóc.

Có một cô nương can đảm, đứng ra nói lý thay ta. Ta yếu đuối đến mức van xin cô nương ấy, đừng động đến họ, ta không muốn bị họ đánh sau lưng.

Cô nương ấy thờ dài, lắc đầu rồi rời khỏi.

Giữa đường phố đông người, ta như con én lạc bầy, đi đường cứ dứng tới dứng lui, chẳng biết hướng nào mà định.

Trong một quán trà nhỏ, những câu chuyện trà dư tửu hậu vang lên không ngớt, ta vô tình hóng được vài câu.

“Thái tử lâm bệnh mãi mà không khỏi. Hoàng thượng băng hà, giang sơn này thuộc về Trường An Thân vương.”

“Ông có nói nhầm không đó? Trường An Thân vương tính tình hiền lành, tôi từng có dịp gặp qua người, ngay cả một con giun người cũng không nỡ giết, sao có thể trở thành đế vương?”

“Hôm qua tuyển tú rầm rộ lắm, không khí thật là náo nhiệt.”

Ta nghe mà tai như ù đi. Đệ đệ ta bệnh mãi không khỏi, mà phụ hoàng ta đã sớm băng hà...

...

Mấy tháng sau, ta trở thành cung nữ chăm sóc vườn hoa trong Hoàng cung.

Tất cả đều nhờ một dịp tình cờ. Một tên công tử muốn hãm hại ta, may thay, Hoắc Tiểu thư đi ngang qua, thu nạp ta làm nha hoàn.

Tiểu thư trở thành Quý phi, mà ta cũng đi theo nàng ấy, làm một cung nữ trong Ngự Hoa viên.

Quả đúng như lời mẫu thân đã nói. Chốn cung đình sâu tựa biển khơi.

Hoàng đế quá mức hiền lành, hậu cung tranh sùng không ngừng, người thắng kẻ chết, mùi máu tanh tưởi.

Hoắc Quý phi bị hãm hại, Hoàng thượng đành ra lệnh phế hết vô công. Từ đó trở đi, chủ tử của ta phải chịu cảnh sống uống thuốc cả đời.

Ta quá nhút nhát, ta ham sống sợ chết...

Vì vậy, ta đã làm tay trong cho rất nhiều người.

Chỉ tội Thái hậu dạn dĩ với Thân vương, bỏ độc khiến Hoa phi sảy thai...

Ta đã làm việc cho Hình Quý phi Hà Đình Mai – đích nữ của Tường Lam Trường công chúa.

Bản tính xấu xa đã khiến ta quên đi chính mình. Đệ đệ còn chưa tỉnh, tỷ tỷ như ta đã dẫm máu hai tay rồi.

Hà Đình Mai nâng đỡ ta lên đến Thượng cung. Ta không còn nhút nhát nữa, ra tay cũng bớt đi e dè.

Sau khi Hoàng thượng phong nàng ta làm Hoàng hậu, nàng ta càng tác oai tác quái.

Còn ta, ta bắt đầu mở rộng thế lực của mình, tham ô hối lộ, sai người mua nhà giúp mình, hòng mong an dưỡng tuổi già.

Đệ đệ của ta, ta không trông cậy được nữa, mà vốn dĩ đã không trông cậy được rồi.

Ta có cuộc đời của ta. Hắn đã ngủ mấy năm, ngủ đến chết cũng được. Dù sao đi nữa, giang sơn này đã thuộc về chi thứ, hắn có tỉnh lại cũng chẳng thể lên tiếng đòi.

...

“A Tuyết... nàng không nhận ra ta sao?”

“A Tuyết... nàng không phải người như vậy, nàng vốn không phải người như vậy.”

Hắn là Chu Dật Ninh, cũng là tên nhóc con năm xưa đã vui đùa cùng ta. Giờ đây, hắn đã có thể hiền từ quý, mà ta thì vĩnh viễn cô độc trong chốn hoàng triều.

Những nếp nhăn in hẳn lên khóe mắt. Chu Dật Ninh chán nản lắc đầu. Hắn nói, “Lúc Trần Tường quân nói nàng không đồng ý, ta sớm đã đoán được kết cục ngày hôm nay, chỉ là ta không thể ngờ được,... nàng lại ra tay hãm hại nhiều người như vậy.”

Ta cười khô. Trong thiên lao tối tăm này, ta còn gì để tiếc nuối nữa chứ? Thái hậu bị phế làm thường dân, Quý phi qua đời trong bệnh tật, Hoa phi mất con rồi tự sát,... còn có rất nhiều, rất nhiều người nữa mà ta không nhớ tên.

Hà Dĩnh Mai quả nhiên cao tay, sau khi con của nàng ta trở thành Thái tử, nàng ta lập tức tìm cách đổ hết tội lỗi lên đầu ta, tru diệt ta một cách gọn gàng nhất.

Nàng ta dò la được chỗ mẫu thân ta ở, ép ta không được hé răng một lời.

Chu Dật Ninh đột nhiên rơi nước mắt. Hắn vừa khóc vừa nói, “A Tuyết... Nếu có thể, ta nguyện được trở về những tháng ngày bên đời chè ấy, cùng nàng chơi trốn tìm, cùng nàng hái chè trong buổi sáng tinh sương, cùng nàng rượt đuổi nhau giữa những triền đồi rộng lớn...”

Đã rất lâu, ta không rơi một giọt nước mắt... Đối với Chu Dật Ninh, ta không có tình cảm sâu đậm, chỉ có sự thương mến đối với một người bạn thuở thiếu thời.

Hắn không cần thương hại ta như vậy.

Sau lưng hắn, một nữ nhân khác bước vào. Nàng ta chính là Đan Phu nhân Phương thị. Ta nhận ra nàng ta, năm xưa ở Túy Hồng lâu, nàng ta đã nói lý thay ta.

“Hoa Thượng cung, dù gì cũng là người quen cũ, bấy lâu nay, người chưa từng hãm hại ta. Hôm nay là lần cuối cùng ta đến thăm người, cũng muốn đoạn tuyệt tất cả với người... Người không hãm hại ta, người nhiều lần cứu ta, nhưng người lại đẩy Niệm nhi xuống hồ sen. Ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho người, Hoa Tịch Tuyết!”

...

Ngày định mệnh của ta rốt cuộc cũng đến. Chu Dật Ninh cầu xin Hoàng đế để cho ta được chết toàn thây. Nội giám mang đến cho ta một bình rượu độc.

Chén rượu ngọt ngào xen lẫn đắng chát, tựa như ta đang uống cả cuộc đời vào mình.

Trước giây phút nhắm mắt, hình ảnh cũ xưa hiện ra trong đầu ta.

Ta hối hận, ta đau lòng, ta tiếc thay cho những tháng ngày trẻ tuổi.

Nếu có kiếp sau, ta sẽ đền bù cho tất cả, không khiến mẫu thân phải đoạn tuyệt mình.

Nếu có kiếp sau, ta sẽ trả lại hạnh phúc cho từng người một.

Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ trở thành Hoàng đế, nói lại duyên xưa cùng Chu Dật Ninh, người bằng hữu một lòng vì ta...

Nếu có kiếp sau,... ta nguyện trả thù cho tất cả...

Chén rượu buông rơi, vang lên tiếng bể nát. Ta nhắm mắt, khép lại một cuộc đời ích kỷ, kết oán gây thù.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta chàng Là...* *Phi Từ?*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13-2: Phần 13 (2)

Lúc ta mở mắt cũng là lúc tiếng khóc oe oe chào đời của con trẻ cất lên. Bà đỡ luôn miệng nói, “Chúc mừng Thừa tướng. Công chúa đã hạ sinh một công tử và một tiểu thư.”

Giấc mơ kiếp nào đã kết thúc. Giờ đây, thê tử của chàng là ta, con của chàng cũng là con của ta.

“Cô đang nằm mơ đó hả? Cái tên chết tiệt đó còn chưa thành thân với cô mà?”

Tiểu Sam Từ đáng chết này. Ta nhớ kiếp trước ta đâu phải là oan gia ngõ hẹp của nàng ta?

Nhìn đứa con trai cưng của Tiểu Sam Từ và tên đường đệ ngốc cứ mò mò lại gần con gái mình, ta thật muốn gọi A Ninh túm lấy tên tiểu tử ấy rồi quăng ra ngoài, miễn cho hắn đeo bám con ta cả đời, ta phải dây dưa với Tiểu Sam Từ đáng chết.

Chuyện không dừng lại ở đó. Một ngày nọ, Đông Phương Anh Anh chạy tới tìm ta. Khi ấy, con trai ta được sáu tuổi. Thăng bé hào hứng òa vào lòng “di mẫu” của nó, sau đó vuốt ve cái bụng nàng ta, hỏi nhỏ, “Di mẫu, trong này có đệ đệ... Mẫu thân nói trong này có đệ đệ...”

Đông Phương Anh Anh cười híp mắt, “Ai nói? Trong này có muội muội.”

“Di mẫu... Di mẫu sinh muội muội cho con nha. Con muốn muội muội làm thê tử.”

Ta đen mặt. Thăng nhóc học được câu đấy ở đâu nhỉ?

Chu Dật Ninh vẫn không thành thân với ta, ngược lại, hắn dọn tới phủ Công chúa, ở tới suốt đời.

Mặc dù không biết lý do, ta vẫn không hỏi hắn. Có một số việc cứ để thuận theo tự nhiên.

Hôm nọ, ta vào cung tìm đệ đệ. Đến Càn Nhật cung, không thấy bóng dáng một ai, ta nghi hoặc, đập cửa xông vào...

Cảnh xuân sắc ngồi ngồi đập vào mắt. Ai da... Đệ đệ... Khí khái nam nhi còn đâu? Còn cả Phương... Phương Niệm Vũ. Mi dám cưỡng đệ đệ ta???

“Sắc lang, hôm nay chàng sẽ chết trong tay thiếp!”

“Có thể được chết cùng nương tử, vi phu cảm thấy rất mãn nguyện!”

Đẹp đi! Ta gằm gừ nhìn hai kẻ trước mắt, vỗ trán kêu trời. Cuộc đời thật là khó nghĩ tới. Ân nhân năm xưa của ta là kẻ không biết sống chết, đệ đệ bệnh tật của ta là kẻ biến thái tội nghiệp.

Rốt cuộc thì cuối cùng, mẫu thân cũng chịu về cung làm Thái hậu. Ta và đệ đệ không biết đã bao lần năn nỉ bà ấy, thật là gian nan làm sao... ~~~

...

Thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp. Ba mươi năm sau, tất cả chúng ta rời nhà, hẹn nhau cùng du sơn ngoạn thủy.

Mười sáu con người cùng mua một sơn trang, an hưởng quãng đời còn lại. Dưới tàng hoa đào màu hồng thắm, chúng ta cùng hoài niệm về những năm tháng ngày xưa.

“Nhớ ngày đó, nếu không nhờ lão phu, đệ đệ yếu ớt của cô liệu có được nhi tử tuần tú để lấy con gái lão phu hay không? Mau trả lại bình thuốc đó cho lão phu!”

Ta quắc mắt nhìn Lãnh Du Hân, xia cho hắn một câu, “Ta phải giấu cái bình này đi, lỡ như hôm nào đó lão già nguoi có hứng, hạ nó vào thuốc phu quân của ta, ta lấy cái gì chống cự?!”

Trong sân cỏ rộng lớn, Phương Niệm Vũ đuổi đánh đệ đệ ta vì cái tật cũ mãi chẳng chữa. Đông Phương Anh Anh lại lòi Hoàng thúc của nàng ta ra ngoài chơi. Tuổi già mà cứ như tuổi xuân, hết ăn kẹo hồ lô tới uống rượu đầu đường, tới tới còn đi thả hoa đăng cầu nguyện.

Tư Đẳng Niệm thích vẽ tranh. Khung cảnh nơi này rất đẹp, muội ấy vẽ cả trăm bức. Mỗi lần vẽ xong đều gọi ta bình phẩm. Tha cho ta đi, ta chỉ biết con gà con chó chứ có biết con Phượng hoàng ra sao đâu mà bảo ta nhìn rồi chấm điểm... Aaaaaa

Hoắc tỷ tỷ vẫn hiền lành y như ngày xưa vậy, vẫn ôm ấp ta mỗi khi ta buồn, khiến tên Tướng quân nào đó ghen tới mức máu sôi sùng sục, bởi vì mỗi lần ta gần gũi tỷ ấy, hắn liền nghĩ đến ta trong nhân dạng Hoàng đế năm nào.

Trương Vinh Dương đưa Tuyền tỷ tỷ về quê một chuyến. Đạo gần đây, tỷ ấy ho rất nhiều, có lẽ đã sắp...

Tiểu Sam Tử vẫn cứ thích nói móc ta, hờ một chút là móc. Đường đệ ngốc càng già càng khôn ra, đã biết lên mặt mỗi khi kể về chiến tích tán con gái ta của con trai hắn.

Mọi thứ đều mỹ mãn như vậy, nhưng ta còn có một khúc mắc...

Vì sao bao nhiêu năm qua, Chu Dật Ninh không hề cầu thân với ta?

Lúc đầu, ta nghĩ rằng hắn khó lòng tiếp nhận, nhưng càng về sau, dường như hắn có nỗi khổ riêng.

...

Lại thêm hai mươi năm nữa trời qua.

Từng người từng người một qua đời. Sơn trang chúng ta mỗi lúc một cô đơn. Những khuôn mặt già mỗi lúc một nhăn lại. Ta nhìn thấy trong đôi mắt họ là sự buồn bã, thương tiếc đến bi ai.

Ngày Chu Dật Ninh lia đời, rốt cuộc ta cũng hỏi lại chàng một lần nữa. Vì sao chàng không lấy ta...

“A Tuyết... nàng chết đi... ta cũng rời khỏi thế gian bốn năm sau đó. Vì hạnh phúc một đời này,... cái giá mà ta phải đổi... là không được lấy nàng làm thê tử... không được có nàng một cách danh chính ngôn thuận... A Tuyết, ta luôn lo sợ nàng không được hạnh phúc... nhưng bây giờ, A Tuyết của ta được hạnh phúc mỹ mãn... Ta rất vui...”

Bàn tay chàng ấm áp làm sao. Ta hiểu rồi, A Ninh, ta hiểu rồi.

Dưới tàng hoa đào rụng rở, chàng ngồi dựa vào lòng ta, ánh mắt dần khép lại trong ráng trời chiều. Sơn trang một mình ta cô độc, vắng thái dương lặn khuất nắng chiều...

Cảm ơn cuộc đời này đã cho ta một cuộc sống mỹ mãn như vậy.

Ta là Hoàng đế, chàng là Thục phi...

Thục phi đi rồi, đế vương cũng băng hà ---

~~~~~HOÀN CHÍNH VĂN~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14-1: Ngoại truyện 1. Đàm Quân - Phương Niệm Vũ

Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Ta tên là Đàm Quân, con trai duy nhất của phụ hoàng và mẫu thân. Năm ta lên tám tuổi, mẫu thân buộc phải để ta về cung, kế nghiệp phụ hoàng.

Ngày được phụ hoàng sắc phong làm Thái tử, ta đã nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong chờ của cô cô – Tường Lam Trường công chúa; vẻ mặt gian manh của Huỳnh Thị lang và đôi mắt chứa đầy toan tính của Tư Thượng thư.

Những tháng ngày sau đó quả thực rất khó chịu. Bọn quan lại xu nịnh không ngừng, đám cung nữ đỏ mắt chờ mong. Tuy được phụ hoàng bảo hộ chu toàn, ta vẫn cảm thấy không an lòng, nhất là khi lại nghĩ đến mẫu thân và tỷ tỷ.

Ta phải lớn lên thật nhanh. Ta muốn rước mẫu thân và tỷ tỷ hồi cung.

Đáng tiếc, dù có phòng trước phòng sau, ta vẫn không thoát khỏi âm mưu của một số kẻ nào đó.

...

Lúc tỉnh lại, thấy mình nằm trong Toàn Bể động, bên cạnh là Trần Tướng quân đang luyện công, ta đã rất bất ngờ.

Trần Tướng quân nói, Thái tử, người đã ngủ say ba năm. Người đang ngồi trên ngôi Hoàng đế kia chính là Công chúa – tỷ tỷ của người.

Ta thật sự vô dụng quá. Tỷ tỷ là hoàng hoa khuê nữ, tuổi xuân chưa có ý trung nhân, vậy mà phải thay ta gánh vác giang sơn này.

Dù sao cũng đã tỉnh lại rồi. Ta nói với Trần Tướng quân, ta muốn ra ngoài để giúp tỷ tỷ.

Về mặt của Trần Tướng quân vô cùng ái ngại. Đường như ông ấy có gì đó rất khó xử mà không thể nói.

“Điện hạ... Người... Cơ thể của người thiếu nguyên khí, tạm thời ở lại đây tĩnh dưỡng đã.”

Thiếu nguyên khí? Gì chứ? Bỗng Thái tử hùng tâm trắng chí, rốt cuộc lại thành thiếu nguyên khí?

“Thái tử trúng phải thứ độc quá nặng. Tuy rằng cơ may sống sót, nhưng đôi lại... Long thể của người cũng trở nên yếu dần.”

Ta cười khò. Không thể nào... Không thể nào...

Suốt những ngày sau đó, Trần Tướng quân giúp ta luyện công, đi lại khắp nơi trong động. Mỗi ngày mười lăm hàng tháng, ta phải bế quan tu luyện khoảng một canh giờ. Vì để tránh người khác biết được bí mật không thể nói, Trần Tướng quân đành nói với tỷ tỷ ta rằng, ta mắc phải “bệnh” trùng mắt...

Giang sơn cẩm tú ngoài kia. Tỷ tỷ, tỷ thay đệ gánh vác thêm một thời gian. Sau khi khỏe lại rồi, đệ nhất định sẽ đền bù cho tỷ gấp vạn lần...

...

Ngày mười lăm hôm đó, tỷ tỷ lại đến thăm, đồng thời còn dẫn theo Thư Quý phi đã trở thành Thái hậu. Ta nằm im trên chiếc giường băng, không nhúc nhích. Trần Tướng quân nói, đêm nay ta sẽ lại “bệnh”.

Khi họ ra ngoài cả rồi, ta mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đang định mở mắt, chợt nghe có tiếng bước chân tiến vào.

Quái lạ? Là ai thế nhỉ?

Mùi hương ấy rất thơm, thơm đến mức khiến cả người ta sáng khoái.

Nhưng mà... mùi hương ấy mỗi lúc một gần. Gần quá... gần quá...

Ta chịu không nổi nữa rồi. Chủ nhân của mùi hương ấy là ai?...

Trùng mắt nhìn đối phương, ta rốt cuộc cũng thấy rõ dung mạo của nàng.

Nàng đẹp quá, đẹp rực rỡ. Cả đời ta chưa từng thấy nữ nhân nào xinh đẹp như vậy. So với Thư Quý phi của phụ hoàng năm đó, vẻ đẹp của nàng phải gọi là hồng nhan họa thủy!

Ta cố tình nhắm mắt để trừu tượng, đôi mắt vẫn trừng to để nhìn nàng. Nàng chỉ có hét lên một tiếng thật lớn khi ta trừng ra dáng vẻ ấy. Sau đó...

Sau đó, nàng trừng lớn mắt nhìn ta, sẫm soi khuôn mặt của ta...

Nữ nhân, rốt cuộc tên nàng là gì?

Nếu có một ngày ta trở lại để vị, ta nhất định phải phong nàng làm Hoàng hậu!

“Phương Niệm Vũ... khụ khụ... chú ý thân phận của mình.”

Là tiếng của tỷ tỷ.

Nói vậy, nàng ấy cũng thành phi tử rồi sao?

Phương Niệm Vũ... Phương Niệm Vũ... Ta sẽ nhớ mãi cái tên này.

...

Lãnh Du Hân là vị Thần y cổ quái. Trần Tướng quân không mời nổi hắn, tỷ tỷ ta cũng không làm hắn bước được nửa bước vào hoàng cung, vậy mà Hoàng Nhan Đức phi lại có thể khiến hắn thật lòng chữa trị cho ta.

Sau vài tháng, cả người ta cảm thấy tràn trề sinh khí, mỗi khi vươn vai hít thở đều thấy rất khỏe.

Ngày hôm nọ, Lãnh Du Hân đưa cho ta một bình thuốc, nói rằng uống vào thì sẽ chữa trị hoàn toàn độc tố còn sót lại. Ta nghe lời hắn, nhắm mắt uống cạn một hơi.

Vừa mới uống xong, nữ nhân xinh đẹp ấy đột nhiên tìm tới. Tất nhiên là nàng ấy bò vào từ đường hầm.

Ba vò rượu trước mắt thật thơm. Có vẻ như Phương Niệm Vũ đang buồn vì cái gì đó thì phải.

“A Quân, hôm nay ngươi không trừng mắt nữa à?”

Phương Niệm Vũ rất to gan. Nàng ấy dám gọi tên húy của ta... Nhưng mà không sao, người xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, ta không thể không tha thứ.

“Uống rượu với ta đi, A Quân. Hôm nay tâm trạng ta không tốt lắm. A Tuyết bận việc, mấy người khác thì lo nam nhân của họ cả rồi. Rốt cuộc chỉ còn một mình ngươi...”

Ta cười khò. Cầm lấy vò rượu trước mắt, ta uống một hơi liền.

Trong cơn say, Phương Niệm Vũ đã khóc... Hóa ra nàng ấy có nhiều nỗi khổ như vậy. Sinh ra trong thế gia, mẫu thân bị người khác khinh thường vì không thể sinh con trai, phụ thân lại mất sớm. Vì để cuộc sống của mẫu thân có địa vị hơn trước, nàng ấy buộc phải tiến cung làm phi tử. Từ lúc được phong Phu nhân, cả nhà phú quý hơn trước, nhưng đổi lại, nhìn thấy những người khác lần lượt có nam nhân của mình, có hạnh phúc ngập tràn, nàng ấy lại buồn hơn.

Ta bất giác kéo Phương Niệm Vũ vào lòng, lau đi những giọt nước mắt trên gò má nàng. Người ngọc đang say sưa nằm trong lòng ta, miệng nàng vẫn không ngừng oán than về những con người trong thế gia độc ác. Ta thầm nghĩ, ở một phương diện nào đó, ta vẫn may mắn hơn nàng.

Nhưng mà... chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cả người ta nóng ran. Nữ nhân trước mắt cũng trở nên quyền rũ khác thường...

...

Phương Niệm Vũ chạy đến tố cáo với tỷ tỷ ta. Ta thật sự không có ý làm gì cả, có thể đó là tác dụng phụ của thuốc mà Lãnh Du Hàn đưa cho ta.

Ta chạy theo nàng, rồi rít xin lỗi. Đổi lại, nàng đã cho ta một cước. Đau đến chảy nước mắt, ta vẫn cầm cự để đuổi theo nàng.

Dây dưa một khoảng thời gian, rốt cuộc thì cũng có được nàng.

Đêm động phòng hoa chúc, Lãnh Du Hàn đích thân đến chúc mừng, sau đó còn đưa cho ta một lọ thuốc.

“Long thể của Hoàng thượng vẫn chưa ổn. Uống hết lọ này sẽ tốt hơn.”

Ta vô tình nhìn thấy sắc mặt đen đến thảm hại của Hoàng Nhan Đức phi – bây giờ đã là Lãnh phu nhân, nhưng rồi ta cũng không để ý gì nhiều.

Tối hôm đó, Phương Niệm Vũ bị ta “hành hạ” đến sống dở chết dở, bảy ngày sau mới xuống được giường.

...

Hoàng hậu của ta, ta không phải sắc lang mà!!!

Nàng đừng trốn ta nữa, ta van nàng đó. Hằng đêm tịch mạch trong Càn Nhật cung, bảo sao ta chịu cho được?!

Ta nghĩ đủ cách để bám theo nàng. Từ ôn tuyền cho đến Phượng Hòa cung, không ở đâu không có dấu chân ta.

Dân gian được dịp hát câu hò nhảm nhí, “Đề yêu Hậu nhất cước, Hậu yêu Đề nhất trùng.”

Sau đó thì ta dần hiểu ra, Phương Niệm Vũ từng mắng Lãnh Du Hàn một lần. Một lần, đủ để Lãnh thần y “nhớ” nàng ấy đến suốt đời suốt kiếp.

Khi đã mang thai long duệ hoàng thất, mỗi khi gặp Lãnh Du Hàn, Phương Niệm Vũ đều mắng xối xả, mắng để phát tiết sự giận dữ nhiều năm qua.

...

Tỷ tỷ ta và Thừa tướng ở cùng nhau, không thành thân mà lại động phòng.

Mỗi khi ta hỏi vấn đề ấy, Thừa tướng sẽ trả lời rất sâu xa, “Có đôi khi, bỏ qua những thứ bất đắc dĩ mới có được hạnh phúc sau cùng.”

...

“Xin Hoàng thượng nạp phi tần, khai chi tán diệp cho hoàng thất!”

Bọn quan lại vẫn không từ bỏ. Ta nhăn mặt, nhún mày liên tục.

Phương Niệm Vũ không hổ danh là Hoàng hậu của ta. Nàng ấy sa sầm cả mặt, dùng đôi mắt giận, tiến vào thiên điện rồi mắng đám quan đại thần.

“Các ngươi có còn tính người hay không? Bôn cung sống với hán mười năm ròng, mười năm mười bốn mặt con, suýt chút thì bôn cung không còn là

người nữa! Muốn dâng con gái cho tên cầm thú này à, các người suy nghĩ kĩ lại hết cho ta!!!!”

“Và lại, trừ phi con gái các người có thể đấu thắng bản cung, sinh được mười lăm đứa con liên tục không ngừng nghỉ, bằng không thì đừng nói nhiều nữa!”

Một lần mất mặt, một lần bị nàng mắng, vừa để phát tiết hết những nỗi giận trong lòng nàng, vừa để địa vị của nàng không lung lay, tất cả đều xứng đáng!

...

Đêm hôm đó, nàng cường ta.

Không may, tỷ tỷ của ta nhìn thấy.

Phuong Niệm Vũ à, nàng đừng xấu hổ nữa mà... Tuy nàng mắng ta là sắc lang, nhưng nàng chưa bao giờ từ chối tình yêu của ta, bỏ bê ta quá mười ngày.

Ta yêu nàng, Phuong Niệm Vũ.

...

Sau này, khi chúng ta đều già đi, Phuong Niệm Vũ vẫn hay nhắc lại chuyện xưa. Mỗi khi như thế, nàng lại khiến một ông già như ta phải chạy thục mạng

Nhan sắc phai tàn theo thời gian, nhưng ở nàng, nét đẹp của ngày ấy vẫn còn mãi. Từ lúc nàng tiến vào Toàn Bổng động để trừng mắt với ta, ta đã yêu nàng mất rồi.

Gió xuân mang theo hương hoa ngọt ngào, lan tỏa khắp cả sơn trang. Nàng gục đầu vào lòng ta, chậm chậm thở chút hơi tàn của cuộc đời.

“Thiếp không phải là một mẫu nghi thiên hạ tốt, lại càng không phải là một thê tử hiền lành. Vì sao chàng lại yêu thiếp như vậy?”

Ta nhìn nàng, nở nụ cười hiền hòa, “Nàng không giống những nữ nhân khác. Tuy rằng nàng rất ham chơi, thích uống rượu, cá cược với người khác, nàng lại trọng tình trọng nghĩa, hiếu thuận với mẫu thân, thương yêu tỷ muội, lúc nào cũng lo nghĩ đến mọi người, những lúc xảy ra chuyện thì sẽ không khóc lóc, nàng rất kiên cường. Trong mắt mọi người, nàng là sư tử hung dữ, độc phụ đồ kị, nhưng đối với ta... nàng mãi là nai nhỏ hiền lành, dịu dàng nhất cõi đời này.”

Phuong Niệm Vũ chậm rãi nhắm mắt lại.

Giữa đồi chè xanh mát, thơm lừng, ta đã tiễn nàng một đoạn đường về với cát bụi.

Phải. Nàng không phải một nữ nhân hoàn hảo, nhưng với ta mà nói, nàng chính là đóa hoa đẹp nhất thế gian này.

Niệm Vũ Niệm Vũ...

Cuối cùng thì nàng cũng tới đón ta. Hoàng hậu, nàng vẫn luôn chờ ta bên đá Tam Sinh. Để ta viết tên ta và nàng lên đá, kiếp sau, hai chúng ta lại được trùng phùng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2: Ngoại truyện 2. Đông Phương Anh Anh – Đông Phương Trường Huân

Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Mùa gió lạnh vừa kết thúc, Đông Linh nghênh đón vị Hoàng tử thứ mười bốn chào đời.

Huệ Quý phi vì sinh hạ Tiểu Hoàng tử khi tuổi tác đã cao, bệnh nặng rồi mất sớm. Thập tứ Hoàng tử được giao cho Hoàng hậu nuôi dưỡng. Kể từ đó, hần và Hoàng đế hiện tại thân thiết với nhau như huynh đệ đồng mẫu, mặc dù tuổi tác giữa hai người cách nhau đến mười lăm tuổi.

...

Từ nhỏ, Hoàng huynh và ta đã yêu thương nhau sâu sắc. Vì bảo vệ tính mạng cho ta giữa cuộc tranh đoạt quyền vị, huynh ấy đành phải đưa ta lên núi học võ, đợi khi ta mười lăm tuổi thì dùng kiệu lớn, long trọng đón ta hồi cung, phong ta làm Bảo Thân vương của thành Huyền Mặc.

Năm đó, ta đã vô tình gặp được Nhị Hoàng tử trong Ngự hoa viên.

Đứa nhỏ đó kém ta mười tuổi, có một đôi mắt sáng như sao, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu vô cùng. Cháu ruột của ta, lại là đứa con của biểu muội mà hoàng huynh ta yêu thương hết mực, dĩ nhiên ta càng cưng chiều nó.

Đưa nó đi cưỡi ngựa, dạy nó học võ, thi thoảng lại cho nó luyện tập cùng đám đệ tử, hy vọng một ngày nó có thể cứng cáp, thay hoàng huynh gánh lấy giang sơn xã tắc.

Hoàng huynh ta gọi nó là Đông Phương An. Đông Phương An rất chịu học. Hai người chúng ta rất thân thiết, so với hoàng huynh năm xưa, ta càng thân với nó hơn gấp bội.

Có một hôm, đất trời mù mịt trong màn mưa, ta dẫn nó ra ngoài luyện võ, không may lúc về lại gặp phải cơn mưa to, đành trú lại trong một lán nhỏ ven rừng.

Đêm đó rất tối, xung quanh lạnh đến cùng cực. Ta ôm chặt Đông Phương An vào lòng, trù mền dỗ nó ngủ ngon. Nó rúc vào người ta, ôm lấy ta cứng ngắc.

Nửa đêm, ta mơ hồ cảm thấy có một nụ hôn ấm nóng rơi vào má mình.

Thằng nhóc này, hôm nay còn giờ trò chọc ghẹo hoàng thúc à?

Ta mở mắt, đối mặt với khuôn mặt đáng yêu của Đông Phương An, nhin không được mà hôn lại nó một cái.

Ngay lập tức, nó mở to mắt nhìn ta, ập a ập ứng, “Hoàng thúc... người làm... người làm con ngại... ngại...”

Ta cười vang, nói với nó, “Tiểu tử, mới có mười ba tuổi mà đã bày trò chọc ghẹo ta. Con coi chừng đó, hoàng thúc nhất định sẽ tìm một tiểu nương tử nghịch ngợm thay con, có chịu không?”

Nó lắc đầu nguây nguẩy, có vẻ như không thích tí nào.

Đông Phương An còn nhỏ lắm. Sau đó, ta rời Đông Linh, tìm đến đế quốc cận kề để thương lượng về việc buôn bán giữa hai nước. Ta đi mất bốn năm, lúc quay trở về, tiểu tử dễ thương năm xưa đã không còn nữa...

Thay vào đó là một công chúa – Đông Phương Anh Anh.

Hoàng huynh nói, biểu muội ta vì quá thương tâm nên đã mất trí, sau khi tiểu hoàng tử bị bắt cóc, nàng ấy đã làm tường con gái của Trầm Tướng quân là con ruột mình. Tất cả cũng từ một lần hoàng huynh ta thích bé gái ấy quá, mang nó về cung chơi đùa một chút.

Đông Phương An...

Tiểu tử gốc nghịch, tiểu tử nghịch ngợm, tiểu tử có thể cùng ta dầm mưa đội gió, tiểu tử luôn luôn cưỡi ngựa cùng ta trên dặm đường thiên lý...

Ta không muốn một chút nào. Ta không muốn Đông Phương An trở thành Đông Phương Anh Anh.

Mấy ngày liền, ta không vào cung. Mặc kệ Hoàng huynh triệu kiến, biểu muội cho đòi, ta cũng không vào, thậm chí còn lấy cớ bệnh nặng để khước từ.

Đông Phương Anh Anh đã thành nghĩa nữ của hoàng huynh, ta là trưởng bối của nàng, làm sao có thể thoải mái như ngày xưa được nữa?

Ta không gặp nàng, nhất quyết không gặp nàng. Ta muốn giữ mãi hình ảnh của tên nhóc đã lên hôn ta ngày đó trong lòng.

Và rồi... Nàng đồng ý lời cầu thân của Đàm quốc.

Dặm đường thiên lý năm xưa, gió mưa bão bùng không ngừng nghỉ, bóng dáng ai đã an ủi ta trên những bước chân chốn sơn hà...

Là ai đã cùng ta vượt qua những đêm mưa rừng không ngừng nghỉ, là ai đã khiến ta quên đi những phút giây yếu lòng?

Là nàng...

Không! Người ta thích không phải là nàng! Ta chỉ yêu một người... Người đó là Đông Phương An!!!

Không! Đó càng là suy nghĩ không nên có... Tại sao ta lại mong nàng là nam nhân chứ? Tại sao ta lại chối bỏ nàng... Không!

Ta không yêu nàng, ta chỉ yêu một con người đã từng tồn tại bên trong nàng, Đông Phương An!

Ngày nàng xuất giá, ta nhận lệnh tiễn nàng qua Đàm quốc. Nàng không nói với ta câu nào, ta cũng lặng im, chôn giấu hình bóng người xưa trong lòng.

Ở lại Đông Linh, nghe nói nàng được phong làm Thư Quý phi, rồi thành Thái hậu... Trái tim ta càng đau khôn xiết.

Ta không hiểu chính mình. Người ta thích là Đông Phương An... Ta không yêu Đông Phương Anh Anh, ta không yêu Đông Phương Anh Anh!

Đông Phương An vốn là cấm kỵ trong lòng ta. Tội loạn luân lớn biết chừng nào... Suốt bao nhiêu năm, ta che giấu một sự thật đau lòng. Những tưởng có thể yên bình trải qua hết thủy, nào ngờ “hắn” lại là nữ nhi.

Ta không biết mình nên vui hay nên buồn. Ta có lỗi với hoàng huynh, có lỗi với cả biểu muội.

Rốt cuộc cũng có một ngày, hoàng huynh triệu kiến ta.

“Con bé là nữ nhi ruột thịt của Trầm Tương quân. Nếu đệ có cách để đưa nó danh chính ngôn thuận trở về, trẫm sẽ thành toàn cho đệ.”

“ Bao nhiêu năm qua, không phải trẫm không biết tình cảm đệ dành cho nó, càng không phải không biết nỗi khổ trong lòng của đệ, nhưng sự thật đau lòng, Yên nhi đã mất con, mất cả trí nhớ, trẫm không đành nhìn nàng ấy khổ sở...”

Cuối cùng thì ta cũng được giải thoát.

Có lẽ, gặp lại nàng ấy, ta mới có câu trả lời cho chính mình.

...

Đông Phương Anh Anh sà vào lòng ta, nói bằng giọng rất đanh đá, “Thức thức thật xấu! Đã dám tương tư ta mấy năm ròng, vậy mà lại không nói cho ta biết, hại ta khổ sở vô cùng! Lần này thì người đừng hòng thoát khỏi ta!”

Nàng quả thực rất đẹp, đẹp hơn cả cái ngày làm Đông Phương An. Khi ta nói ra miệng câu này, nàng liền sa sầm mặt.

“Tiểu Huân Huân... hóa ra chàng là tên sắc lang, ngay từ lúc ta còn nhỏ mà đã ôm mộng tưởng, chẳng trách đêm đó chàng lại ôm ta chặt đến vậy!”

Ta đỏ mặt. Nàng không thể nói nhỏ hơn một chút à... Bên ngoài còn có đệ tử của ta đó.

Bất thành linh, ngay lúc đó, một toán quân ập vào Dịch quán, đòi tra tra xét xét, thậm chí còn đòi Thái hậu của bọn họ ra mặt.

Thái hậu cao cao tại thượng của Đàm quốc đang ngồi trong lòng ta, ôm ôm vuốt vuốt cái mặt đến mức méo xẹo, thậm chí còn đòi hôn hôn cắn cắn, trông rất ư là... Hoàng đế của Đàm quốc còn “thực nữ” hơn nàng ấy!

Toán quân ấy bất chấp tất cả ập vào cửa. Ta kéo Đông Phương Anh Anh, úp mặt nàng vào trong ngực mình, sau đó hét lớn với bọn chúng, “Đây là tình nhân của ta, Trầm Lục Anh, không phải Thái hậu gì cả! Ta ôm tình nhân của ta thì đến lượt các người khuyên can à?”

“Còn nữa, đi về nói với Trương Công chúa, bốn vương ôm ấp, hôn môi tình nhân của mình, bà ta nhúng tay vào làm gì? Chẳng lẽ bốn vương muốn yêu nàng ấy một chút, bà ấy liền muốn rình mò, coi rõ một chút để bẩm báo lên Hoàng thượng? Thứ lỗi cho bốn vương, bốn vương không rảnh!”

Khi bọn chúng rời khỏi, ta thấy khỏe mắt Đông Phương Anh Anh tràn đầy sự ngưỡng mộ...

Vì nàng, ta nguyện hy sinh hết thủy, chết cũng không từ.

Trang Uyển Như dám bắt cóc nàng, ta liền giăng bẫy, khiến nó thân tàn mả dại, sống không bằng chết!

Ta không tiếc bất kỳ thứ gì cả để có được nàng.

Hoàng đế Đàm quốc đã thay ta sắp xếp. Vào ngày Thái hậu băng hà, nàng xuất cung, chạy đến Dịch quán của ta mà hô lớn hai chữ vạn tuế.

Thật là hết nói!

Những ngày sau đó thật tuyệt vời. Nàng lại cùng ta rong ruổi muôn dặm đường dài, băng đèo vượt suối, du sơn ngoạn thủy. Đêm mưa dài ôm nhau ngủ giữa rừng hoang, ngày nắng đẹp lại cùng nhau dạo khắp thiên đồi.

Thấm thoát cũng đến ngày Hoàng đế “thực sự” tỉnh lại. Hiền Liên công chúa lộ diện, ra mặt nhận nàng là biểu tỷ. Nàng được phong làm Quận chúa, ta liền cầu thân với nàng. Cuối cùng thì ước nguyện của hai chúng ta cũng thành sự thật.

Nhưng mà...

Hiền Liên công chúa, Phương Hoàng hậu, Lãnh Phu nhân,... các người sao mà đáng yêu quá vậy?

Không chỉ tặng ta xuân cung đồ, thậm chí còn giả làm tân nương, khiến ta tức đến suýt hộc máu.

Phu thê người ta đồng phòng, mỗi kẻ tìm một chỗ để núp, sau đó thì ngẩng đầu lên nhìn cho rõ.

Ta quát to, chửi rủa cả một đám rảnh rỗi, sau đó thì hạ mê tình hương cho ai đó “bày chuyện”.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi nhắc tới chuyện cũ, Hiền Liên công chúa Đàm Tịch Tuyết đều lòi ta ra mắng nhiếc, nói cái gì mà đêm động phòng của mình không lo, còn bắt nạt ta động phòng..

Ai bảo lắm chuyện?!

Đều đã già cả rồi, Đông Phương Anh Anh – nàng vẫn cùng ta đi khắp non sông núi bể, bước qua muôn dặm trùng khơi. Mặc cho biến hóa nương dâu, núi cao rồi lại thành biển rộng, nàng vẫn nắm tay ta, bước đi hết quãng đời còn lại.

Rốt cuộc cũng có một ngày, hai chúng ta tựa đầu vào nhau bên triền đồi thơm ngát hương chè, khẽ ngân nga câu hát cuối cùng của buổi chiều tà, rồi sau đó lặng lẽ nhắm mắt, thiếp đi vĩnh viễn giữa đất trời rộng lớn...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta chàng Là... Phi Tử?!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lãnh Du Hàn – Hoàng Nhan Ly Ly (1)

Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nếu có ai hỏi về người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, ta sẽ đáp rằng: Người đầu tiên chính là sư phụ, người cuối cùng chính là phu nhân ta – Tiểu Ly.

Ta lớn lên ở trong Vương phủ của hoàng thất Đông Linh. Sư phụ nói, người nhặt ta về từ một cánh rừng hoang giáp biên giới Đàm quốc.

Hằng ngày, ta chăm chỉ luyện võ cùng sư phụ. Sư phụ dẫn ta rong ruổi khắp nơi, không có nơi nào mà sư đồ ta chưa từng ghé qua. Đồng hành cùng chúng ta còn có Nhị Hoàng tử của Đông Linh – Đông Phương An.

Ta xem hắn như huynh đệ tốt của mình. Hắn kể cho ta nghe, biểu tỳ của hắn là nữ nhân xinh đẹp biết nhường nào.

Phải. Biểu tỳ của hắn chính là Trường Dương Quận chúa – Hoàng Nhan Ly Ly.

Ta không để tâm tới nữ nhân. Thứ ta say mê là võ học và y thuật, độc thuật.

Bằng đi một thời gian, ta cùng sư phụ qua Đàm quốc có việc. Sư phụ là Bảo Thân vương, người có rất nhiều công vụ phải làm, không thể dạy ta học võ như trước. Ta ngao du giang hồ, khắp non sông núi bể, học được không ít y thuật, gấp gờ không ít vị tiền bối.

Năm hai mươi ba tuổi, ta đã có trong tay rất nhiều kinh nghiệm về việc chữa trị. Kiếm được chút tiền, ta mua một sơn cốc, phát triển thế lực trên giang hồ, thu nhận đệ tử, tiếp tục nổi bước sư phụ của mình.

Ai nấy đều gọi ta là Lãnh Thần y, Lãnh Cốc chủ, Lãnh Thiếu hiệp.

Anh hùng khắp võ lâm quen biết ta. Thấy ta cô đơn nhiều năm, bọn họ ngỏ ý gả nữ nhi, muội muội, mai mối đủ cả.

Ta từ chối, thậm chí chẳng thèm tiếp khách nhiều ngày liền. Sau đó, viện lý do rằng mình phải bế quan tu luyện, ta mang mặt nạ bằng bạc vào, tiếp tục cuộc sống của một Trảm Nguyệt độc nhân rồi xuất cốc.

Y độc song tuyệt, ta rất thỏa mãn. Võ công cao cường, ta không sợ ai hết. Có núi có nhà, ta chẳng còn gì để lo cho tuổi già tuổi mình. Đệ tử giỏi giang, thù hờ khắp thiên hạ này có ai được tiêu sái như ta?

Cho tới một ngày, ta tình cờ gặp lại sư phụ và ai đó trên phố.

Sư phụ giới thiệu với ta, người đó là Đông Phương An năm xưa, bây giờ đã là Thái hậu Đàm quốc, tình nhân của sư phụ.

Suýt chút nữa thì ta đã hét ầm lên một tiếng.

Đông Phương An, phải gọi là Đông Phương Anh Anh mới đúng. Vừa nhìn thấy ta, nàng liền nhào lên bá cổ, ôm vai. Sư phụ ho khụ vài tiếng, nàng mới chịu buông ta ra, sau đó còn trách sư phụ ta ghen tuông giữa đường...

Sư phụ, đừng nói với con rằng nàng ta là Vương phi tương lai nhá ~~~

Sau một hồi hàn huyên chuyện cũ, nghe nói ta là Lãnh thần y trên giang hồ, Đông Phương Anh Anh hỏi ta về chuyện chữa bệnh cho Thái tử.

Thật ra thì chuyện này rất dài... Thái tử bệnh nặng, công chúa già làm Hoàng đế.

Dù gì cũng là bằng hữu lúc xưa, lẽ ra ta nên nhận lời mới phải. Nhưng không hiểu sao, nhìn cảnh hai người trước mặt đang tình chàng ý thiếp, ta cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ.

Đánh mất ra ngoài cửa sổ, lại vô tình phát hiện một cặp tình nhân âu yếm. Chàng mua đậu hũ nóng bên đường, dịu dàng đút cho nàng ăn.

Bọn họ đang trêu tức một kẻ cô đơn như ta sao?

Ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ta lại thấy một cặp sát thủ đang âu yếm trên những thanh xà ngang.

Tối hôm nay, coi như ta đi lộn chỗ, nhầm đường.

Tâm trạng không tốt, ta đáp gọn một chữ: Không, sau đó thì bước thẳng ra ngoài.

Ngày kế tiếp, sư thúc Trần Trọng Khang lại tìm tới ta, đi cùng ông ấy còn có một nữ nhân khác.

Thì ra là công chúa đích thân tới cầu. Ta định đồng ý, nào ngờ phát hiện có một nam nhân đang trốn sau bụi trúc theo dõi.

Ta còn lạ gì hắn. Thừa tướng Chu Dật Ninh... văn võ song toàn, từng đấu thắng ta ba hiệp trong đại hội võ lâm năm năm trước.

Nhóc con, năm đó nguoi khiến ta mất mặt trước quần hùng, vì chiến thắng mà không ngại cắt dây đai của ta!!!!

Một Thừa tướng mà lại đi theo dõi, ả ả núp núp, một là sợ ta báo thù, hai là... hình như hắn với vị công chúa này có gian tình, bằng không cũng chẳng rảnh để chơi trò trốn tìm như vậy.

Do đó, ta nói Không!

Ta là người như vậy đó. Thù chưa trả, nữ nhân chưa có. Các nguoi dám vượt ta, coi như các nguoi trả giá!

...

Một chiều hạ mát, ta đi dọc bờ sông Tân Hà. Gió mát trời trong, cuộc sống tiêu sái là đây.

Cách đó không xa, một cô nương xinh đẹp đang ngồi nghịch nước. Nhìn thấy ta, nàng mỉm cười hiền hòa.

Ta thật sự rất tò mò. Nữ nhân rốt cuộc là người thế nào mà ngay cả sư phụ, sát thủ giang hồ cũng phải mê đắm?

Nàng đẹp. Nhưng người đẹp ta nhìn thấy không ít.

Nàng tình nghịch, đáng yêu. Tha cho ta đi. Đông Phương Anh Anh nghịch ngợm, quậy đến mức sư phụ ta muốn khóc ròng, lẽ nàng cũng giống nàng ta thì ta biết phải làm sao?

Nàng hiền hậu. Bỏ. Ta ghét người vâng vâng dạ dạ, thật nhàm chán.

Bất thành linh, nàng trượt chân ngã xuống nước. Ta vội vã chạy đến cứu nàng.

Nước văng tung tóe, ướt đầm cả tóc lẫn người của ta, của nàng. Nàng nở nụ cười, đẹp đến hồn mê phách lạc.

Ngay sau đó, ta ngất đi, không còn biết trời trăng mây gió gì nữa.

...

Mở mắt ra, ta phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Cả người cứng ngắc, không thể cử động, ngay cả nói cũng không nói được.

Nàng dịu dàng bước đến bên ta. Nụ cười đẹp đến mê hồn, dung nhan rạng rỡ khuynh thành. Thần thái cao ngạo, tràn đầy khí chất. Nàng là tiên nữ hạ phàm ư?

Không phải... Không phải... Nàng là yêu nữ, yêu nữ có một không hai.

Thật không thể ngờ có một ngày ta lại bại trong tay của nàng.

...

“Ngoan~~~~ Ngoan~~~~”

Nàng ngậm kẹo hồ lô trong miệng, ăn đến ngon lành. Bỏ đói ta một ngày, nàng vui lắm sao?

Viên kẹo được đưa tới miệng ta. Nàng lại dùng cách một người mẹ dỗ con để...

“Ngao nha~~~ Tiểu Lãnh, há miệng ra nào... Không ăn à, để ta mớm cho ngươi ăn nhé.”

Cứu ta với! Cứu ta với!

Nàng không cho ta ăn, thậm chí còn véo, kéo căng hai má ta ra.

“Đa dày, thịt béo như vậy, đói thêm một ngày cũng chẳng sao.”

Nàng không gỡ mặt nạ của ta ra, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

“Ngươi biết cái này là gì không? Một lọ Vĩnh Tiểu đáng giá ngàn vàng... Ta thật sự lo ngươi đói bụng, nên đã chuẩn bị cái này cho ngươi.”

Nói xong, nàng đổ sạch thứ đó vào họng ta.

Trời ạ, ai cứu ta với!!! Ai cứu ta với!!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lãnh Du Hàn – Hoàng Nhan Ly Ly (2)

Nàng... yêu nữ! Yêu nữ!!!!

Ta không thể nào... không thể nào nín cười được!!!

Đúng lúc đó, nàng mở cửa tung ra.

Lại thêm một nữ nhân khác bước vào. Ta đang ở trong bộ dạng gì thế này? Cả người cứng đờ ở trên giường, miệng cười ha ha không dứt.

Nữ nhân kia ôm bụng cười ngặt nghẽo, sau đó chỉ vào mặt ta mà mắng.

“Đồ nam nhân kiêu ngạo xấu xa! Thái hậu mở miệng, Tướng quân mở miệng, Thân vương mở miệng, đến cả Hoàng đế mở miệng ngươi cũng không thèm giúp! Ngươi có phải người hay không vậy?!”

“Không uống công ta tới Tủy Hồng lâu nghe trộm một bữa. Hóa ra ngươi cổ quái thành thói, ý mình có tài thì làm ra vẻ à? Đừng có mà mơ! Ngươi có son cốt, vẫn không bằng sư phụ ngươi có cả vương phủ! Ngươi có võ công, sư phụ ngươi hơn ngươi rất rất nhiều!”

Đừng có mơ! Ông đây còn y độc song tuyệt!

“Còn nữa, ngươi cho rằng mình y độc song tuyệt, nhưng ngươi đừng quên, Ly tỷ tỷ mới là người khiến ngươi bại trận!”

Suýt chút nữa thì ta quên mất chuyện này... Nàng đã hạ thứ gì lên người ta? Tại sao ta không phát hiện? Tại sao ta không cảm thấy gì cả?

“Vũ nhị, muội về trước đi. Chuyện ở đây cứ để tỷ lo. Nói với A Tuyết, một tháng sau, tỷ sẽ cho muội ấy một câu trả lời.”

...

Đến tối, độc trong người đã tan đi, ta vươn vai đứng dậy, phát hiện nàng đã không còn ở trong phòng.

Dưới trăng, thiếu nữ xinh đẹp múa một điệu Nghê Thường.

Nàng không phải yêu nữ, lần này thì ta khẳng định, nàng chính là tiên nữ.

“Nàng không trêu đùa ta nữa sao?”

Nàng cười rất nhẹ, “Ta chỉ là thay A Tuyết trút giận. Trút giận xong rồi thì chẳng còn gì. Và lại... ta không phải là đối thủ của chàng.”

“Vậy thì vì sao nàng không rời đi? Nàng nói mình không phải đối thủ của ta kia mà?”

“Bởi vì...”

Bất thành linh, nàng nhìn sâu vào mắt ta. Đôi mắt nàng ẩn chứa sự chờ mong xen lẫn tức giận.

“Ta không cam tâm. Lãnh Du Hàn, ta hỏi chàng, chàng có từng thích ta một chút nào không?”

Ta ngó người ra.

“Ta thích chàng hơn mười năm ròng, chàng cũng bỏ ta đi hơn mười năm ròng, chưa một lần nào chàng ngoái lại nhìn ta.”

“Ta chính là Trường Dương Quận chúa. Sức khỏe của ta không tốt, ta mới không học võ công. Sự sợ hãi trong lòng ta quá lớn, ta không thể học y thuật. Thứ duy nhất ta học được chính là độc thuật. Ta đã dốc lòng hơn mười năm, rốt cuộc cũng đánh bại chàng ngày hôm nay.”

“Mỗi lần ta tặng chàng cái gì, chàng đều không nhận. Ta viết thư bày tỏ chàng cũng chẳng hồi âm. Trong mắt chàng, ta là nữ nhân tầm thường đến thế sao?”

Ta... ta...

Đúng là Đông Phương Anh Anh từng kể với ta về nàng, nhưng ta quá ham mê học võ. Một lá thư, ta còn chẳng thèm động tới. Vừa thấy đồ nàng sai người mang đến, ta liền sợ bị ràng buộc trong phủ Quận chúa, cho nên...

Ta quen sống tiêu dao tự tại, chẳng hề muốn trở thành Quận mã hay Phò mã gì cả.

“Quận chúa... Thật ra... thật ra... ta cũng không biết. Cảm giác thích một người... ta chưa từng trải qua... Quận chúa thứ lỗi. Năm đó là ta sai, không đề ý tới nàng, nhưng mà ta... ta... ta không có thích nàng... cũng không có ghét nàng... chỉ là... ta không muốn cả đời mình ở trong phủ.”

“Được! Vậy thì ta sẽ theo chàng, theo đến tận chân trời góc bể, cho đến khi nào chàng yêu ta mới thôi!”

Một câu nói của nàng đã khiến ta lạc lối cả cuộc đời.

Ban đầu, ta vẫn cảm thấy không quen. Ở trấn nhỏ này, dường như không có ai tò mò hỏi về thân phận của ta và nàng. Ta bỏ mặt nạ, sống cùng nàng như hai người bằng hữu kề cận nhau sớm tối.

Ta luyện võ, nàng đánh đàn. Ta chơi cờ, nàng họa tranh. Ta luyện độc, nàng hỗ trợ.

Mấy ngày sau, ta nhận ra mình không thể sống thiếu nàng. Ngôi nhà nhỏ tràn đầy hơi ấm của một người con gái, ngôi nhà nhỏ bình yên vì có nàng.

Có một ngày, ta đã nhìn nàng bằng ánh mắt khác. Lưu luyến, yêu thương, còn có chút ghen tuông khi thấy nàng cười với gã hàng xóm.

Đêm ấy, lần đầu tiên ta muốn nàng.

Sự ngọt ngào khiến ta thỏa mãn không nguôi. Ta thấy mình trở thành một nam nhân thực thụ khi ở cạnh nàng. Có thể yêu nàng, bảo vệ nàng, hận không thể chết vì nàng.

Và rồi... ta đã đáp ứng nàng chữa bệnh cho Thái tử.

Kèm theo đó, ta buộc “hoàng đế” phải gả nàng cho ta. Ta sắp điên lên rồi...

Sau khi biết nàng là Đức phi của Đàm quốc, máu nóng tưởng như tràn khắp mặt ta.

Tường Lam Trường công chúa và Hinh phi liên thủ hãm hại tỷ muội của nàng, ta và nàng phối hợp từ trong bóng tối, đánh một trận sống mái với đám người độc ác.

Có điều, tuy đã yêu nàng, tuy đã được nàng cảm hóa một chút về sự kiêu ngạo, ta vẫn còn thù dai lắm.

Lúc chữa bệnh cho Thái tử, ta lén đưa cho hắn một lọ thuốc bí truyền, vì ta biết nữ nhân nằng nệ ta ngày đó đang trốn trong Toàn Bổng động.

Ngày đại hôn của Hoàng đế – Thái tử thực sự, ta tặng hắn một lọ Vô Hận Tinh. Nữ nhân kia càng điên tiết, ta càng thỏa mãn!

Dám đụng tới ta, dù chỉ một câu chửi nằng cũng chỉ có nước chết!

Có lẽ vì đã biết sự lợi hại của ta, Chu Dật Ninh không ngừng lén tìm ta, than khóc tới cùng cực. Ta cười đến sáng khoái.

Đại hôn của sư phụ, dù gì cũng không thể thất lễ, tặng mê dược không được thì tặng xuân cung đồ.

Sư phụ, đừng trách đồ nhi! Có trách thì trách ngày đó, hai người khiến đồ nhi buồn nôn không kịp...!!!

Tóm lại thì, Lãnh Du Hàn ta vẫn là kẻ lợi hại nhất!

...

“Ly Ly, năm ấy nàng cũng không chắc chắn, vì sao nàng vẫn tin ta sẽ yêu nàng?”

Ta thừa nhận, dù già rồi ta vẫn còn có chút kiêu ngạo. Nàng đâm mạnh vào cái lưng khòm của ta một cái, giọng nói hậm hực.

“Có cần thiếp nói ra hết không? Đồ đầu gỗ!”

“Thiếp không tin. Thiếp cao quý, thiếp xinh đẹp, thiếp lại là người duy nhất, chỉ sau hoàng thúc đánh bại được chàng. Chàng không yêu thiếp được mới lạ!”

Ta bật cười, ôm chặt nàng vào lòng.

Ly Ly, đời này có nàng thật tốt.

Cảm ơn nàng đã khiến ta hiểu tình yêu là gì.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiểu Sam Tử - Đàm Thế Hưng

“Vương gia! Hoàng thượng phái người tới hỏi, khi nào thì Vương gia mang thần cung tới?”

Ta ngẫm nghĩ một hồi. Hoàng huynh vội quá, mới có sáu tháng, thần cung đâu có dễ tìm?

“Báo lại cho nội giám, ta cần thêm một tháng nữa.”

...

Ta không nhớ rõ mẫu thân. Lúc phụ vương và mẫu thân qua đời, ta mắc bệnh rất nặng, sau đó thì đầu óc mụ mị cả đi.

Tường Lam cô cô và biểu muội không ưa ta. Mỗi khi Hoàng bá bá mở yến tiệc, thân là Thân vương kế thừa, ta buộc phải vào tham dự, hai người họ liền không ngừng châm chọc ta.

Năm ta lên mười lăm, mười sáu gì ấy ta cũng chẳng nhớ, trong thế giới của ta có thêm một Hoàng huynh. Huynh ấy là con trai duy nhất của Hoàng bá bá, vừa thông minh lại vừa rất thương ta, mỗi khi có đồ ngon đều tìm tới phủ, thậm chí còn dẫn ta đi khắp hoàng cung, chỉ cho ta biết rất nhiều điều. Ta cùng huynh ấy học võ, văn thơ. Hoàng huynh thường nói với ta, “Nếu đệ có thể nhìn thấu lòng người hơn nữa thì tốt quá.”

Huynh ấy nói đúng. Có đôi lúc, ta thực sự rất ngây thơ.

Biểu muội Hà Đình Mai lúc nào cũng lớn tiếng mắng ta là đồ óc heo. Ta nhìn... Ta là đứa nhỏ không có phụ thân, mẫu thân. Ta nhìn... Mỗi khi đêm về, ta lại trốn trong chăn rồi khóc. Hoàng huynh nói, nam nhi tuyệt đối không được để rơi nước mắt trước mặt người khác.

Và rồi, không biết vì sao hoàng huynh biết được, huynh ấy cho mời Tường Lam trưởng công chúa vào cung đối chất, trước mặt mọi người mắng cho Quận chúa biểu muội một trận, nói cái gì mà... một Quận chúa nhỏ nhoi dám dè bêu Thân vương, tội đáng muôn chết.

Ta thật sự không hiểu. Hoàng huynh thường ngày rất trầm tĩnh, lúc nào cũng âm thầm đề phòng người khác, không dễ bứt dây động rừng, vì sao hôm nay huynh ấy lại lớn gan như vậy?

Chuyện đó rồi cũng qua đi. Ba năm sau, Hoàng bá bá băng hà, hoàng huynh đăng cơ, trở thành Tân đế của Đàm quốc.

Huynh ấy ban thưởng cho phủ ta rất nhiều thứ. Vàng bạc, lụa là, ta nhìn cả đồng lễ vật trước mắt mà ngán ngẫm. Hoàng huynh à, huynh quan tâm đệ là đủ rồi, cần gì phải khách sáo như vậy?

Mấy tháng sau, hoàng huynh bảo ta tìm cho huynh ấy một cây cung thần.

Đường xa vạn dặm, hiểm trở khôn cùng. Cũng may ta có võ công, nếu không thì chẳng còn toàn mạng trở về.

Trương Tướng quân tới phủ ta chơi. Hắn nhìn khắp phủ một lượt rồi hỏi, “Vương gia, chỗ ngài không có nữ nhân à?”

Ta đáp gọn, “Nữ nhân... không có.”

Đột nhiên nhớ tới khuôn mặt đáng sợ của cô cô lẫn vẻ chằm chọc của biểu muội, ta càng đâm ra sợ hai tiếng “nữ nhân”.

Trương Tướng quân thở dài, lắc đầu, “Vương gia, bên ngoài sớm đã đồn ầm lên rằng người... người.. đoạn tụ.”

Ta phụt hết trà từ trong miệng ra ngoài.

Có một dạo, hoàng huynh từng hỏi ta về đại sự của mình. Ta thấy huynh ấy rảnh rỗi vô cùng, sống an nhàn thì quá tốt rồi, còn bảo ta làm đại sự như huynh ấy thì ta mệt chết chứ chẳng chơi. Cho nên, ta mới đáp trả lại, “Đệ thấy huynh làm đại sự ở triều chính mệt lắm rồi, đệ không muốn bị dính vào đâu.”

Kết quả, ta bị huynh ấy cốc đầu một cái rõ đau.

...

Một ngày kia, ta đến tẩm cung Hoàng đế để đưa thần cung cho hoàng huynh. Tên nội giám bên ngoài đột nhiên ngăn ta lại, sắc mặt có chút xám xịt.

“Vương gia, người không... không thể vào...”

Ta bất giác cảm thấy lo lắng. Không quan tâm tới hấn nữa, ta đập cửa xông vào.

Tiếng cười vang rộn khắp cung. Dưới bóng cây đào, dáng người của một tiểu thái giám đang xông tới, khuôn mặt rạng rỡ nét cười tươi tắn...

Rầm!!!

Ta không kịp định thần, hấn đã nhào tới, đè lên người ta.

...

Ta không phải kẻ đoạn tụ, ta không thích “nữ nhân”, nhưng ta yêu thái giám.

Tiểu Sam Tử bằng tuổi ta, dáng vẻ rất đáng yêu. Tuy rằng hấn có chút hung dữ, nhưng ta không thể phủ nhận rằng hấn rất quan tâm ta, quan tâm ta hơn cả hoàng huynh.

Ta trực tiếp dùng khinh công để phi vào hoàng cung. Mỗi buổi tối, hấn hẹn ta dưới gốc hoa lê trong cung Thượng Nguyệt phía Đông Từ Cẩm Thành. Nơi đó rất vắng người, lại hiếm kẻ canh gác...

Lần đầu gặp mặt, Tiểu Sam Tử đánh ta một trận toi bời, bảo ta phá hỏng mặt mũi của hấn. Ta gân cổ cãi lại, là hấn nhào vào ta trước, ta mới tiện tay ôm thối mà!

Lần thứ hai gặp mặt, Tiểu Sam Tử hẹn ta uống rượu, múa kiếm. Hấn vỗ tay khen ta giỏi, sau đó còn tỷ thí với ta, kẻ nào thắng được uống rượu trước. Thật tuyệt vời!

Lần thứ ba gặp mặt, Tiểu Sam Tử bảo ta làm cho hấn một bài thơ với tựa đề là Gió xuân. Ta suy nghĩ rồi viết ngay tức khắc. Ánh mắt hấn nhìn ta vô cùng ngưỡng mộ!

Hai người chúng ta cứ gặp mặt nhau như vậy, thấm thoát mà gần một năm ròng...

Những lúc Hoàng huynh bận việc, Tiểu Sam Tử thường rủ ta ra ngoài. Khi ấy, hấn rất thích mặc y phục của nữ nhân. Kỳ lạ là, hấn mặc vào rất giống nữ nhân, thậm chí còn đáng yêu vô cùng.

Và rồi đêm hôm ấy, hấn đột nhiên hỏi ta có thích hấn không. Ta gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Ta rất... rất là thích người, nhưng người với ta... người với ta không thể...”

Tiểu Sam Tử cười nhạt, “Người đúng là đồ ngốc! Chẳng trách biểu muội người luôn chê bai người!”

Hấn chạm vào nỗi đau của ta. Ta uất quá mới cãi lại, “Phải! Ta là đồ đàn độn ngu ngốc, ta là đứa ngu si dốt nát! Người không cần phải chằm chọc ta! Tiểu Sam Tử, ta thừa nhận ta thích người, tuy hai chúng ta không thể cùng một chỗ, nhưng ít nhất người và ta sẽ đối tốt với nhau cả cuộc đời. Ta không cần nữ nhân, ta chỉ yêu thái giám. Nhưng người lại chê bai ta... Hóa ra người cũng giống nữ nhân vậy!!! Tiểu Sam Tử, ta không muốn gặp người nữa!”

...

Suốt mấy hôm sau, ta và hấn tránh mặt nhau triệt để. Hấn lạnh lùng, ta lơ đãng...

Trong lòng ta rất khó chịu. Không gặp được hấn, ta liền nhớ nhung...

Khi nhìn thấy hấn ngồi dưới gốc hoa lê uống rượu, cả người mặc y phục nữ nhân, ta lại cảm thấy đau lòng. Áo mỏng như vậy, hấn có lạnh không? Mặt đỏ hết cả rồi, hấn có bị bệnh không?

Ta vội vàng chạy tới, giật lấy bình rượu trong tay hắn, hét toáng lên với hắn thật nhiều. Hắn cười gian tà với ta, hắn còn nhào tới ôm ta. Không... Tiểu Sam Từ, người là thái giám, ta và người không thể...

Ta bị hắn đè xuống sàn. Bải cỏ thơm mềm cũng bị chân hắn đạp nát, y phục của ta cũng bị hắn lột bỏ. Hắn muốn gì ở ta?

Thật kỳ lạ làm sao, dường như có một luồng sức mạnh đang dâng tràn trong người. Ta lập tức đè hắn xuống dưới thân, hôn hắn thật sâu ~~~

Những chuyện sau đó ta không dám kể ra.

Hai tháng sau, hắn lên lút nói cho ta biết, hắn có mang con của ta rồi.

Ta mừng đến phát điên lên. Hóa ra thái giám cũng biết sinh con.

Trong một dịp tình cờ, ta đã nói thẳng với hoàng huynh về những gì mà mình mong muốn. Hoàng huynh nghe xong thì trợn mắt, lập tức bảo Tiểu Sam Từ thay đổi y phục, dọn đồ qua Vương phủ ở.

Kể đó, ta bị hoàng huynh giáo huấn một trận...

Hóa ra, Tiểu Sam Từ là nữ nhân, không phải thái giám ~~~

Nàng ấy sẽ là Vương phi của ta, Vương phi ta yêu nhất trên đời ~~~

...

"Nương tử, vì sao nàng lại chọn ta?"

"Bởi vì trừ chàng ra, chẳng có kẻ nào to gan hơn nữa!"

"Còn có Trương Tướng quân mà?"

"Tên đó hả? Đẹp đi. Nếu không phải hắn và Tuyền tỷ là thanh mai trúc mã, ta đồ hắn dám có cái gan đó!"

"Ý của nàng là, ta rất dũng cảm, đúng không?"

"Không phải... Ý ta là, chàng rất có khí phách!"

"Ta biết nương tử là nhất mà!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Từ?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ta là Hằng Nga, nàng là Hậu Nghệ(1)

Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Từ lúc rời khỏi đồi trà, trở về kinh thành học tập, Chu Dật Ninh chưa từng quên tiểu cô nương đó.

Hắn thích đùa nghịch cùng nàng, cướp lá trà trong tay nàng, sau đó sẽ nhìn khuôn mặt trắng trẻo đỏ lên vì giận của nàng, lè lưỡi trêu chọc nàng.

Phụ thân nói, sau khi thành tài, con muốn thế nào thì như thế đó.

Vì vậy, hắn dốc sức, nỗ lực học hành, trở thành Thái phó trẻ nhất của Đàm quốc từ trước tới giờ.

Cùng Thái tử bàn luận chuyện triều chính, thi thoảng lại nhìn trăng rồi nhớ tới đồi trà thuở ấu thơ, trong lòng không lúc nào ngưng nổi nhớ tiểu cô nương đó...

Một ngày nọ, Thái tử đột ngột ngã bệnh. Hắn không kịp trở tay... Giang sơn lung lay, vận mệnh xoay vần. Hoàng thượng chỉ có một người con trai duy nhất là Thái tử, nếu Thái tử mãi không tỉnh dậy, chẳng thể đăng cơ Tân đế, ổn định triều chính, sao hắn có thể danh chính ngôn thuận đi tìm nàng?

Lúc đó, hắn không biết Thái tử là đệ đệ ruột của nàng.

Có một ngày, Trần Tướng quân nói, Thái tử đã khỏe lại rồi. Hắn mừng như điên, vội vàng chạy vào cung thăm bằng hữu. Vừa gặp mặt, hắn vội nhào tới

ôm Thái tử. Điều kỳ lạ là Thái tử vốn thân thiết với hắn như huynh đệ lại đột ngột đẩy hắn ra, sau đó còn đồ mặt một cách kỳ quái...

“Người... người là tên nào? Sao lại dám mạo phạm bổn Thái tử?”

Cái tên này, bệnh một trận liền mất trí à? Hắn theo thói quen vỗ vai Thái tử thật mạnh, nói, “A Quân ơi là A Quân, ngay cả bằng hữu như ta mà người cũng dám quên?”

Đúng lúc đó, Hoàng thượng và Trần Tướng quân bước vào. Hắn hỏi ngay, “Tướng quân, Thái tử vẫn chưa khỏi bệnh sao?”

Hắn đúng là được sủng ái quá mà muốn đâm đầu vào chỗ chết mà.

Đêm hôm đó, Trần Tướng quân lên nói cho hắn biết... “Thái tử” là con gái, là con gái, tỷ tỷ song sinh của Thái tử thật sự.

Chu Dật Ninh sững sốt.

Hắn đọc không ít thoại bản, thỉnh thoảng ra phố sẽ ghé qua tào lao vài câu với mấy người diễn kịch. Cái gọi là nữ phần nam trang, lừa gần rom lâu ngày cũng cháy...

Không... Nhất quyết không! Trong lòng hắn chỉ có tiểu cô nương kia thôi, tuyệt đối không thể dung nạp thêm một ai khác!

Trần Tướng quân còn nói, ông ta đề đề mình là Tiểu Sam Tử đi bảo vệ “Thái tử”.

Bản thân là Thái phó, Chu Dật Ninh có trách nhiệm dạy “Thái tử” học hành. Nhưng “Thái tử” này thật quá quái, không đi trộm gà nướng thì sẽ dùng chiêu đau bụng, ngày qua tháng nọ hành hạ hắn đau cả đầu.

Có một hôm, hắn đi dạo trong Ngự Hoa viên. Thói quen cũ thích nghe chuyện phiếm, hắn nấp dưới bờ tường, vô tình nghe được hai chủ tử kia trò chuyện.

“Tên Thái phó chết tiệt đó đúng là phiền phức, so ra còn phiền phức hơn cả tên nhóc năm xưa từng trộm trà trong tay ta!”

“Tên nhóc đó ấy hả? Về kinh thành học rồi. Cũng tốt, bớt đi một kẻ phá phách, tuy rằng cũng buồn nhưng lại đỡ mệt.”

“Hắn là kẻ đáng chết nhất thế gian này! Miệng nói huyền thoại, chân chạy trốn thoát, sẽ có một ngày, Hoa Tịch Tuyết ta đánh hắn một trận người không ra người, ma không ra ma!”

Giây phút đó, hắn đã nhận ra “Thái tử” là cô nương mình thâm thương trộm nhớ. Càng để ý, nàng đúng là có nét giống. Nghịch ngợm, lười học, thích đi chơi, ăn trộm đồ ngon... thật xấu không sao kể xiết.

Năm lên mười tám, Hoàng thượng phong cho tên hồ ly như hắn làm Thừa tướng. Ở trong phủ rộng rãi, toàn là đàn ông con trai, hiếm lắm mới có một nữ nương mãi cũng chán, hắn bắt đầu mặt dày vào cung. Khi thì lấy cớ công vụ bận rộn, lúc lại cố tình kéo dài cái chủ đề ở mãi không đâu với “Thái tử”, sau đó lại hứng chí nói mấy câu “Quan quan thư cru... Quân tử hảo cầu...”

Giảng mãi, giảng miết, “Thái tử” đâm ra bực bội, chán nản. Nàng hỏi thẳng hắn, nàng là quân tử, có phải thực nữ đâu mà cứ giảng ba cái đầu đầu. Hắn đáp gọn lơ, “Thần đây là đang giảng cho điện hạ. Điện hạ nghĩ xem, bao năm nay, tính tình của người tùy ý như vậy, về sau sao có thể làm một quân tử, làm một minh quân? Thực nữ xứng đôi cùng quân tử. Điện hạ, muốn có thực nữ bên cạnh, người phải tu luyện nhiều hơn.”

...

Hoàng đế băng hà, hắn từng bước giúp đỡ nàng ngồi vững trên chiếc ngai vàng. Để khiến kẻ khác không nghi ngờ mà ra tay thêm lần nữa, hắn bắt đầu kêu gọi các quan đại thần dâng tấu, thỉnh Hoàng thượng tuyển tú.

Nàng nổi giận thật rồi. Hắn len lén cười.

Một đêm trước ngày tuyển tú, hắn lại vào cung. Đêm ấy trăng tròn vành vạnh, sáng rõ một khoảng sân trồng đầy hoa hải đường trước cửa cung Càn Nhật. Hắn chợt nảy ra một ý, bởi lâu lắm rồi không có dịp nói chuyện thừa hơi với nàng.

“Bệ hạ có từng nghe qua câu chuyện giữa Hằng Nga và Hậu Nghệ?”

Nàng đáp gọn, “Dĩ nhiên.”

“Bệ hạ nghĩ sao, nếu có một ngày Hằng Nga và Hậu Nghệ đoàn tụ?” Ngay cả hắn cũng không hiểu vì sao mình lại nảy ra ý này.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt nàng dường như sáng lên. Dưới ánh trăng, dung nhan yêu kiều như hoa đào rạng rỡ. Nàng không nhìn hắn. Mắt tựa như đang dõi theo một miền xa xăm.

“Vậy thì sẽ rất tốt chứ sao. Trăm lúc nào cũng đợi Hằng Nga của mình, mà Hằng Nga thì chẳng bao giờ nhớ tới trăm... Nhớ khi xưa, Hằng Nga rất thích cướp trà trong tay trăm...”

Nàng vừa nói cái gì vậy?... Cướp trà? Đợi? Nhớ?

Nàng luôn đợi hấn, nhưng hấn chẳng bao giờ nhớ tới nàng ư?

Hấn yêu nàng nhất trên đời, yêu đến tê tâm liệt phế, ăn chay gần mười năm ròng. Có câu này của nàng, cho dù tình thế trước mắt không cho phép bộc lộ, hấn cũng cảm động lắm rồi.

Khoan đã...

Hình như có gì đó sai sai

Nàng đợi Hằng Nga... Hằng Nga... Hằng Nga chính là hấn!!!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của hấn chuyển màu liên tục. Đất trời cứ bấp bênh lên xuống trước mắt, hấn không biết phải nói gì trong trường hợp này nữa.

Ba chân bốn cẳng chạy khỏi hoàng cung...

Thẹn thùng ư? Hấn nổi tiếng mặt dày. Ngại ngần ư? Làm gì có! Phải nói là... hấn cặn lòi với nàng!

Tốt nhất nàng nên nhớ lời nàng nói. Nàng đợi Hằng Nga, hấn sẽ thành toàn cho nàng làm Hậu Nghệ một lần!!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử*?! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ta là Hằng Nga, nàng là Hậu Nghệ (2)

Đêm hôm đó, Chu Dật Ninh chìm trong mộng cảnh kiếp trước của mình ~

Kiếp nào đó, hấn đã từng vội vã tìm về đôi chè, sau đó lại quay ngược lại kinh thành để tìm kiếm nàng. Rong rã mấy mươi năm, ngày gặp lại, kẻ trong lao tù, người ngoài cửa ngục...

Ai nói hấn có thể hiền từ quý?

Hấn chưa từng động vào thể tử. Nàng ta có người thương trong lòng, mà hấn cũng ập ủ bóng hình của Hoa Tịch Tuyết cả đời... Còn đứa con sao? Trong một phút kim lòng không động, nàng ta đã trót mang thai của tình lang. Vì để giữ mối quan hệ của Đàm quốc và Đông Linh, hấn đã nhận đó là con trai của mình.

A Tuyết...

Bốn năm sau, hấn lia đời trong buồn đau vô hạn. Trên đường đến cầu Nại Hà, hấn đã gặp quan Ti Mệnh.

"Người muốn dùng hết phúc đức cả đời để đổi một cơ hội sống lại cho Hoa Tịch Tuyết?"

Hấn gật đầu.

"Được thôi... Tầm chân tình này của người thật đáng quý trọng, ngay cả sự vị tha đối với thể tử cũng khiến bản quan khâm phục. Có điều, nghịch thiên cải mệnh vốn là chuyện không nên. Hoa Tịch Tuyết có thể làm lại cuộc đời hay không, còn phải phụ thuộc vào việc người có chấp nhận cái giá phải trả này hay không..."

Hấn tiếp tục gật đầu.

"Vĩnh viễn xóa tên trên đá Tam Sinh. Đời đời kiếp kiếp cô độc vĩnh viễn. Có duyên không phận."

Hấn sững sờ, nhưng rồi cũng gật đầu. Vì nàng, chút khổ sở này có là gì đâu.

Ti Mệnh đột nhiên nở nụ cười. "Quả là người chung tình trọn nghĩa. Bản quan càng nể người hơn hấn. Bao năm qua người chưa từng gây ra chuyện ác, thậm chí còn vì nàng ta mà khổ sở mấy phen... Thôi vậy, rút ngắn lại, chỉ vĩnh viễn xóa tên trên đá Tam Sinh thôi, cả đời người không thể thành thân được nữa, người hiểu chứ?"

Chu Dật Ninh quỳ xuống, lạy quan Ti Mệnh ba lần. Cuối cùng cũng được như ý nguyện.

...

“A Tuyết... thật may quá. Kiếp này, nàng không phạm vào sai lầm như kiếp trước.”

Là quan Ti Mệnh đã sửa lại sổ sách, đồng ý để hấn và nàng cùng có được hạnh phúc.

Chỉ cần hoàng triều không rơi vào tay hai mẫu tử Tường Lam Trường công chúa, chỉ cần người đăng cơ không phải là Trường An Thân vương hiền lành quá đỗi, hấn đều có cách để xoay chuyển vận mệnh này.

Đêm hôm đó, Chu Dật Ninh lên vào cung, trình lên cho Thái hậu xem những tú nữ có thể tin tưởng.

Thái hậu lần giờ từng trang sách, nở nụ cười, “Điều kiện để trao đổi với ai gia là gì?”

“Mấy tháng nữa, Bảo Thân vương của Đông Linh sẽ đến đây. Chỉ cần Thái hậu đồng ý, thần sẽ phái người giúp Thái hậu xuất cung.”

Thái hậu gật đầu, tỏ vẻ hài lòng. Giao dịch kết thúc.

Chu Dật Ninh cố nhịn cười. Tuy rằng kiếp trước, hấn không có nhiều thời điểm tiếp xúc với hậu cung, nhưng từng nghe nói qua gian tình của vị Thái hậu này. Nàng ta hơn hấn có năm sáu tuổi, lại bao che cho A Tuyết mấy năm qua, nói trắng ra, Thái hậu chính là người có thể hỗ trợ hấn trong kế hoạch sắp tới một cách tốt nhất.

Vốn dĩ hấn còn định âm thầm nuôi dưỡng thế lực để mình tranh ám đấu với thế lực của Trường công chúa một phen, nào ngờ, mới có ngày sau khi tuyên tú kết thúc, A Tuyết của hấn... nàng dám tới Túy Hồng lầu chơi đùa, thậm chí còn dẫn cả một đám tiểu thư khuê các (gọi là tiểu thư vì tuy là phi tần, họ cũng đều có được sủng hạnh) tới đó!!! Chơi đùa thỏa thích thì lại trêu chọc người khác, không có hấn ở đó, nàng đừng hòng thoát được móng vuốt của bọn sắc lang.

Phải... Hấn thừa nhận bản thân hấn có một chút lòng lang dạ sói. Áo của nàng bị bung hết cả, thân thể trắng nõn nà lại sực nức hương thơm. Có trời mới biết hấn cố gắng tiết chế đến mức nào... Hạ thân sôi sục, tìm đập thỉnh thoảng không ngừng nghỉ. Hấn tung màn xe, dõi mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài, không thèm đếm xỉa tới người ngọc đang giả vờ say ngủ trong xe nữa. Thật là... bây giờ chưa phải lúc chân chính để ném đồ mận.

Nàng cứ như vậy, thỏa thích chơi đùa, nghịch ngợm không ngừng nghỉ, bảo hấn làm sao yên tâm cho được? Kiếp trước, nàng ích kỷ, sợ chết, không biết yêu thương. Kiếp này, nàng lại khiến hấn muốn che chở cả đời...

Cách che chở và bảo vệ nàng tốt nhất, thành toàn giấc mộng của nàng, chính là hấn trở thành phi tử.

Đêm hôm đó, sau khi nhận được thư mật của hấn, suốt chút nữa thì Thái hậu cười đến mức phát ngất. Nàng ta rất thích tương tượng. Dáng vẻ của hấn mà thành phi tử thì... thì... thì đúng là nín lặng!

...

Sau buổi tuyên tú, tú nữ Châu Trữ trở thành Thực phi, đứng đầu lục cung, được ban quyền quản lý cả một cung đình rộng lớn.

Chu Dật Ninh đóng chặt cửa cung, vứt hết váy áo lẫn trang sức xuống dưới đất, bôi đi lớp phấn son dày cộp, sau đó nhìn đồng hồ sách sổ trên bàn rồi nổi lửa giặt. A Tuyết, nàng giỏi lắm! Biết ta nhàn rồi, nàng kiểm việc cho ta làm đó hả?!

Để đền bù cho việc hấn phải bận rộn xử lý cung quyền, nàng qua ngủ cùng hấn một đêm. Chu Dật Ninh khiếp hãi khi phải mặc bộ váy ngủ mỏng như tờ, nhìn thấu hết cả bắp thịt cuộn cuộn. Hấn lập mưu kế, đốt hương hoa thật nồng, trong hương có tẩm thuốc ngủ. Mượn cơ thay y phục, hấn thành công trong việc bế nàng lên giường, còn bản thân thì trốn ra hoa viên luyện công.

...

“Đêm nay trăng tròn, thần thiếp muốn cùng bệ hạ uống rượu thưởng hoa dưới trăng.”

Viết ra được câu này, hấn phải kiềm chế cơn buồn nôn mấy lần.

Bên lương đình, gió mát trăng thanh. Nàng nhấp một ngụm rượu, hỏi hấn một câu băng quơ, “Không biết Thực phi có từng gặp được tri kỷ của cuộc đời mình hay chưa?”

Kỳ quái... Mọi ngày, câu nào của nàng cũng khiến người ta nín lặng, sao hôm nay lại dịu dàng, sâu xa như vậy?

“Trẫm có một bằng hữu. Tuy rằng cách biệt gần mười năm, đối với trẫm mà nói, vị bằng hữu đó chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim của trẫm.. Hấn rất nghịch ngợm, lúc nào cũng coi trẫm thấp hơn hấn; bù lại, hấn hiểu trẫm...”

Nhớ lúc nhỏ, những ngày không có phụ hoàng bên cạnh, trẫm cũng từng lên khóc vì lời trêu chọc của vài đứa trẻ con. Hấn xuất hiện, thay trẫm giáo huấn bọn họ. Nhờ có hấn, trẫm mới mạnh mẽ lên từng ngày...

Mỗi khi đòi chè xanh lá, hấn sẽ trở lại bên trẫm, hát cho trẫm nghe những bài dân ca, kể cho trẫm nghe những câu chuyện mà trên đường đi hấn đã thấy. Những lúc ấy, trẫm từng nghĩ, nếu hấn có thể vĩnh viễn ở cạnh trẫm thì tốt biết bao...”

Trong giây lát, ly rượu trong tay Chu Dật Ninh buông lỏng, vài giọt sóng sánh rơi nhẹ lên bàn.

“Vì vậy, mỗi đêm trăng tròn, trăm sẽ đến lương đình này, uống chút trà, thưởng chút hoa, ngắm vàng trắng vàng óng giữa trời... Hẳn là Hằng Nga, trăm là Hậu Nghệ. Hậu Nghệ thương nhớ Hằng Nga, cũng giống như trăm chờ đợi hẳn từng ngày từng ngày vậy...”

Lại là Hằng Nga và Hậu Nghệ... Nàng còn dám nói hẳn là nữ nhân trên cung trăng, quá đáng lắm mà!

Một hồi sau, hẳn bế thốc nàng lên. Hương rượu thơm nồng quyến với khí tức nam nhân của hẳn khiến nàng say đắm, nhưng nàng lại lầm tưởng rằng mình đã say. Hẳn không phủ nhận, hẳn thích mùi hương thanh tân của lá trà năm xưa, mùi hương ấy vẫn luôn in đậm trên y phục của hẳn...

...

Một câu “Chắc cho!” của nàng, dẫn tới một loạt những rắc rối liên quan tới Tường Lam Trường công chúa và con gái bà ta. Rút kinh nghiệm từ kiếp trước, hẳn cùng rất nhiều người mình tranh ám đấu, dùng thế lực của bản thân, tiêu diệt tận gốc kẻ thù, ép Hà Đình Mai đến phát điên, vĩnh viễn không còn mơ tưởng đến ngôi Hậu nữa.

Còn A Tuyết của hẳn thì ngày càng xinh đẹp, nhưng lại chẳng hiền thực chút nào. Vui thì nhảy cẫng lên, buồn sẽ khóc oa oa, giận sẽ nổi đom đóm mắt, thỉnh thoảng còn rất thích trêu chọc người khác, tùy hứng đến mức khiến hẳn đau đầu.

Hẳn phải “chỉnh” nàng thôi ~~~

...

Thời gian trôi nhanh. A Tuyết ngoan ngoãn hơn trước. Nàng thích rúc đầu vào ngực hẳn rồi ngủ. Lúc hẳn vỗ trán kêu trời. Nàng ngốc tới mức không biết phân biệt đâu là nam nhân, đâu là nữ nhân. Ôm người ta ngủ no nê, hại người ta đói mà không dám ăn gì.

Ngày hôm nọ, hẳn coi hết y phục nữ nhân, trang sức đâu đó xong xuôi, xả tóc đen ra, mặc tằm y vào trắng rồi lên giường, định bụng ngủ một giấc thật say. Bất thình lình, nàng từ đâu xồng xộc xông vào, hất tung cả tằm màn sa.

Cả hai đồ bùng hết cả mặt. Nàng trơ mắt ra. Hẳn chớp thời cơ, ôm lấy nàng vào lòng. Nàng hít hà mùi hương trên người hẳn, sau đó mới ngờ ngợ nhận ra người quen què cũ.

“Nàng biết không? Ta đợi nàng hơn mười năm ròng.”

“Người ngọc của ta, nàng làm ta giận lắm, nàng có biết không?”

Hai gò má nàng ửng đỏ như hai quả táo chín. Nàng đầm hẳn một cái, giận dỗi, “Trương thúc nói chàng phải đi học, chàng liền bỏ mặc ta sáu năm dài. Nếu chàng không phải Chu Dật Ninh, chàng có biết là ta sẽ...”

Hẳn nghiêng răng, nói, “Nếu thật sự có chuyện đó, nàng cứ thử xem thì biết. Ta không ngại làm Hằng Nga, dĩ nhiên không ngại làm Mã Văn Tài!”

Ngay sau đó, hẳn đã được thỏa mãn sau nhiều năm thanh tịnh.

Thân thể mềm mại của nàng nằm dài trên khối thịt cường tráng của hẳn. Mơn trớn lớp da nóng bỏng, hơi thở của nàng bắt đầu mê say. Hẳn lật người, đặt nàng xuống dưới, xé rách y phục của nàng. Nàng ôm lấy cổ hẳn. Mối hai người chạm nhau. Hẳn gồng người lên thật mạnh, khuôn mặt của nàng thỏa mãn vô cùng.

Dường như phát tiết hết những gì chịu đựng trong mấy năm qua, hẳn đến một lần lại thêm một lần, báo hại nàng thờ dốc đến mức tưởng như sắp chết. Mồ hôi và ra như tắm. Màn sa thấp thoáng lay động. Đám cung nhân ở ngoài cảm thán, “Thực phi thật có phúc, nhận vinh sủng lâu thế này... ước chừng cũng một canh giờ rồi đấy!”

...

Sau khi đệ đệ tỉnh lại, nàng cũng đường đường chính chính trở thành Hiền Liên Công chúa. Trông thấy tỷ muội của nàng hạnh phúc, rất nhiều lần, hẳn muốn sắm đồ sinh lễ để lấy nàng về, dùng kiểu tám người khiêng, để nàng được mặc y phục tân nương lộng lẫy, nhưng rồi nhớ tới lời quan Ti Mệnh từng nói, hẳn lại kìm nén nỗi đau, phớt lờ cái gọi là lễ nghi, danh chính ngôn thuận có một thể từ.

Phụ mẫu hẳn đau lòng muốn chết. Hẳn cố gắng thuyết phục họ, chỉ cần con của hẳn và công chúa mang họ Chu là được. Phụ thân hẳn không đồng ý cho tên của nàng đặt trong từ đường. Do đó, sau khi chết đi, cùng lắm nàng chỉ được thờ ở hoàng cung mà thôi.

Thấy hẳn kiên quyết như vậy, phụ mẫu hẳn cũng đành buông tay. Công chúa mà, mấy ai có thể cản đường của nàng, xông lên làm tiểu thiếp tỷ nữ?

Phủ Công chúa rất rộng. Mỗi lần tới, hẳn trào vào khuê phòng, ăn sạch nàng, sau đó dày mặt ở lại nửa tháng. Nàng luôn thắc mắc, hẳn yêu nàng như vậy, vì sao lại không mang sinh lễ đến hỏi cưới nàng?

Hẳn từng cầu xin Hoàng thượng (Đàm Quân), trăm ngàn vạn lần, Hoàng thượng dùng ban hôn cho hẳn và công chúa. Mỗi người có số phận của riêng mình. Sau khi nghe xong câu chuyện hẳn kể, ngay cả Hoàng thượng cũng sững sờ.

“Dật Ninh, huynh nhất định phải mang hạnh phúc đến cho tỷ tỷ. Nếu không, người huynh đệ này sẽ ban hôn tỷ ấy cho người khác. Bao năm qua... tỷ ấy đã quá vất vả.”

Ở cùng A Tuyết một thời gian khá lâu, rốt cuộc thì nàng cũng mang thai đứa con của hắn.

Dân gian nghị luận, hoàng cung nghị luận. Bá quan văn võ tấu trình nhiều đến mức không sao đếm xuể. Hắn cố gắng tìm mọi cách để nàng không phải nghe những lời chối tai ấy, thậm chí giận đến mức đánh một tên quan Ngự sử bầm tím mặt, sau đó bị phạt nửa năm bổng lộc.

...

Ngày A Tuyết sinh con, lòng hắn như lửa đốt. Lời đồn sớm đã bị hắn và Hoàng thượng dập tắt, nhưng hắn vẫn rất sợ, sợ nàng biết một chút nào đó rồi lại nghĩ quẩn...

Một đôi long phượng thai ra đời. Hắn cười đến mức ngoác mồm, như điên như dại. Ai bảo không thành thân thì không hạnh phúc? Ai bảo không có thể tử thì đời này chán ngán? Hắn không có thể tử, cả đời không thành thân, bù lại, hắn có người hắn yêu nhất, hắn và nàng có những đứa con, nàng vĩnh viễn là thể tử trong lòng của hắn.

Có một ngày, nàng kể cho hắn nghe về chuyện kiếp trước. Hóa ra, trong lúc vượt ải hạ sinh, nàng đã nhớ lại tất cả. Hắn cười, kiếp này đã mãn nguyện rồi, nhớ tới kiếp trước làm chi ưu sầu? Nàng chun mũi đáp lại, kiếp trước không yêu, kiếp này yêu chàng, kiếp trước gặp chàng rồi chết, kiếp này gặp chàng lại có bảo bảo đáng yêu, thiếp thật hạnh phúc!

Hắn biết, trong lòng nàng còn khúc mắc về việc thành thân. Có lẽ nàng biết hắn có nỗi khổ riêng, cho nên suốt khoảng thời gian sau đó, nàng chưa từng hỏi hắn một lần nào.

Chu Dật Ninh dọn tới phủ Công chúa, sống tới suốt đời. Thừa tướng không có phu nhân, công chúa không có phò mã. Hai người ân ái mặn nồng, bên nhau sớm chiều, tựa như đôi uyên ương vĩnh viễn không rời...

...

Mấy mươi năm sau, khoảnh khắc trước lúc lìa đời, hắn đã trả lời khúc mắc ở trong lòng nàng.

Trên đường về lại hoàng tuyền, quan Tì Mệnh vẫn đứng đó đợi hắn. Ông ấy nói, “Đã mãn nguyện rồi chứ?”

Hắn gật đầu.

“Chu Dật Ninh, đi đi. Qua khỏi chiếc cầu này, ngươi sẽ thấy một điều bất ngờ.”

Tầm chân tình cảm động trời xanh. Cho dù là nghịch thiên chuyển mệnh, cho dù là quay ngược thời gian, tên của hắn và nàng vẫn đứng song song nhau trên đá Tam Sinh.

Hắn nở nụ cười, mấy giọt nước mắt khẽ lăn xuống gò má. Chu Dật Ninh quay sang Tì Mệnh, nói, “Nếu ta đi trước, ta sẽ quên mất nàng, chi bằng đợi người ở đây vậy.”

Ngày nàng xuống hoàng tuyền, nắm chặt tay hắn, bước đi qua cầu Nại Hà, nở nụ cười rạng rỡ...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vĩnh viễn không thể mất nàng

Trường kiếm vung lên, nàng quyết tuyệt xoay người. Tín vật xưa vỡ nát trong phút chốc. Hắn ngăn người, nhìn nàng bước đi xa dần trong tuyệt vọng.

Đã từng yêu nàng bằng cả trái tim, nhưng lại ngại thể nhân mà chẳng dám nói. Nàng cao quý, xinh đẹp. Hắn chỉ là một Tướng quân, cả đời phụng sự vì Đầm quốc, trên mình mang bí mật không thể nói. Bảo vệ Thái tử, phò trợ Công chúa mới là việc hắn nên làm.

Ngày nàng tiến cung, trở thành tú nữ, hắn đã ngồi uống rượu rất lâu trong tù ngục. Rất nhanh thôi, Thái tử sẽ tỉnh lại, nàng rồi cũng trở thành nữ nhân của người khác.

Công chúa đến tìm hắn, hắn lại nói lảng sang chuyện khác. Đồ đệ của hắn là Tiểu Sam Tử cũng khuyên nhủ hắn. Hắn nói, “Hoắc Tướng quân sẽ không dễ yên.”

Hoắc Tướng quân... Ông ta ham mê quyền lực đến mờ mắt...

Trong một lần uống say, hắn bị Trang Uyển Như lừa lên giường. May thay, nửa đêm hôm đó, hắn chạy được ra ngoài, nhưng ả ta lại loan tin khắp giang hồ rằng hắn cường hiếp ả.

Vì để cắt đứt ái tình với Hồng Ca, hắn tình nguyện lấy Trang Uyển Như làm thê tử. Vũ Hạo Thiên là sư huynh của ả, yêu ả bằng cả tính mạng của mình, bất chấp để ngăn cản hôn lễ. Hồng Ca quyết tuyệt, lại thêm Vũ Hạo Thiên cản đường, tâm trí của hắn không còn gì nữa.

Bỏ đi trong ngày hôn lễ, để mặc Trang Uyển Như ở sảnh bái đường. Hắn biết, nếu hắn cứ chần chừ, Hồng Ca sẽ vĩnh viễn không còn thuộc về hắn nữa.

2. Tướng quân gan dạ

Nàng nằm gọn trong lòng hắn, thiếp đi trước lúc chiều tà.

Nhiều năm về trước, cả hai là thanh mai trúc mã. Huỳnh Thị lang sùng thiếp diệt thê. Huỳnh Ngọc Tuyền là đích nữ nhưng phải chịu sự ghê lạnh từ bé. Phụ thân không thương, nhẫn tâm đẩy nàng vào chốn cung đình hung hiểm.

Khi ấy, Trương Vinh Dương chỉ là một đứa nhỏ gần nhà, yêu thích luyện võ, dốc lòng lập nghiệp.

Ngày hắn trở thành Tướng quân ngũ phẩm, nàng đã là Hoa phi diễm lệ trong chốn hậu cung.

Trương Vinh Dương là một người ngoài cuộc, không rõ những mấu chốt trong kế hoạch hoán đổi Thái tử. Hắn thường tâm sự với Chu Dật Ninh, hồng nhan tri kỷ cả đời của hắn không còn nữa. Uống rượu mãi cũng thành quen, khi say rồi, ít nhất có thể nhớ lại quãng thời gian cùng nàng vui đùa lúc nhỏ.

Cho đến khi... hắn nhìn thấy Hoàng thượng trong Túy Hồng lâu, và nàng...

Nàng ngất đi sau một cơn choáng váng. Hắn lo lắng không thôi. Thân thể nàng vẫn yếu ớt như vậy, không khá hơn một chút nào.

Sau khi biết chân tướng của Hoàng thượng từ miệng Chu Dật Ninh, hắn cả gan cầu xin, đồng thời bộc lộ hết tâm tư tình cảm mình dành cho Hoa phi.

Mỗi đêm, theo hướng được chỉ dẫn, hắn phi khinh công đến tẩm cung của nàng, cùng nàng nói lại duyên cớ, ân ái mặn nồng không nguôi.

Nàng ôm chặt lấy tấm lưng trần của hắn, thờ dãi, “Chúng ta... chúng ta liệu có phải là... dâm loạn hậu cung hay không?”

Hắn hôn lên vai nàng, lắc đầu, “Từ đầu chí cuối, nàng chỉ là nữ nhân của một mình ta. Cho dù Thánh thượng có tỉnh lại, công chúa cũng sẽ giúp chúng ta giải mọi nguy nan này.”

Nàng cười khế. Chiếc gối mềm ướt đầm mồ hôi. Hắn hứng trí ngồi ngời, nói nhỏ vào tai nàng, “Ta nói cho nàng biết một bí mật... tên Thừa hơi họ Chu kia, hắn đang ở trong này, thậm chí còn là Thục phi. Nàng không được tới gần hắn đó, có biết chưa?”

“Biết... Thục phi yêu Hoàng thượng, điều đó còn phải nói sao? Ánh mắt của hắn... đúng là tràn đầy thâm tình.”

3. Mất đi rồi mới biết quý trọng

“Nhị sư huynh, sư tỷ thật sự không hề yêu huynh, tỷ ấy chỉ đang lợi dụng huynh thôi...”

“Im đi! Cả đời này, Vũ Hạo Thiên ta chỉ cần một mình nàng ấy!”

“Vì sao huynh lại cứ cố chấp như vậy? Huynh yêu tỷ ấy, lẽ nào chỉ vì tỷ ấy đã cứu mạng huynh sao?”

Từ Đẳng Niệm nước mắt lưng tròng...

Nàng là đồ đệ nhỏ nhất của Bảo Thân vương Đông Phương Trường Huân, sư muội của Lãnh Du Hàn, Vũ Hạo Thiên và Trang Uyển Như. Yêu nhị sư huynh bằng cả tấm lòng, nhưng đáp lại, hắn chỉ dành cho nàng ánh mắt hờ hững, lạnh nhạt.

Có một lần, Vũ Hạo Thiên chiến với một tên sát thủ rồi bị hạ độc. Độc này khó giải, chỉ có thể giao hợp nam nữ mới khiến hắn sống sót. Nàng tìm được hắn, dùng toàn bộ khả năng để cứu hắn. Đáng tiếc, sau cùng, vì mất hết sức lực, nàng bất tỉnh nhân sự...

Lúc tỉnh lại, nàng đã ở phủ Thượng thư, mà hắn thì lại dùng ánh mắt dửng dưng nhìn nàng, ngược lại, đối với Trang Uyển Như vô cùng thâm tình.

Lòng nàng đau, đau đến tê tâm liệt phế. Tiến cung, trở thành phi tử của Hoàng thượng, nhưng bóng dáng của hắn vẫn cứ quanh quẩn trong đầu.

Mỗi một bức họa đều là một nam tử quay lưng. Nam tử ấy thích hoa mai, nam tử ấy lưng đeo trường kiếm, nam tử ấy vuốt ve một con ngựa uy hùng. Nam tử ấy quay lưng, vì nam tử ấy chưa từng một lần nhìn thấy nàng.

Một thời gian sau, khi hậu cung lần triều chính đã ổn, nàng mới xuất cung, đi tìm Vũ Hạo Thiên. Hắn đã si mê Trang Uyển Như đến cùng cực, bất chấp lời khuyên của nàng, thậm chí còn tát nàng một bạt tai vì nàng nói ả ta sẽ lấy Trần Tướng quân...

Đêm hôm nọ, nàng lại đến tìm Vũ Hạo Thiên. Hắn ngồi buồn rầu trong một góc tường, hắn nói, rõ ràng năm đó, Uyển Như thích hắn, vì hắn mà hy sinh thân mình giải độc, vì hắn mà không tiếc cả tấm thân trinh trắng. Tại sao bây giờ lại gả cho Trần Tướng quân?

“Huỳnh có võ công cái thế. Huỳnh xem, chẳng phải bây giờ, Bích Chi cùng chủ Trang Uyển Như đã nổi tiếng là nữ nhân mạnh nhất võ lâm sao? Không có huỳnh hỗ trợ... Thôi đi. Đừng uống nữa... Muội nhiều lần khuyên giải, huỳnh đều bỏ ngoài tai, có nói thêm cũng vô ích.”

Bất thành linh, hấn đứng phất dậy, kéo Tư Đằng Niệm vào lòng.

“Chẳng phải muội nói yêu huỳnh sao? Đêm nay, Trang Uyển Như không thể động phòng, phu quân nàng ta bỏ đi mất, vậy thì ta sẽ động phòng, để nàng ta phải đau đớn!”

Nàng không muốn, càng không cầu thứ tình yêu cưỡng chế này.

Hấn áp sát nàng vào tường, hôn nàng một cái thật sâu, tựa như muốn cắn đứt môi của nàng vậy. Ngay sau đó, y phục nàng không còn một mảnh, cả thân thể nàng cũng bị ép buộc vào con hung ác của hấn.

Tư Đằng Niệm nhớ lại ngày mà nàng giải được cho hấn. Hấn cũng hung ác như lang sói thể này...

Sáng hôm sau, chỉ còn một mình nàng trong căn nhà tranh. Thân thể đau đớn, ê chề.

Cố gắng gượng người đi ra ngoài, chống đỡ để tìm đường về hoàng cung, nào ngờ giữa đường, Trang Uyển Như lại từ đâu xông ra.

“Tư muội muội... đêm qua lại không về cung à?”

“Tư muội muội... Ba năm trước đã giúp ta một món hời lớn, sao ba năm sau lại không quản hấn được nhỉ? Nếu muội tới sớm hơn một chút, hôn lễ của sư tỷ này đã thành. Không có hấn cản đường, ta sẽ đạt được mục đích... Đáng tiếc, tay chân của muội không linh hoạt, quản hấn không được, để tỷ giúp muội nhé?”

Võ công của nàng không bằng Trang Uyển Như. Một nhát kiếm của nàng ta vung lên thân thể một môi của nàng, máu tươi bắn tung tóe, hai chân khuỵu xuống ngay lập tức.

“Tư muội muội... sao hả? Tiếc quá... Công lao của mình bị người ta cướp lấy, muội cảm thấy thế nào? Tỷ đây dối ý rồi. Vốn dĩ định giữ muội lại, mai này có thể kiếm chế, nào ngờ muội lại vô dụng quá. Quản không được một nam nhân, thôi thì để tỷ thay muội về cung, trở thành Phu nhân của Hoàng thượng, nhân tiện bước lên ngôi Hậu, làm một Võ Tắc Thiên thứ hai, sao hả?”

“Vũ Hạo Thiên đúng là ngu ngốc! Người ba năm trước và ba năm sau đều là muội, vậy mà hấn có thể làm ta cho được!”

Tư Đằng Niệm trợn mắt, “Hóa ra chính là tỷ... Là tỷ đã lừa gạt huỳnh ấy!”

“Sư phụ và Lãnh Du Hàn quá mức khó gần, chỉ có Vũ Hạo Thiên tính tình hòa nhã, xử sự ôn hòa, võ công lại không thua họ, sao ta nỡ để mất miếng mồi ngon?”

“Trong lòng tỷ, chẳng lẽ chưa từng để sư phụ và nhị vị sư huynh vào mắt sao?”

Trang Uyển Như cười gằn, “Sư phụ là Thân vương, Lãnh Du Hàn lại là y độc song tuyệt, muội muội thân ở hậu cung, quyền lực to lớn, lại vốn là đích nữ của Thượng thư, tỷ tỷ ta chỉ có thể độc hành trong giang hồ, làm một nữ tử không quyền không thế, ngại cho rằng ta sẽ cam tâm sao?”

Một kiếm chém xuống, một kiếm đỡ ngang. Vũ Hạo Thiên trừng mắt giận dữ, chiến với Trang Uyển Như một trận, sau đó kéo Tư Đằng Niệm bỏ trốn.

Hấn nợ nàng quá nhiều, lại nhấn tâm với nàng bấy lâu, chỉ vì Trang Uyển Như nói nàng hạ độc hấn, lợi dụng hấn tiến thân, may mà ả ta tới kịp, giải được cho chàng, không thì chàng đã mất mạng.

Đúng là tin người quá đáng!

~~~~~

Hấn đưa Tư Đằng Niệm về phủ công chúa, chăm sóc nàng từng ly từng tí. Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng hấn tràn ngập nỗi áy náy, cảm thông cho nàng.

Vết thương lòng rồi cũng nhạt phai. Sau khi được Thừa tướng đã thông đầu óc, Công chúa dần cho mấy trận nên thân, rốt cuộc thì hấn cũng nhận ra tấm lòng của nàng.

Để bù đắp lỗi lầm, hấn sủng nàng từng chút một. Mưa dần thấm lâu, nếu nói yêu thì hơi quá, nhưng thương nhau thì đã đủ.

Bảo Thân vương nhìn thấy tín vật trong người hấn liền biết hấn là Nhị hoàng tử Đông Linh. Đông Linh đích thân sai sứ thần đến rước Nhị hoàng tử về. Cùng ngày, Trang Uyển Như đến đòi hấn làm phu quân, gây ra một trận trời long đất lở, may mà có Công chúa và Bảo Thân vương ra mặt trấn áp, nếu không thì...

Hấn và Niệm Nhi trở thành phu thê. Tháng ngày rất dài, những nghi lễ và chính sự phải làm không ít. Nàng dần trưởng thành hơn trước, ngày càng ra dáng của một mẫu nghi thiên hạ.

Vũ Hạo Thiên – bây giờ đã là Đông Phương Hạo Thiên, hắn làm Hoàng đế, dĩ nhiên phải có thể thiếp. Một lần nạp đến bốn vị phi tần, chưa kịp hưởng niềm vui sướng, sự đau thương trong mắt Tư Đẳng Niệm đã khiến hắn chùn bước.

Nàng không nói gì cả. Đóng chặt cửa cung Hoàng hậu, một mình uống rượu tiêu sầu.

Nàng biết, tình yêu của hắn chỉ là sự bù đắp mà thôi..

Một phi tần vu cho nàng cất giấu xạ hương, khiến nàng ta sảy mất đứa nhỏ. Hắn ra lệnh cấm túc nàng, đồng thời tra xét khắp nơi. Máu chảy liên hồi, nàng khóc đến cạn nước mắt.

Đứa con của hai người sảy mất. Trong mắt nàng không còn tình yêu. Nàng biết, tình yêu của hắn là một sự cưỡng cầu đối với nàng.

Hắn tra xét toàn bộ hậu cung, phế bốn phi tần cùng một lúc. Một khắc hoang mang, hắn đã đánh mất tình yêu của nàng.

Nàng vốn giấu kỹ cái thai này, đợi đến khi nó ổn định bốn tháng, vào ngày sinh thần sẽ nói cho hắn biết. Nào ngờ, cái thai mới hai tháng, hắn đã làm nàng đau đớn như vậy. Một câu cũng không hỏi, trực tiếp sai người khóa trái cửa cung của nàng.

Tuyệt vọng, mệt mỏi... Đứa bé không thể sống sót... Nàng đâu có ngốc mà để xạ hương ở gần mình, khiến hắn tra xét dễ dàng như vậy? Vẫn là nên nói, nàng quá hiền lương, dễ dàng để kẻ khác ở ngoài cung trà trộn vào.

Đến lúc mất đi mới hiểu được thế nào là hối hận. Quãng thời gian sau đó, hắn không ngừng tìm đến nàng, chỉ cầu mong một nụ cười, một cái nhăn mày nháy mắt như lúc xưa.

Mất đến hơn bảy năm trời, người thương mới đồng ý tiếp nhận hắn vào cửa. Thái hậu không hài lòng chút nào, con trai bà lại bị một nữ nhân hành hạ như vậy. May thay, Bảo Thân vương phi tiền cung khuyên nhủ, “Biểu tỳ, hai đứa nó khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, chúng ta nên vui mừng mới phải. Trải qua chuyện lần này, Hạo Thiên càng trưởng thành hơn rồi.”

Hoàng hậu mang thai. Hoàng đế Đông Linh đại xá thiên hạ. Bốn phương tám hướng đồng hưởng hạnh phúc.

Hoàn toàn vẫn

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Ta Chàng Là... Phi Tử?*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.